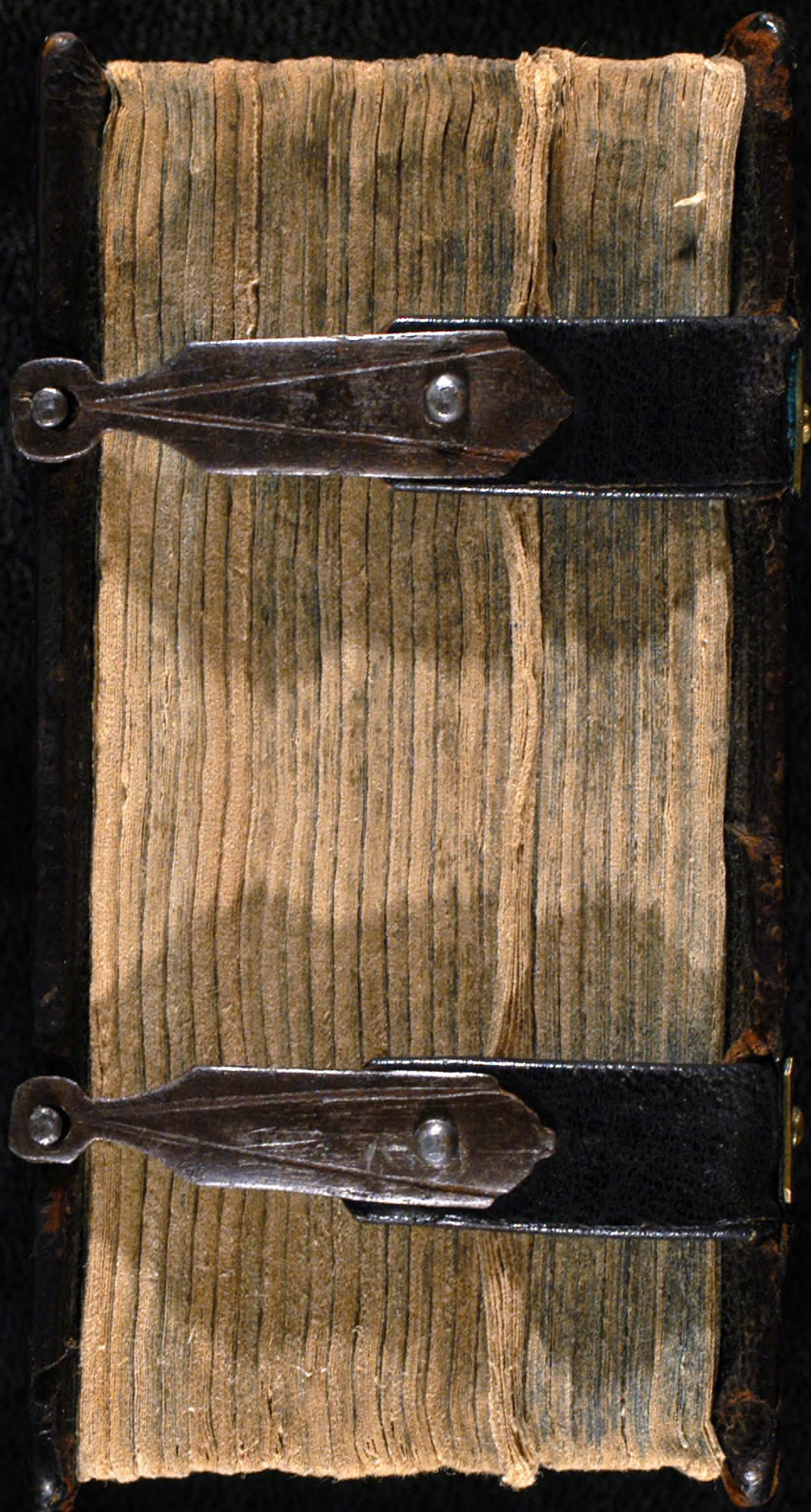

R M K I.

1118

a

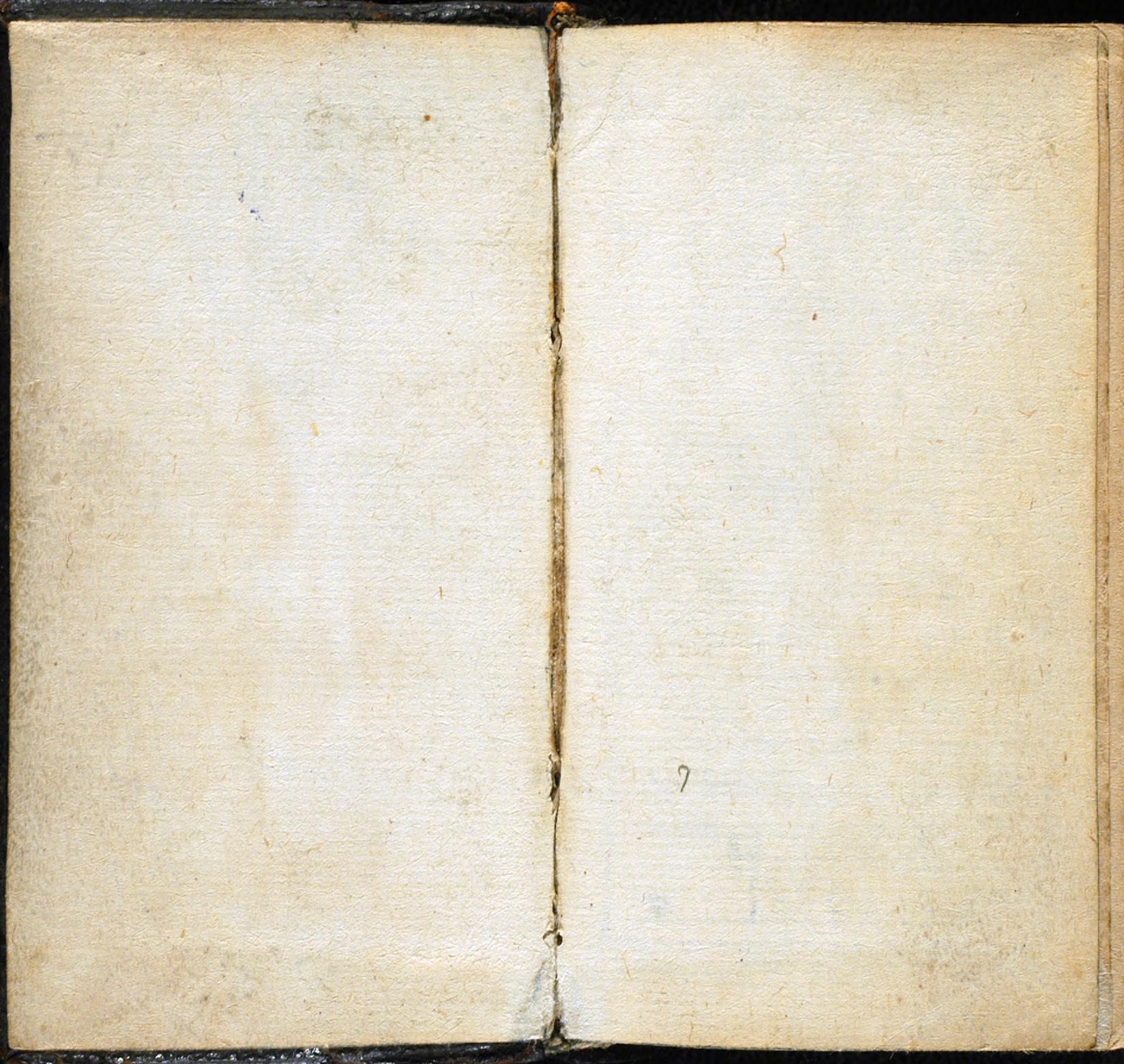

RMK T
1118/a

5729

7

RMK I.

1118/a

(Teljes.)

ÖRSZÁGI SZÁMOS KÖNYVTÁR

B. Kéziratos

1751. é. 10981

Az

Néhai Tekintes és Nágos Vitéz

URNÁK,

GYARMATI

BALASI BA-

LINTNAK,

Es

Amaz jó emlékezett, Istenben
boldogul ki mélt. Néhai

NEMZETES

RIMAI JA-

NOSNAK,

Igaz haza fiának, és a' Ma-
gyar nyelvnek két ekeféjének

ISTENES ENERJ.

Mellyet a' Váradi negyedik E.
dizio szerint egynéhány új E-
nekekkel és Imádságokkal
ki-botsátott:

✠(O)✠

Lőcsén, Bréver Samuel, 1671

RMK I. 1118/1

Ovenus in Appendice Epi-
grammatum :

*Præter Virtutem, nihil im-
mortale tenemus.*

Mens manet & Virtus :

Cætera mortis erunt.

Nints semmi állandó: Tsak
az elme java,

S' vitézséggel talált jó
hirnek tolyamja.

Egyebet mind el birt az
halál hatalma,

Halhatatlanságban tsak
ez kettőt hadta.

ELOGIA

Spectabilis ac Magnifici

Domini

V A L E N T I N I

B A L A S S A

de GYARMAT,

Militis & Poëtæ cul-
tissimi.

Ad V A L E N T I N U M

B A L A S S A M

JOHANNES RIMAINUS.

BALINT, nemzetedben ki
voltál BALASSA,

Munkádat ki-adom, hogy
minden szem lássa.

De élit elmédnek nem véltem
kaphassa,

Kinek Apollonál nem volt ta-
nulása Az Vagy

ELOGIA

Vagy Syren, vagy Circe, vagy
Magyar Amphion.

Arany irásodban nintsen pe-
nyszer ön.

Egy igen többet nyomsz, mint
más nagy rakás szó.

A' ki ebben kétsz nyomozzon
balbát bön.

Terbellye elméjét vak bal-
gatagsága.

Kinek munkáidhoz nintsen
kívánsága. (sága.

De szeret és obaj azok társa-
Elmédek kik érik hogy nag-
gazdagsága.

En pedig irásid nyomát
ki-nyomozom.

Ne bánd új életre hogy neve-
det hozom. Em-

BALASSÆ.

Emlekezetedet mindenre
bordo-zom.

S' így hited nevedet mint le-
het töldo-zom.

Nyúgodgyál, s' koporsód
légyen díszössege.

Allapotunk most itt nem győ-
nyörűsege. (rókös.

Kitte ékegettel. Eger. és Tő-
Kévéanom hogy légyen lelked
idvössége.

Hibe társának, hol nyug-
szol. állása

Ott vagyok: Kívánnak hol
magas bava-sa.

Vendég-fogadóját minden
ny szálbassa.

Szeredet tekintvén hog' meg-
is álba-sa. Mond-

ELOGIA

Mondván itt fikszi az
a' Balassa Bálint,
Ki kevés öröm közt nyelt sok
keserve kint. (kint,
Kinek irásában a' kijol. is te-
Elméje Bársonyán személ-
het Skárlát színt.

IN EUNDE M
JANUS BALOGUS
Tolnæus.

Dig Dea, simul cælo no-
va prælia miscent.
Certatim petitur cûiq; B A-
LASSA valens.
Nosse velis qui sunt, & qua
sint? Accipe paucis.
Mercurius, Mavors, Pal-
las, Apollo, Venus.

BALASSÆ

Mercurius linguam, Mars
ensem. Cypris amorem,
Ingenium Pallas, carmen
Apollo rogat.
Ille sciens, vates, orator, fortis,
amatus
Sit licet: Hæc mihi sunt
cuncta. Minerva refert.
Sum Dea bellipotens, sapiens
sum, sum quoq; pulchra,
Nostra Valentinus castra
Balassa colat.

UNGARICO IDIOMATE
per JOHANNEM RIMAI
reddita in hunc modum.

Isten Afizonyokkal ég-
ben az Istenek,
Uj hartzot, s' viadalt ma-
gok közt kevernek.

ELOGIA

Balassa Bálint kell tsak
mindenikének,

Kedvelvén szép vóltát tu-
dóselmejének.

Tudni akarodé ezek kik
legyenek?

Mercurius és *Márs* neve
ketteinek,

Pallás s' *Apollo* is közösi e-
zeknek,

Venus az ötödik kívül ellen-
kednek.

Mercurius keres Bálinta
ban magáját.

Nem egyebet hanem tudós
szóló nyelvét.

Márs peniglen éles vag-
dalkozo törét

Es

BALASSE.

Es Venus beléje öntött nag'
szerelmét.

Pallás kéri tőle cszes
bólt, elméjét,

Apollo peniglen verses fok
Eneket,

Minerva kezdé el az után
beszédét,

Mindnyájá Bálintnak had-
gyatok (mond) békét.

Bóltsebb, vitézb, szebb-is
ki lehet nálamnál,

Egyedül nálam az, ki min-
nyájaknál,

En kedvem, szerelmem
Bálint el nem áll,

Méltán azért ő is én Tábo-
romban száll.

A 5

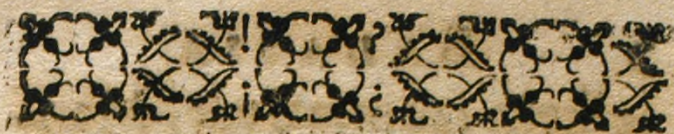
Nem

ELOGIA BALASSÉ

Nem engedem tőlem őt
elvonni másnak,
Sem néked *Apollo*, sem har-
tzozó *Mársnak*,
Örvendvén maga is az ve-
lem lakásnak,
Tartom őt magamnak vál-
hatatlan társnak.

Néhai

*Néhai tekintetis és Nāgos
vitéz Urnak,*

GYARMATI
BALASSA
BALINTNAK
Istenes és egynehány
vitéz Eneki.

E l s ő.

A Dgy márt sendes.
seget, Lelki béke-
seget, Meny béli Ur,
Bujdosó elmémet, Odd bú-
tól szívemet, Kit sok kin-
fűr.

Sok ideje immár, Hogy
A 6 lel.

lelkem szómjan vár, Men-
tségére, Ne hadd, őrizd,
ébrezd, Haragod ne ger-
jezd, Vésztségére.

Nem kitsiny munkával,
Fiad halálával, Váltottál-
meg, Kinek érdeméjért,
Most is szükségemet, Tel-
lyesíts meg.

Irgalmad nagysága,
Nem vétkem rútsága, Fel-
lyebb való, Irgalmad vég-
telen, De bűnöm éktelen,
S' romlást valló.

Jó voltod változást,
Gazdagságod fogyást, E-
rezheté? Ki engem szól-
gádat, Mint régen sokakat.
Ébresztheté? Nem

Nem kell kételkednem,
Sőt jót reménlenem, Igéd
szerént, Meg-adod kedve-
sen, Mit ígérsz kegyesen,
Hitem szerént.

Nyisd fel hát karodnak,
Szentleges markodnak, Al-
dot zárját, Add meg éle-
temnek, Nyomorult fejem-
nek, Le-tört szárnyát.

Repülven áldgyalak,
Elven imádgyalak, Vétek
nélkül, Kit jól gyakorol-
ván, Hallyak meg nyugode-
ván, Bűnöm kívül.

M A S.

*Az Magyar Nemzetnek
romlott állapotjáról.*

O Szegény megh-rom-
lott, s' el-fogyott Ma-
gyar nép, Vitézséggel ne-
velt hirrel vagy igen szép,
Kár hogy tartatol úgy mint
senyvedendő kép, Előme-
netedre nints egy útad-is
ép.

Kedvel bőtsült véred
lőtt tsufoltságossá, Sza-
blyádnak bő földgya nagy
oltságossá, Meg tsorbult
nemzeted változott kor-
tossá, Neved ékecsége u-
talatságossá. Föld

E N E K I.

Föld reménségére fel-
nevelt Ur fiak, Szemetre-
vettettek úgy mint köz-
tyúk fiak, Sirokkal hizód-
nak az idegen fiak, Hozzád
nem különbek mint az
ördök fiak.

Hazádnak szép vége,
mindent tsonkán áll, Se-
reged szép száma fogy, ro-
mol, s' szálton száll, Inse-
ged nő, s' árad, veled edgy
ágyban hál, Bő étkeid he-
lyett rakodik aprotál.

Ki szánhat? bánd ma-
gad nyomoruságodat,
Mert nézi, s' nem érzi az
csak romlásodat, A' ki épít
het.

hetné te szép országodat,
Könnyen mulattya-eltsak
záloglási dat.

Sein pénz, jószág, mo-
stan, s' méltó árrú posztó,
Nem indit hogy szolgálj,
meg szűkült az osztó, Tst-
dald hogy minden rend
nem kborlo, s' fosztó, A'
nagy orv mert kitsint ször-
nyebb fel-akasztó.

O kedves nemzetem,
házam, édes felem, Kivel
szerelmes mind Tava-
szom, Télem, Keferegi, sirj,
kiáltis Istenedhez velem,
Nálad hogy szeretlek lé-
gyen e' vers jeleim.

Mas.

M A S.

*Háboruit és szive fájdalmát
számlálván, kéri Istent hogy
kétségben eséstől oltsa-*

mazza.

LElkemnek hozzád való
buzgó kiáltása, Jusson
elődben valaha már ohaj-
tása, Ne hadgy vesznem,
kétség miatt lelkem váltsá-
ga, Nyújts ki segítő karo-
dat szabadságomra.

Angyaloknak s' embe-
reknek kegyes Istene, Jó-
valforró kegyelemnek kút-
teje, Irgalmas, hű tűrhető
vagy teteménjedbe, En-
gedd.

gedd lellyek kedvet Sz szí-
nednek előtte.

Látod engem sok hábo-
ru mint el-haborított, Ve-
szedelem minden felől kő-
rül bé-fogott, Nagy hatal-
ma tsak tereád immár szo-
ritot, Emberi segítség-től
mindentől meg-fosztott.

Ne hadgy azért én Iste-
nem veszedelemben, Be-
lőlem a' fájdalmat vedd ki
kegyelmesen, Akar vigasz-
talasoddal, s' akar más kép-
pen, Tsak könnyebíts meg,
hogy ne legyen tűrhetetlen

Hald-meg imádságim,
nékem, kit te alkottál, Ha
bű-

bűnömért oltoroddal meg-
hodoltrattál, Jusszon eszed-
ben a' mit régenten fogad-
tál, Hogy mi-helt néked kő-
nyörgünk szabaditanál.

Elíz Istenem, nem aka-
rod veszedelmünket, De
kévánod meg-tértünket és
életünket, Ne hadgy el hát
engem is nyomorult hive-
det, Ki bűnéből hozzád
térvéntégedet követ.

Ne emlekezzél ez után
gonofságimról, Mond ezt
inkább én lelkemnek te jó
voltodból, Im én ki te id-
vőfleged vagyok : nagy
bűdből, Ki menteni jelen
va-

IO BALASSA
vagyok, azért ne busuly.

Még-is azonról.

OH én kegyelmes Istene-
nem, Melly igen meg
verél engem, Kegyelmezz
meg már énnekem, Ne-
hadgy bűnömben el-vesz-
nem.

Nem tagadom mert
vétkeztem, Hitemet sok-
szor meg ízigtem, Rút fer-
telmes volt életem, Kiért
lám im meg fizettem.

Légyen azért elég im-
már, Sok bűm, és szenved-
tem nagy kár, Rút szégyen,
ki mint hegyes ár, Lelkem-
ben

ENEKI. II
ben keservesen jár.

Hol a' te irgalmaságod?
Kivel vertedet gyógyítod,
Hol a' te erős job karod?
Kivel hived szabadítod.

Régen Dávidot Saultul,
Szabadítád, mentéd bűtul,
Noha sokszor vétett rútul,
Kiért meg verted azontul.

Ellened való sok vét-
kem, Mint Dávidé olyan
nékem, Kiért a' mint én
azt vélem, veszett keserves
életem.

De te Dávid jó Istene,
Ki az ő szerentséjére, Ve-
tettél bűt én fejemre, Térj
hozzám már kegyelemre.

Bű-

Bűnömön talált bűm-
 után, Kőnyörűly lelkem
 fájdalmán, Tégy szégyent
 azok ortzáján, Kik rám dű-
 hőttek méltatlan.

Engem penig boszszú-
 jokra, Emely-fel jó-állá-
 potra, Ne tessék az hogy
 hejába, Biztam dolgomat
 magadra.

Kiért a' mig élek itten,
 Ditsirlek felséges Isten,
 Ki kőnyörűlsz illy veszet-
 ten, Aldott légy örökké,
 Amen.

MAS.

M A S.

BALASI BALINT nevé-
 re; *Mellyben kőnyörög bű-
 ne bocsánatjáért, és háláka-
 is ád, hogy Istenhez való meg-
 iérese által kedvet lelt Isten-
 nel, s' az által az örök
 kárhozattul meg-
 szabadult.*

Bizonnyal ismérem raj-
 tam nagy haragod, Fel-
 séges UR Itten, és kemény
 oltorod, Kivel tagaimat
 Bűneimért nekem igen o-
 storozod.

Alázatos szível Uram
 téged kérlek, Ellenem fel-
 emelt

emelt kezeidet tarts meg,
Szent Isten könyíts-meg,
Irgalmafságod-is én hoz-
zám-mutasd-meg.

Láttambűnéimet kikkel
életemben, Vértkeztem el-
lened, vit őrdög a' bűnben,
Esa' test a' törben, De még
sem gondoltam hogy így
járjak ebben.

Anyámnak méhében,
bűnben fogontattá, Melly-
ből noha tőled ki-moso-
gattattam, De gyarlón ma-
radtam, Es annak utánna
viszízta tántorodtam.

Soksága bűnömnek ret-
tegtet engemet, Tsak ir-
gal-

galmafságod biztattyá szí-
vemot, Siratván bűnömöt,
Es szívből ohajtom ke-
gyelmességedet.

Illik hogy el-forduly
Uram bűneimtől, Mellyel
rakva vagyok talpig mind
tetétül, Kegyelmességed-
tül, nem illik hogy meg-
foszsz irgalmafságodtúl.

Botsájd-meg kötelet,
inkáb ajakimnak, Kik
szüntelen téged fel-ma-
gasztallyanak, Hálakat ad-
gyanak, Jo-voltodért né-
ked hiven szolgállanak.

Az én lelkem-is kész
mindenkor ditsérni, Irgal-
mafs-

malságodért nagy hálákat
adni, Rólad emlékezni,
Gondolatim rajtad min-
denkor tartani.

Légyen ez ennékem az
én bűneimért, Nagyobbal-
is néked mert tartozom,
ezért, Nagy fok vétkei-
mért, Engem el-nem vetél
fok alnokságimért.

Im ha bűneimből ki
nem térek vala, Vagy hogy
vétkeimből ki nem emelz
vala, Im mint veszek vala,
örök kárhozatra tántoro-
dom vala.

Neked azért nyelvem,
híven enekellyen, El-vőtt
javai-

javaidért tégedet ditsér-
jen, Es holtig tisztellyen,
Hogyannak utánna örök-
ké élheffen.

Tanuságra szerzé e' ver-
seket őszve, Kinek neve,
vagyon a' versek fejébe,
Magát meg-ismérte, Aján-
lya is magát Istennek ke-
zébe.

M A S.

*Még is bővebb szóval kérle-
si Istennek haragját.*

O H én Istenem im mi
történék én szegény
fejemen, Kit reménleni
ingyen sem tudtam volna

életemben, Kiért tsak hát-
lát kell néked adnom, mert
meg-érdemlettem.

Az előtt való reám bo-
tsátott kemény ostoriddal,
Meg nem tanulék, s' ihon
mint járek veled én Uram-
mal, Még fiints mit ten-
nem, hozzád kell esnem én
imádságommal.

Ha ennél nagyobb ostrom
botsát-is reám, meg-ér-
demlem, De kérlek Uram
szintén a' földhöz ne verj
immár engem, Szent fiad
által tört ígéretid jussanak
eszedben.

Ne adgy kelettéb a' ki-
fér-

Sértetre, tsak mig el-tűrhe-
tem. Mert nyilván látod
gyarló voltomat én édes I-
stenem, Ha el-hatáz engem,
oh hová legyek, kétségben
kell esnem.

Igasságodat irgalmasá-
god, kérlek, fellyül műlyá,
Tsendeszedgyek-meg szer-
felségednek fel-gerjedt ha-
ragja, Szent Lelked által
szegény lelkemnek légy
vigasztaloja.

Szintén el-fojtott, és
majd meg-emész engem a'
lok vétek, Tsak tőled lehet
vigasztalása keserves lel-
kemnek, Ne vond meg

tehát kegyes Ur Isten örö-
mét szívemnek.

Te minden jóra fordit-
hatod még az én bánati-
mat, Ne vels el azért Uram
előled : kérlek mutasd-
meg azt, Hogy jó Isten
vagy és meg-halgatod fo-
hászkodásimat.

Ezen-is kérlek ne tarts
sokáig rajtam haragodat,
Fordítsad immár kegyel-
messegre boszszú-állásodat,
Erdemem szerént ne bűn-
tess engem te szegény szol-
gádat.

Mi hasznod benne ha-
martalékja leszeka' Sátán-
nak?

nak? Hiszem nem néki-
teremtettél volt, hanem te
magadnad, Kin szenvedé-
set vallyon s' hejába hagyo-
dó fiadnak?

Lám én értem is szin-
tén úgy meg holt mint a'
nagy szentekért, Tartozol
tehát engemet is meg-hal-
gatni kedvéjért. Halgasd-
meg azért fohászkodásim
az ő szerélméjért.

Szívem állását és kíván-
ságát volna képpen tudod.
Semmi előtted el-rejtven
nintsen, mert ténylván
látod, Tarts tisztán azért
az én szívemet, és adgy bá-
torságot. B4 Tel

Tellyes éltemben kiért
ditsirjem Uram felségedet,
Adgy erőt arra hogy segí-
tségül hiassam nevedet,
Irafd-bé kérlek a' te köny-
vedben én könyörgési-
mer.

Emlekezetre kik min-
denkoron legyenek előt-
ted, Es nebotsáfsák bosz-
szu állásra szent Istensége-
det, Te szent fiadért, kinek
örökké legyen nagy ditsi-
ret.

MAS.

M A S

Deo, vita mortisq; arbitrio,
Ex Oda

Quem tu summe DEUS
semel Placatus, patriolumi-
ne respicis, &c.

O Szent Isten, kit ked-
vedben, mint kegyes
kebledben, egyszer márbé-
vöttél, Annak szive bátor,
kedve vig, mert nints félel-
me, rakva igaz hittel, ör-
dőg ellenség, sok bú, sze-
génység, nem árthat, mert
tellyes reménységgel.

Mint nagy szálkő, ugy
meg-all ő, kárán nem törő-

B 5

dő,

dő, mindent könnyen szenved, E' világot, telti sok jótt gyűlölmint nagy gondot, s' azokban nem eped, De menyországra, mint főb javára hal, vész, s' arta minden kedve gerjed.

Ha vétni mér, mindigárt meg tér, s' ha a' bűn hozzá fér, nem esik kétségben, Istenlelkemert vezére, viseltetik teste, Angyalok kezében, Ojak lábait mint szemek fényét, hogy valamint ne űsse a' kőben.

Oh szent Isten mind élünkben, s' mind holtunk idején egyedül reménjünk.

Te

Te vagy eltűnk, benned hálnak, rajtad áll minékünk mikor leszzen végünk, Te stűnk romolván szent országodban, általad leszzen gyönyörű eltűnk.

Hogy tégedet élő Isten szívünk kedveszerint szolgályn, s' tiszteltyen. Jó egészség, szent békeség, és kedves kegyesség szálljon mi közinkben, Véletlen halál, ki reánk őrt áll, ne fojtson meg hirtelen eltűnkben.

M A S.

*Könyörög Istennek hogy buj-
dosásában viselje kegyelmes-
sen gondját, s' terjesz-
sze. is újab áldá-
sát.*

Kegyelmes Isten, Kinek
kezében Eletemet ad-
tam, Viseld gondomat, Ve-
zérld útam, Merrtsak rád
maradtam.

Gyermekségemtől fog-
ván egyedül, Tsak tetőled
nártam, Mint attya után
fű kiáltván, Könyörögvén
jártam.

Most-is tsak benned Re-
mén-

ménseget, Uram hely-
heztettem, Magam rád
hadtam, Rád támaszkod-
tam, Te alád vetettem.

Mihasznod benne, hogy
ha veszélyre jutok kétség
miat? Kit fiad által hozzád
váltottál, Mint fogadot fiat.

Halgass-meg azért te,
nagy nevedért, En kö-
nyörgésemben, Mutasd-
meg jódat, fok áldásodat,
Az én szerentsémben.

Add-meg énnékem én
reménségem szerént való
jódat, Ald-meg fejemet. ki
bizik benned, s' viselyled
gondomat.

A' szép harmatot miként
bullatod Tavaszszal virá-
gra. Sok jódat Uram úgy
hullasd reám, Te régi szol-
gádra.

Hogy mind holtomig
szivem legyen vig, Téged
magasztalván, Mindenek
előtt, s' mindenek fölött,
Sz. nevedet áldván.

Ezeket íram a' tenger
partján, Oceanum mellett.
Kilentzven edgyet mikor
jegyzettek, Más-fel ezer
felett.

MAS.

M A S.

Egy Lengyel ének ígéről ígés-
re, és ugyan azon notára.
Blahosz lannál &c

Aldgy meg minket Ur
Isten a' te jó voltodból,
Világosíts meg minket ir-
galmaságodból, Ország
világosságával, lelked aján-
dékával, Hogy éltünkben
e' földön járjunk igazság-
gal.

Engedd meg minékünk
kegyelmes Istenünk, Hogy
mindnyájan tégedet igazán
ilmerjünk, Hadd a' kitiny
hitünkkel edgyütt örven-
dezz.

dezzünk, Mikor meg itélsz
Uram kegyelmezz-megh
nékünk.

Ne tantorodgyunk mi
el soha Uram tőled, Ne
kételkedhesünk-is többé
már felőled, Nyughassék-
meg mi lelkünk igaz hittel
benned, Vallhassunk min-
denekben Urunknak csak
téged.

No azért ditsirjók most
fel-szóval az Urat, Mert
Iám csak ő viseli mindenütt
gondunkat, Uram a' tene-
vedben áld meg szolgálodat,
Kiért visszontag mi-is di-
tsirjók fiadat.

MAS.

M A S.

*Mellyben bűne bocsánattya-
ért könyörög.*

BOtsásd-meg Ur Isten
Bűnöságonnak vétjét,
Sok hitetlenségét, undok
fertelmeségét, Töröld-el
rűtségát, Minden álnoksá-
gát, Könnyebíts lelkem
terhét.

Az én búfult lelkem én
nyavalyás testemben, Té-
tova bujdosik, mint madár
a' szél-vészben, Tőled el-
ijedett, Tudván hogy vét-
kezett, akar esni kétség-
ben.

Lát.

Láttya magán való szám:
talan nagy sok jódat, Kiért,
tudgya, téged, mint tisztelt
jól tőtt Urát, Háládatlansá-
gát, Látván hamis voltát,
Ugyan szégyenli magát.

Akarna gyakorta hoz-
zád ismét meg térni, De
bűnei miatt nem mér előd-
ben menni, Tőled olly igen
fél, Reád nézni sem mér,
Színed igen rettegi.

Semmié finsz pedig, mi-
vel elődbe mennyen, kivel
jó voltodért visszont téged
tiszteltyen, Vagy alázatof-
san, Méltó haragodban,
Tégedet engeszteltyen.

Sok

Sok kiseret éti, minden
képpen rettentí, Veled ijez-
geti kétségre fietteti, Ki
miatt majd el-vész, Ha vele
jól nem tész, Magát pokol-
ra ejti.

Jajgatván nagy sokszor
emliti szent nevedet,
Mondván: Vajha az Ur
hozá venne engemet,
Bizony kedvét telném,
Mert őtet követném, Mint
édes Istenemet.

Bátorítsad Uram azért
biztató szóddal, Mit hasz-
nálsz szegénynek örök kár-
hozattyával, Hadd inkább
dicsérjen, Ezt földön elté-
ben,

ben, Szép magasztalásokkal.

A' te szódat tudom mi helyen meg-halhattya; Ot-tan szent nevedet, mint Attyát úgy kiáltya, Ki ter-jesztet kézzel; Sűrű köny-ves szemmel, Magát reád botsáttya.

Le-görögvén könyve, ortzáján, úgy meg-követ, Magad is meg-lzánnád, látván melly keferedett, Mert zokogásokban, Si-ralmas szép szókban Kér fejének kegyelmet.

Irgalmafságod-is annál inkább ki tettzik, A' mennél több

több vétkünk nekünk meg engedtetik, Inkáb kegyel-medben, Mint bűn tetéfed-ben, Te irgalmad tündöklik.

Nó nem tartod tudom tovább haragod rajta, Mert a' békeségre te job kezed ki. nyújtva, De tsak ollyanoknak, Kik utánad járnak, Mert vagy minden-nek Ura.

Térj azért én lelkem, kegyelmes Istenedhez, Szép könyörgésekkel be-kérlél szent kezéhez, Mert lám hozzá fogad, Tsak reá hadd magad, Igen irgalmas UR ez. Hid-

Hidgyünk mind örök-
ké igazán csak ő benne,
Büntől őrizkedgyünk, ne
távozzunk el tőle, Aldot
az ő neve, örökké men-
nyekbe, Ki már meg ke-
gyelmeze:

Eneklém ezeket el-kefe-
redett szível, Várván Ur
kegyelmét fejemre Szent
lelkével, Tétova bujdos-
ván, Büntömmön bánkod-
ván, Tufakodván ördög-
gel.

M A S.

In laudem verri temporis.

Aldott szép Pünkösztnek
Agyönyörű ideje, Min-
dent

dent egészeleggel látogató
Ege, Hofzizu úton járókat
könnyebí ő szele.

Te nyitod rosákat meg-
illatozáfra, Te a' fílemile
torkát ki-áltáfra, Fákat te
öltöztetz sok színű ruhák-
ba.

Néked virágoznak bok-
rok, szép violák. Folyo vi-
zek, kútak, csak néked tisz-
tulnak, A' jó hamar lovak-
is csak benned vigadnak.

Mert fáratság után fű-
remet tagjokat, Szép har-
matos fúvel hizlalod azo-
kat, Uj erővel építvén ű-
zéshez inokat.

Söt

Sőt még a' Vég. béli jó
vitéz katonák, A' szép szá-
gú mezőt kik széllyel bé-
járják, Most azok is vigad-
nak, s' az időt mulattják.

Ki szép fűvön lévén bá-
nik jó lovával, Ki vigan,
lakozik vitéz baráttyával,
Ki pedig véres fegyvert
tisztittat tsiszárral.

Újul még a' föld is min-
denütt te töled, Tisztul
homályából az Eg. is te,
veled, Minden teremtet
állat meg. indul te benned.

Illy jó időt érvén Isten
kegyelméből, Ditsirjük sz.
nevét fejenként jó sziből,
Igy.

Igyunk, lakjunk egymással
vigan, szeretetből.

M A S.

In laudem Confinitorum

Vitézek mi lehet, E' szé-
les föld felett, Szebb
dolog a' Végeknél? Ho-
lott ki keletkor, A' sok szép
madár szóll, Kivel ember
ugyan él, Mező jó ill. tot,
Az Eg. szép harmatot Ad,
ki kedves mindennél.

Ellenség hírére, Vité-
zeknek szive, Gyakorta ott
fel-buzdul, Sőt azon kívül-
is, Tsak jó kedvéből is Vi-
téz próbálni indul, Holott
C sebes.

sebesedik, öl, fog, vitéz-
kedik, Homlokán vér le-
tsordul.

Veres zászlók alatt, Lo-
bogós kopiát, Vitézek ott
viselik, Roppant sereg előtt
Távoly a' sík mezőt, Szél-
lyel nyargallyak, nézik, A'
párdutz kápákkal, Fényes
tisakokkal, Forgókkal szép
mindenik.

Jó szerezsen lovak, A-
lattok ugrálnak, Hogy ha
trombita riadt, Kőztök ki-
strását áll, Ki lováról le-
száll, Nyugszik reggel hol
virradt, Midőn éjten éjel,
Tsata viseléssel, Mindenik
lankadt, fáradt. Az

Az jó hirért, nevért, A'
szép tisztességért, Ők min-
dent hátra hadnak, Ember-
ségről példát, Vitézségről
formát, Mindeneknek Ők
adnak, Midőn, mint jó
Solymok, Mezőn széllyel
járnak, Vagdalkoznak, fut-
tatnak.

Ellenségét látván, Öröm-
mel kiáltván, Ők kopiákat
törnek, S' ha súlyosan va-
gyon, A' dolog hartzokon,
Szólitatlan meg térnek,
Sok vérbe fertezven, Ar-
tzol reá-térvén, Űzőt fok-
szor meg-vernek.

A' nagy széles mező, S'

a' szép liget erdő, Sétáló
palotájok, Az utzáknak le-
se, Kemény hartzok helye,
Tanuló oskolájok, Tsatán
való éhség, Szomjuság, s'
nagy hévség, Fáratság mu-
latságok.

Az éles szablyákkal, Mél-
tán örvendeznek, Mert fe-
jeket ők szednek, Viadal
helyeken, Véresen, sebesen,
Halva sokan teküsznek,
Sok vad, madár gyomra,
Gyakran koporfoja, Vité-
zül holttesteknek.

Oh Végbéliekuek, Iffiu
vitézeknek, Ditsiretes se-
rege, Kiknek e' világon,
Szerte

Szerte szerent vagyon,,
Mindeneknél jó neve,,
Mint sok fát gyümöltsel,
Sok jó szerentsékkal, Ald-
gyon Isten mezőibe.

M A S.

Egy szép új könyörgés.

NInts már hoválennem
kegyelmes Istenem,,
Mert körül vött engem
szörnyű veszedelem, Sege-
delmem, légy mellettem,
ne hadgy meg-szegyened-
nem.

Vagy ha azt akarod,
hogy tőrjem oltorod, Tsak
rút szegyentől édd fejemet,

C3

ha

ha bántod, Halálomat inkább el-hozd, hogy nem rúts országot.

Aldgy meg vitézséggel, a' jó hirrel nével, Hogy szép tisztelességgel mindent végezzek-el, öltöztess-fel fegyvereddel, jó eszűvel, bátor szível.

Ne gyalázzon engem kevély ellenségem, Te légy Uram velem jó tévő Istennem, Nagy szégyenem, ne viseljem, s'tovább ne hadgy el-esnem.

Kiért ditsirhessen lelkem mindenképpen, Hogy mindenek ellen meg-tartot.

tottál éppen, Aldott Isten hálá legyen néked örökké, Amen.

M A S.

Psalmi 27. translatio Ungarico Carmine iuxta Buchananian Paraphrasin.

Egy Olaß Enek notájára.

AZ én jó Istennem, ha gyertyám nekem minden segítségembe, S' Ha életemet őrzi, fejemet menti, Hát ki mint ijeszthetne? Ha, hogy sok ellenség Réám fegyverkezék, Tőlök jó voltából meg-mentem, Rám dühött szájokból, Ki-

vön őmarkokból, Rajtam
mert ingyen könyörüle.

Kiért áldom nevét, és
nagy kegyelmét, Mig e'
testben élhetek, Tőle ez e-
lőtt-is ez edgyet, s' most is
Kértem, hogy reá nézhes-
sek. Az imádság lelkét, ad-
gya reméniséget, Hogy
egyedül csak benne hid-
gyek, Elzemet a' Sátán ne
hajtsa más után, Sz. tsele-
kedetin örvendgyek.

Eőt áldgya ének szóm,
s' versemre okom, Legyen
csak ő énnékem, Mert ő
árnyékában, és Sátorában,
Meg-tart nem hágy esnem,
s' vesz.

s' vesznem, Mint erős kő
szálra viszem hatalmára.,
Hol nem árthat sok ellen-
ségem, Sőt noha úgy tet-
szik hogy most-is aluszik
Az Ur: de tőlök megh-
ment engem.

Kiért én meg állom
nagy fogadásom, S' őtet
hol ig ditsirem, Könyő-
rűly én rajtam, azért jó U-
ram, S' végig ki e' bűből en-
gem, Emely-fel istenem,
legély reméniségem, Mert
csak benned bűs lelkem,
Szemem csak reád néz, fél-
vén hogy majd el-vész, Ne
hagy reménlet idvősségem.

Ne hadgy e' s'etétben, s'
ne rejtse el előlem, Szerel-
mes ortalád fényét, Vesz-
nem szinte ne hadgy kiser-
tet miatt, S' tarts meg attad
életemet, Sok ellenségim-
től, kik vették már körül.
Egyedül ártatlan fejemet,
Engem már barátim, Szü-
léim, rokonim, El-hatta-
nak mint veszett embert.

De az jó Isten, ki az hi-
veken, Esik veszedelmek-
ben, Engemet nem hagyja,
a' bűnből ki-hozza, Nagy-
tsudalatos képpen, Irgal-
mas Sz. Atyám engedgyed
hogy tudgyam, A' te utai-
dat

dat követnem, Arról se fé-
lelem, se más dolog engem,
Hogy soha el ne téveszt-
hessem.

Rágalmazó nyelvtől, áll
ellenségtől, Ments meg
Uram engemet, Mertha-
zugtanukkal keserves szók-
kal, Káromlyák életemet,
Nyelvek ő fegyverek kívül
dühösködnék, Keresik csak
veszedelmemet, Ha velem
nem volnál, s' nem bátori-
tanál, Eltemben értek vol-
na véget.

De a' te jó vóltod, és
ígérted jód, Kit bűm után
vigan adtz, S' a' bódog
élet,

élet, kegyelmességed, Kí-
velem hittel váratt, Biztat
nyavalyámban, vigasztal
fok búmban, S' tudom-is
hogy fok jókkal áldasz,
Senki ne féltjen hát, mert
az Ur fok jót ad Néked kí-
tsak ő benne bizhatz.

M A S.

Psalm 54.

*Deus per nomen tuum serva
me &c.*

A' te nagy nevedért tart-
meg engem Istenem,
Győzhetetlen erőddel áll-
boszszút értem, Halgasd-
meg már fok imádságimat
Uram

Uram énnékem, Nefelet-
kezzél tellyességgel így el-
én felőlem, B zonyos re-
ménségem, Segély, most
ideje, légy jelen nékem.

En reám mert nagy so-
kan most fel-támadtak,
Olyanok, kik veled sem-
mit nem gondolnak, Sür-
getik lelkemet, mert ször-
nyű halálomra járnak, En
penig segítségül tsak téged
egyedül várlak, Im majd el-
fogyatnak, Ha el-hatsz és
torkokban, vetz azoknak.

En életemet Uram te tá-
mogatod, Búval borult lel-
kemet meg-vigasztalod,

C Z

E L

Ellenségimnek a' költsönt
te bővön meg. adod, Igaf-
ságoddal az álnok sziveket-
is meg-rontod, S' Nyilván
meg-bizonyítod, Hogy se-
gelli az hiv embert job ka-
rod.

Tenéked akkor hálát a-
dok örömmel, Aldo zoom
szivem szerint szép ditsi-
rettel, A' te felseges nagy
nevedet áldván tisztelettel,
Mint te teremtetted ember
ha járhatok bátor szivel,
Ditsirlek énekkel, Hogy
veszteket láthattam két sze-
memmel.

MAS.

MAS.

Psalms 148.

MEnnyei seregek, bol-
dog tiszta lelkek, Em-
berinemetre kik az Egből
néztek, Az Urat örökké ti
mind ditsirjétek.

Angyalok az Urnak kö-
veti kik vattok, Szentek
kik ő székít mind körül ál-
lyátok, örökké az Urat fel-
magasztallyátok.

Fényes Nap világa e'
világ fákljája, Szép Hóld,
Ej lampáfa, Egnek sok tsil-
laga, Az Urnak Sz. nevét
mind örökké áldgya.

Tű.

Tűzes hatalommal for-
góti nagy Egek, S' a' nagy
Tengerekkel edgyütt min-
den vizek, örök ditsirettel
őret tüz ellyétek.

Mert csak ő egyedül
minden teremője, S' min-
dent bir, valamint magá-
ban rendelte, Meg marad
mindenek ellen ő szerzése.

Földnek kereksege min-
den állatokkal. Vizben va-
ló halak. Tengeri tsudák-
kal, Az Urat örökké áld-
gyátok szótokkal.

Tenger mely őrvényi,
meny dörgés, villámás,
Eső, hó, szél és vész, hábo-
rú,

rú, tsattogás, Hegyek, Er-
dők, s' Nyárba-is fejező
fok havas.

Szép halmok, Zöld á-
gak, ékesült kis dombok,
Fák, kik külömb külömb
szép gyümölcsöt hoztok,
s' Fűvek, kik gyönyörű
szaggal illatoztok.

Sok színben tündöklő
ékes szép virágok, Erdők-
ben, tserékben, Vadak ti
kik laktok, örökké az Ur-
nak nevét kiáltjátok.

Gyíkok, kigyók, föld-
ben lakó sok állattal, Sőt a'
madarak-is külömb kü-
lömb szokkal, örökké az
Urat

Urat áldgyak hangoslaggal.
 Világ fejedelmi, Urak,
 és fő népek, Kik kösséggel
 birtok, s' nekik törvényt
 tésztek, Örökké ditsírvén
 az Urat fellyétek.

Egyigyű gyermekek,
 kegyesek, szép szűzek, Fel-
 serdült Iffiakkal bősületes
 vénnek, Ditsíret töletek lé-
 gyen ő nevének.

Mert ő az, a' kinek ha-
 talmában az Eg, Néki en-
 ged Tenger, Meny s' földi
 kerektség, Segélli ő véit,
 mint Mennyei felség.

Ezt azért ti hívek Urnak
 Sz. serege, kik leg inkább
 vad-

vadtok az Ur szerezmébe,
 Örökké szent nevét ditsí-
 jétek menybe.

*Hymni Tres ad S. S. Tri-
 nitatem.*

Primus ad Deum Patrem.

A' Szent Háromságnak
 első személye, Atya I-
 sten ditsősleges felsége,
 Mind e' széles világnak te-
 remője, Tekints reám il-
 lyen veszett szegényre.

Ments és vezess ki U-
 ram a' sok veszből, Vifely
 gondot rolam te árvád fe-
 lől, Ne szakadgyak el tőled
 Istenem től, Segély kiáltok
 csak

tsak hozzád egyedül.

Veszett fejemnek mert
oly állapotja, Mint hajó-
nak kit el-vert Tenger-
habja, Nints senki vezére,
kormány tartója, A' fok
vész közt, tsak az egy Isten
oja.

Reméntelen mindenek-
nél életem, Látván vesz-
tem, Őrül fok ellenségem,
Tsoválván fejeket, tsufol-
nak engem, Barátim-is
mind idegenektőlem.

Gondod nints rám mert
mindenik azt tudgya,,
Hogy eddig-is éltem ki ki
tsudallya, Ennek, ugy
mond,

mond, a' mint vagy on Ő
dolga, Lehetetlen hogy
senki szabadítsa.

De mind ennyi fok há-
boruimban-is, Erzi lelkem
hogy reménység kívül-is,
Tsuda-képpé még ki men-
telz végre-is, Noha nem
látom most egy tsep mod-
gyát-is.

Azért ez lelkem érzette
fok jodat, Ne halogasd
meg szabadításodat, Mert
ha el veszek-is Uram, mi
hasznod? Azzal ugyan,
nem őregből hatalmod.

De ha meg-mentesz ez
jók következnek, Edgyik
ez,

ez, hogy mind holtomig
ditsirlek, Másik meg ez,
hogy azok is meg-térnek,
Kik segedelmedről kétség-
ben estek.

Terjezd ki hát fényes
ortzád világát; Szárazd az-
zal szemeim nedves voltát,
Mert csak te fényed síral-
mat szárazhat, Búból ment-
het, jóra mindent fordít,
hat.

Nabugodonozort hét
esztendőre, Vivéd ismét
Királyi felségére, Meg-
szánván szemedet vetéd
szegényre, Azért tekénts
reám-is ily veszetre.

Kiért

Kiért velem edgyát föl-
di kerektség, Ditsir téged,
O mennyei nagy felség,
Veszendőnek ki vagy igaz
segítség, Ditsőseggeddel
rakva mind föld, s' mind
Eg.

M A S.

*Hymnus Secundus ad Deum
Filium pro impetranda
militari virtute.*

A Szent Háromságnak,
Kinek imádkoznak,
J E S U S második személye,
Régi vitézeknek, Roppant
seregeknek Győzhetetlen
Istene, Te hozzád kiáltok,
Ki

Ki katonád vagyok, Vigy
kérlek vitézségre

Régenten Davidot juh
mellől a' pásztort, Vid Ki-
rályi felségre, Midőn Go-
liáttal, A' nagy Oriással,
Meg-viva szemtől szembe,
Kit reménség ellen, Tsuda-
latos-képpen, Adál néki
kezébe.

Jó Machabeusnak, Jeff-
tének, Sámsonnak, Gede-
onnak, Juditnak, Eszet,
bátorfágot, Adál diadal-
mot, Hogy vitézül járná-
nak, Midőn benned biz-
ván, Hadnagyságod után
Szerentsét próbálanak

Most-

Most-is vitézeknek, Te
vagy bátor szivek, Kik ve-
led ditsekednek. De a' ke-
vélyeknek, Kik mással kér-
kednek, Tsak szégyen val-
lás helyek, Mert kit te nem
fegélsz, Szive, esze, el-vész,
Hátat ad ellenségnek.

A' te nagy nevedben,
En-is most Istenem, Kő-
töttem fel szablyámat, Sok
jó szerentséket, Várok tsak
te tőled, s' Vitézlő sok jó-
kat, Mert nem fizetésért,
Sem gazdag prédájért, Já-
rom, tudod, útamat.

Hanem szent nevedért,
S' a' szép tisztességért, Ki-

D

ben

ben meg kisebbítél, Noha
nem méltatlan, Mert rút és
szám-talan, Bűnömért rám
gerjedtél, De kérlek felej-
tsél, Undok vétkeimet,
Lám már eléggé vettél.

Te vagy szál kopiám,
Te vagy éles szablyám, Jó
lovam hamarsága, Elmém.
nek vezére, Karjaim ereje,
En szívem bátorsága, Biz-
ván Sz. nevedbe, Mégyek
örvendezve, Bátran ká-
romloidra.

Tsak te reád hadtam,
Eletemet Uram, Valamely
helyen járok, Bátorság ot-
cizet, Sok jó szerentséket.

T sak

Tsak jó vóltodból várok,
Ortzámról töröld-el, Szép
vitézségekkel Szégyent, kit
még is vallók.

Hogy vidám ortzával
Szép hála-adással, En fel-
magasztallyalak, E' széles
világnak, Téged hadna-
gyomnak, Eörmimmel ki-
áltsalak, Vérrel feltett szab-
lyát, Kit adtz olyanoknak,
Kik Zászlod alatt járnak.

Hymnus Tertius ad Spiritum Sanctum.

Pro felici Coniugio.

A Szent Háromságnak
harmadik személye,

D 2

Sze-

Szerelemnek Istent szerént
gerjesztője, A' jó házasság-
nak ki vagy bölts szerzője,
Szívek szentelője.

Sz. Lélek Ur-Isten, te ki
jókat osztasz, Meg-kefe-
redteket örömmel láto-
gatsz, Félelmes szíveket,
bátorsággal áldasz, Siral-
mást vigasztalasz.

Régi szentek házasságát
te szerzed, Az én szíve-
met-is csak te ébreztetted,
Edgy árva szép szűzhöz
mostan gerjesztetted, Er-
nem ezt engedted.

Könyörgők tenéked
hogy szentely meg engem,
Tu-

Tulajdon Templomod
hogy lehesse lelkem,
Szeplő nélkültiszta legyen
én életem, Lakozzál te
bennem.

Add meg azt-is társul-
énnékem boldogul, A' kit
mostan kérek tőled én U-
ramtul, Hadd vehessek bú-
tsut immár bánatimtul, Le-
gyek vig ezen túl.

Aldgy-meg mind ket-
tőnket igaz szerelemmel,
Jó ép egészséggel, és szent
félelemmel, Kétség és ver-
sengés közzülünk, veszen-
el, Ellyünk tsendességgel.
Teregulád szerént hogy

igazán élven, Hozzánk tar-
tozókkal imádgunk di-
tsirvén, Téged vigasztaló
Sz. Lélek Ur Isten, mind
örökké Amen.

M A S

Ebben a' Noe bárkájá-
ból el-repült Galamb álla-
pottához hasonlítván ál-
lapottyát, kéri Istent, hogy
életének sűrű nagy vesze-
lyében ontsa reá kedvét ál-
dásának bárkájában való
bé-fogadásával mentse
meg lok kifirtettől fejét.

S egély-neg engemet én
Édes Istenem, Remén-
te-

telenségben ne hadgy el-
filyednem, Im minden el-
hagyott : Nintsen hová
lennem, Nem tudok mit
tennem.

Sok nyavalya miatt apa-
dott hitemet, Most többits
meg bennem, segélvén en-
gemet, Kit e' világ utál,
tsufolván engemet, Vezett
életemet.

Mint Galamb, ki Noe
Bárkájából repült, Nagy
viz özön miatt meg bár-
kára került, Szájában ágat
hozván, meg-teteiére ült,
Ki zöld ággal újult.

Szintén úgy most lelkem

Ő nagy inségében, Meg te
read: került kételenségé-
ben, Noha el hagyott volt:
most reménletében, Rád
szállott hitiben.

Új könyörgést hozott,
néked új ág helyett, Ki jó
reménfeggel virágzott,
zöldellett, S' adgya ő ma-
gát is kezébe e' mellett,
Igy vár bárkád felett.

Mint egy nagy bárkád-
ban ved bé azért szegént,
Jó áldomásodban fogadá-
sod szerént, Hogy a' kétség
miat el ne hadgyon meg-
ént, Téged izentseges-
fent.

Ki-

Kiből Uram néked de
mi hasznod lenne? Ha a'
kétség miatt ő pokorra-
menne, Lám már meg-
váltottad hogy ne égne
benne, Sőt jót érdemlene.

Régen egy galambot ha
Noe meg-tartott, Hát hogy
hadnál engem kit Fiad
meg-váltott, Kitéged ke-
serve sen régen kiáltott, Szi-
ve szerént áldott.

Segély azért engem ke-
gyelmes Istenem, Örvény
fenekére ne hadgy alá
mennem, Kiért a' mig élek
kélz vagyok hű lennem.

Ds

Nagy

Nagy háládást tennem,
Szent neved dicsírtem.

M A S.

Psalms 42.

Mint a' szomjú szarvas
kit vadász rettentett,
Hegyeken völgyeken szel.
lyel mind kergetett, Ri, leh,
s' alig vehet szegény leleg-
zetet, Keres küit fejeket.

Ugy keres Ur Isten lel-
kem most tégedet, Szeret,
mind kiáltván a' te szent
nevedet, Szabadulására
hogy onts kegyelmedet,
Mint forrásfejedet.

Életem mert nintsen
fo-

fohászzkodás nélkül, Italom
csak méreg keferű köny-
vemtől, Midőn illy szót
hallok én ellenségemtől,
Kiben lelkem el hűl.

Mond: tetszám kivetett,
nyavalyás meg romlott,
Amaz reménletted Istened
most holott? Tőled im-
már régen talám el hason-
lott, Hogy vagy ilyen
romlott.

Mely szó csak meg nem
ő, nagy szégyenletemben,
Hogy kevély ellenség azt
veti szememben, Kin el-
keferedem, s' ottan jüt e-
szemben, Mint életem he-
lyemben. D 6 Mi-

Midőn nagy lereggel,
zengéssel, bongással, Tem-
plomodban mentem szen-
telő áldással, Szintén az aj-
todig sok szép hangos-
sággal, Olly nagy méltósággal.

De te mindazáltal szom-
jú lelkem ne fély, Sőt régi
Uradban minden ellen re-
mény, Bizván kegyelmé-
ben, hidgy és tsendesen ély,
Gonoszt hozzá ne vély.

Mert még meg téríti
régi szerentsédet, Kiben
virágoztat jókkal ugy té-
gedet, Tel után tavaszal
mint a' szép kerteket, Meg-
áldgya fejedet.

Kiért

Kiért mondasz te. is né-
ki ditsiretet, Mint egy file-
mile sok szép énekeket,
Ambár szenvedgyek hát,
érte mindeneket, Nyelleyek
bűt és mérget.

Tsak légyen korosként
lelkével mellettem, Hogy
fájdalmam miatt ne vesz-
szen életem, Mint Jordán
és Hermon fogyhatatlan,
hitem, Légyen erős lelkem.

Mert ha Tenger búsul
parantsolattyára, Hat rám-
is ő ereszt bűt bűnös fiara,
Támaszkodom azért jó a-
karattyára, Mint Atyám
karjára.

D 7

F 5

Főképpen hogy tudom
már hogy nem sokára...
Meg-könyörül rajtam, az
boszszúságára, A' ki jár
életem vesztére, s' kátára
Szégyen-vállására.

Kiért áldom őtet erős
kösziklámot, Tsak ne had-
gya fogyni el bizodalma-
mot, Mikor boszontással
gyűjtyák nyavalyamot
Mint olajjallángot.

Mondok: Tsak ne kérd.
gyék hogy hol én Istenem?
Mert mérgemben akkor
nem tudok mit tennem,
Hogy azzal terjesztik ke-
servemet bennem, Kész
völ-

vólnék holt lennem.

No azért el-bádogyatt
lelkem te nebululy, buzgó
imádsággal sőt Uradra bo-
ruly, Erős reménsséggel
tsak ő hozzá szoruly, Tőle
el ne forduly.

M A S.

*Szarándok, vagy bujdosók
éneke.*

PUSztában Sidókat vezér-
lő jó Isten, Ki előttők
mentél tüzes oszlop kép-
ben, Igiret földére vezérel-
vén Izépen, Kalauzzok
vóltál minden szerentsé-
ken.

Te

Te adtál tsillagot ama'
Magusoknak, Vezérül-is
Angyalt Iffú Tobiásnak,
Herodes előtt futó Szűz
Máriannak, Te voltál ve-
zére minden szarándok-
nak.

Könyörgők, nekem-is
hogyan legy már vezérem,
Mert im bujdosni űz nagy
bű, és szemerem, En lste-
nem ebben ne veszfzen el
vérem, Őrizz meg gonosz-
tul, Felségedet kérem.

Epits, fel elmémet a' jó
bölcseséggel, Szívemet pe-
niglen hittel, reménsséggel,
Bujdoso fejemet töredel-
mes.

mesléggel, s' teadtad lelke-
met buzgó könyörgéssel.

Jártomban, költőmben
hogyan csak reád nézzek,
Bűmben, örömemben reád
figyelmezzek, Jó, s' gonosz
szerentsét tsendesen visel-
lyek, Soha semmi helyen
el ne felejtselek.

Hogy bujdosásom ideje
tölte után, En édes hazám-
ban térjek ismét vigan,
Mind azokat jó egésséggben
találván, A' kik szomor-
kodnak én tőlem bútsuz-
ván.

En édes hazámból való
ki-mentemben, Szent Mi-
hály

hály nap előtt való harmad
hétben, A' más fél ezerben
és nyoltzvan kilentzben,
Az ő szerént szerzem ezt
ilyen énekben.

M A S.

*Valedicit Patria, amicis, iusq;
omnibus quae habuit
carissima.*

OH én édes hazám te
szép Magyar-ország,
Ki keresztyénységnek vise-
led paisát, Viselsz pogány
vérrel fester éles szablyát,
Vitézlő oskola: Immár
Isten hozzád.

Egriek vitézek, Végek-
nek

nek tüköri, Kiknek vitéz-
ségét minden föld viseli,
Régi vitézekhez dolgot-
kat veri, Istennek ajánlva
legyetek immár ti.

Ti is Ráro szárnyon já-
ró hamar lovak, A' kiknek
hátonkon a' jó vitéz iffiak,
Gyakorta kergetnek, s'hol
penig szaladnak, Adassék
ékeség már mindnyája-
toknak.

Fényes sok szép szer-
szám vitézlő nagy szépség,
Katonatalálmány, új for-
ma ékeség, Seregben tűn-
dőklő és fénlő frissesség,
Entőlem, s' Istentől legyen
már békeség. Sok

Sok jó vitéz legény ki-
ket fel-emeltem, Kikkel
sok jót töttem, tartottam,
s' neveltem, Maradgyon-
nálatok jó emlékezetem,
Jussón eszetekben jó tétém-
ről nevem.

Vitéz proba helye ki-
terjedt sík mező, Fákka,
kősziklakkal bővő hegy,
völgy, erdő, Kita' sok tsata-
jár, s' jó szerentse leső, lé-
gyen Isten hozzád sok vi-
tézt legelő.

Igaz atyámfia, s' meg-
hitt jó barátim, Kiknél
nyilván vadnak keserves
bánatim, Ti jutván eszem-
ben

ben hulnak sok könyveim,
Már Isten hozzátok jó vi-
téz rokonim.

Ti pedig szerzettem át-
kozott sok versek, Búnál
kik egyebet nekem nem
nyertetek, Tűzben mint
fejenként égjétek veszsze-
tek, Mert haszontalanok,
jót nem érdemletek.

M A S.

*Ezt a' Psalmust a' Beza ver-
seiből fordította, csak ha-
lála előtt való betegségé-
ben.*

VEgetlen irgalmu, O te
nagy hatalmu Isten,
légy

légy már kegyelmes, Onts-
ki mindenestül, Jodat rám
kebledből, Mert lá mely
veszedelmes, Bűnöm miat
lelkem, Ki titkon rág en-
gem, Mert nagy sebbel se-
relmes.

Mosd el rólam immár,
Kitelkem alig vár, Mosd-
el bűnöm rútságát, Ed-
gyütt a' rút hirrel, Mint
rút bűzt enyézd-el, Fertel-
mem bűdösszagát, Ismé-
rem bűnömet, Kiért nap
engemet, Rettent mutat-
ván magát.

Tsak néked vétkeztem,
Bűnt ellened töttem, O
ke-

kegyelmes Ur Isten! Kit
femmi ravaszság, Nem
tsalhat! Alnokság, Rejtve
előtted nintsén, Mert a'
nagy kék égből, Mint ki-
rályi székből, Látod mit
mivel minden.

Ha érdemem szerint,
Reám eresztelz kint, Ve-
szek! Jaj hová legyek? Ha
tellyes éltemben, Bűnt töt-
tem mindenben, Bizony
pokolra megyek, Mert
még létem előtt, Testem
meg-főrtözött, Oh Iste-
nem már medgyek?

Engem mert vétkével,
Anyám éltetett-el, Méhé-
ben

ben hogy hordozott, Vét.
ket pedig te bánsz, Igazt
szeretz s' kívánsz. Ki tiszta
szívet hozott, Hogy életre
adál, Azonnal oktatál, Mint
érteném titkodat.

En rút haládatlan, Azért
foghatatlan Isten, hozzád
kiáltok, Tisztíts Isopod-
dal, Irgalmafságoddal,
Mert lá ki nagy kint val-
lok, Hogy undok vétkem-
ből, Meg-tisztulván, belől
Legyek szebb hogy sem
vagyok.

Legyek fejből hónál, Ő-
röm mondásoddal, Tölts-
bé az én fülemet, Vigasz-
tald

tald lelkemet, Küldvén Ő-
römödet, Ne szárazd ki
velőmet, Tsontombol bá-
nattal, Ne nézz rám harag-
gal, Mosd el inkább vétke-
met.

Teremts ismég bennem,
Teremtő Istenem, Tiszta
szívet kegyessen, Fúdd be-
lém ismégint, Hogy nagy
szívem szerint, Lelkem
igazt szeressen, Engem
romlott szegént, Rossz ér-
demem szerint, Haragod
el ne vessen.

Ne fosz-meg lelkedtől,
Sőt idvösségéről, Mondgy
örömet már nékem, Szen-
teld

telőlelkeddel, Hadd éppül-
lyon még fel, Mint az előtt
bús lelkem, Hogy sok té-
velyedtek, Te hozzád tér-
jenek, Követvén bizva
engem.

A' kövér áldozat, Jó
kedvet nem hozhat, Jól tu-
dom Uram néked, Mert ha-
a' kellene, Örömet tiszte-
ne, Bús fejem azzal téged,
Tőredelmes szível, Buzgó
kőnyörgéssel, Beszéllem
azért néked.

Imé ki oldoztam, S' te
elődben hoztam, Fene őt
te sebemet, Kit csak te gyó-
gyíthatsz, Eletre fordít-
hat.

hatsz, Szánd keserves fe-
jemet, Bűneim kinnyával,
Testem fájdalmával, Ne
gyötörd életemet.

Ha előb nem hattad, Sőt
hozzád fogadtad, Tehát
most se hadd el, Jó voltod-
ból szegént, Jó izokásod
szerént, Sion falát támasz-
fel, Hogy mint áldozatot,
Adgyak úgy hálákok, Ki
néked leg inkább kell.

M A S.

*Fragmentum Canticis cub-
jisdam.*

Ad Deum Opt: Max.

Mert ki meg tér, kegyel-
E 2 mer

90 BALAS. ENEKI.

met kér, jó vóltához nem
fér, hogy azt ő el-hadgya,
Mindent meg-nyér, ki
szólni mér, neki szent Fiá-
ért, Fia maga mondgya,
Mennyen fellyül ér irgal-
ma, kit mér annak, ki őtet
féli és várja Fiából folyt
vér, nekem elég bér, hogy
bűnömért nem vét kárho-
zatra.

*A' meg-irt vitez. Úr, Istenes
énekinek vége.*

Az

*Jó emlékezeti, Istemben
ia vősségesen nyugovó*

NEHAI NEMES
ES NEMZETES

R I M A I J A-
NOSNAK

Istenes Eneki kő-
vetkeznek.

Ovenus in Libro uno Epigrammatum:

Solis ut in solo motu constantia constat,

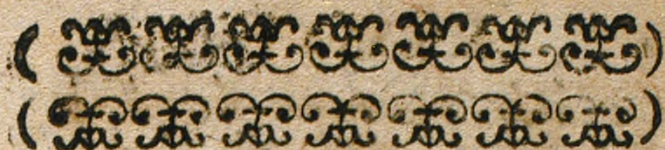
Constans Virtutis vis in agendo fita est.

Miként a' szép Napnak szüntelen folyása.

Jelenti hogy legyen áthatatósága.

Igy hogy gyökeret vert a' Virtus zöld fája,

Kegyes munkák által magát ki mutattya.

PSALMI LI.

Periphrastica explanatio.

Mint hogy Isten ellen sok ezer képpen való mindennapi vétkeinknek számalanságához képest. semmire nincsen nagyobb szükségünk töredelmes szívűből szívárkosó szüntelenül való penitencia tartásunknál. és bűnünknek dőgleletességével ellenünk ingerlött Istennek haragja hív kérlelésénél. szükség ennek a' dolognak valóragos mondgyát. sima és igyenec

reguláját, bizonyos ártá-
 meg tanulunk. s' minden-
 kor előttünk tartanunk, hogy
 ennek az igen felette szük-
 seges dologban való módnak
 Isten igéjéből előttünk ada-
 tott, és ő felségénkietszésére
 szabott ép reguláját, illet-
 len toldalékokkal nem illet-
 ven, vakon és vakmerőn, va-
 lamit csoportos, görös és hor-
 gas regulát ne kövessünk:
 Mely jó regulának Isten te-
 kinzeti előtt minden állapot-
 tyában való szép egyenesse-
 géi, jó abrázát mutatón-
 kérei, miért hogy minden új-
 sággal talál ember iévely-
 géi.

gésből való toldalékok előtt.
 Szent Lélek vezérlete által
 megirattott, s' nekünk köve-
 rése példájul adott. Szent
 Dávid Királynak ötven-ed-
 gyedik pœnitentia tartó Sol-
 tárában, részenként való ép-
 seggel fel-lelberryük az igaz
 pœnitentia tartásnak regu-
 lájában, nem szükség ellen
 más regula után elménket
 bajtanyk, de véreink terhe
 súlyosító f. jdalunkba, szí-
 vünk töredelmességével, s'
 lelkünk alázaatosságával, így
 kell e' dologban, edgyűrt Szent
 Dávid Királlyal, magának ő
 E s Szent

szent Felsegének, az Úr Istennek szölgénk:

Könyörűly én rajtam,
 Ur Isten, s' irgalmazz,
 Lelkem mert még rúgult,
 s' körül nőtte bűn s' gaz,
 Majd a' kárhozat-is rajtam
 el-hatalmaz, Sokságu ir-
 galmad ha még nem oltal-
 maz.

Lelki fekély ellen tsak
 te vagy jó orvos, Ki tűze
 füsttül én lelkem-is kor-
 mos, Bűnömnek szennyé-
 ből azért engem ki mofs,
 Tisztíts vétkeimből, ne le-
 gyek illy piszmos.

Erzem

Erzem és ismértem hogy
 nagy álnokságom, Elöttem
 ál bűnöm és tölt gonosz-
 ságom, Ki miatt el-veszett
 kedvem s' vigaságom, E-
 telre, itatra sintsen, kíván-
 ságom.

Nem tsak a' bőrömre
 vétkem enyve ragadt, Be-
 lől bélemre-is de rúg mér-
 ge fakadt, Nintsen olly
 rész bennem kire rúg nem
 akadt, S' e' miatt való bűm
 éjel nappal faggat.

Bűnfészkebe penig még
 akkor akadtam, Mikor én
 anyámnak méhébe fogona-
 tam, Első réjjel edgyütt a'

E 6

bűnc

bűnt szoptam, nyaltam;
Onnan való magból bűnre
így ágaztam.

Te bőltsefégednek útain
viseltél, Es titkaid között
oktattál, s' neveltél. De ki-
tévelyetnek im azokból
leltél, Es az ítéletben enge-
met meg győztél.

Tenéked vétkeztem, el-
lened tők gonoszt, Ki most
szentségemben és érde-
memben foszt, Jutalmul
béremben őrdög hív po-
klot oszt, Fejemről Iste-
nem vond le azt a' rút-
koszt.

Ne kéméld én tőlem ir-
gal-

galmadnak irét, Szivtasd-
ki lelkemnek azzal geñyett
rühét, Halhafsák mások is
használható hirét, Kikre,
pokol és bűn vont a nyilas
íjét.

Isoppal hints engem, s'
tisztulást úgy veszek, Belől
lelkeddel mosd, s' hónál fe-
jérb' leszek, Előzz-meg
kedveddel miglen el nem
veszek, Kiről örömömben
néked áldást tészek.

Te bőltsefégednek útára
emelél, Es titkaid között
oktatál nevelél, De ki-té-
velyetnek im azokból lelé, Es az ítéletb'e engemet meg-
győzél. E 7 Mint-

Mint ne győzhetne. is
igaz iteleted, Hol semmi
mentséget nem lelek elle-
ned, Könyörgőkinkáblan
előzzen. megkedved, Mert
bű irgalmaddal hires köz-
tünk neved.

Adgy én halálomnak
vig örömet azért, Hadd
romlot tagaim vegyenek
már új vért, El-fordítsd
ortzádat vétkimtől Fiad-
ért, S' nyomd el álnoksá-
gom, lelkem mert hozzád
tért.

Fertelmetlen tiszta szí-
vet teremts bennem, Igaz
és szent Lélek hogy lakhaf-

lek

lek velem, Bűn s' ördög
hatalmat ne végyen elle-
nem, Adgy győzedelmef-
nek ezek ellen lennem.

A' te színed elől el ne
vess engemet, S' ne fozd
szent Lelkedtől meg. is én
mellyemet, Idvőztetésed-
ben tartsad örömömet, S'
Lelked erejével tölt meg-
is keblemet.

Lelkemnek te Lelked
légyen fejedelme, A' mit
az parantsol ahoz légyen
kedve, Semmi rossz vétkek-
nek ne legyen engedve,
Hogy kikért előtted lehet-
ne meg-vetve.

Igy

Igy térithetek . meg ű-
tadra sokakat, Kik még-is
követik ō álnokságokat,
Meg-mutatom nékik az ō
romlásokat, S' intem hogy
el-hadgyak ō gonofságo-
kat.

Vér ontás terhétől men-
tfed meg fejemet, S' azzal
szép áldásra öld meg is
nyelvemet, Térítsed meg
éppen örvendezésemet.,
Erezhessem bennem kész
idvősségemet.

Az én ajakimat nyisd-
fel jó szélesen, Hadd mon-
gyon szám néked hálákat
kedvesen, Minden népek
köz-

között én nyelvem hirdet-
sen, Hogy a' te nevedben
minden szent hiessen.

Ha áldozatokban ked-
ved gyönyörködnek, Bak
vért tűzre bővön oltáron
öntenek, S' nagy láng köz-
zöt követ tulkokat éget-
nek, S' füstöt így azokból
égben eresztenek.

De az az áldozat előtte
nem kedves, Hanem bán-
s' tört lélek, ki bűntől fé-
lelmes, Es meg-epedett,
szű bánattal keserves, Ebbe
gyönyörködől, s' ehez
vagy figyelmes.

Szemeid Sionon meg-
köz-

könyörüllyenek, Jerusa-
lem fali hogy meg-éppül-
lyenek, Az benne valok-is
békével éllyenek, Borjuk-
kal oltárid hogy meg-bő-
vüllyenek.

Ditsőflegtenéked légye
az egekben, Ugy most-is
mind végig, mint volt ere-
detben, Akadályt ne lellyen
semmi dolog ebben, S' te
előtted bálvány ne álljon
meg helyben.

M A S.

Szent János Apostol nem
béjába való okból ítél, s'
mond-is bázugoknak mind-
nyá-

nyájunkat, a' kik bűn nélkül
valoknak mernők magunkat
mondanunk, int bűnűnknek
meg-isméretire azért, s' pa-
ransollja hogy bűnűnket
meg-is valljuk Isten előtt, ki-
nek hatalmas felségű bűnse-
gét ajánlja, a' melly bűnse-
ből esalatkozás nélkül azok-
nak véikeket meg-is bocsátja
kegyelmesen ő f. lsege, a' kik
mind vallást, s' mind vádlást
réven magokról, bűnők meg-
bocsánattja felől csak őtet
szorgalmasztatták, s' Fia
által megengeszteltetett ked-
vet is kérlelik az ő közbe já-
rásából. Szükség azért vád-
lás-

lással való vétkeink vallása
 undokrága: érzékenységgel
 Isten előtt bűnünk meg-bo-
 rítatása felől való törekedé-
 sünkhez mindenkor kezd-
 nünk: Mera a' mi szene
 Agoston Doctor-is figyelme-
 zésre igen méltó intésével
 tanít edgy személynek szol-
 ló irásával mindnyájunkat:
 Si non dixeris Deo quod
 es, damnat Deus quod in-
 te inveniet; Vis ille igno-
 scat, tu agnosce, ut possis
 Domino dicere: Averte
 faciem tuam à peccatis me-
 is. Ha meg nem monád I-
 stennek minémű vagy, az az,
 mely

melly bűnös légy, kárbozta-
 tya Isten a' mit benned talál:
 Akarod hogy ő meg bocsásson,
 te szükségedet ismérjed a'
 meg-bocsátásra, hogy monda-
 bsd az Urnak: Fordíts el
 színedet az én bűneimtől.
 Christus Urunk is nem az
 egészségeseknek, de a' bet-
 kedőknek mondja a' gyógyi-
 tó orvost szükségesnek, és a'
 ki kolompoz, annak nyitja
 az ő ajtaját meg, s' annak is
 adatik a' ki keritőle, és szor-
 galmaztatja nála az ő a-
 dományát, bűnünk ismérést-
 ből származó szívbéli keser-
 sünkől mint egy lelkünk
 fe -

fojtogató örvényéből, az Úr
Istennek sok igiretivel aján-
lott szabadító hozható or-
vosló s' gyógyító kegyelméhez
bízvél bizodalommal folya-
modván. Azért ki-ki maga
képeben így szóljon ő szent
felségének:

K iáltok hozzád melység-
ből, Uram ments ki ez
inségből, Hatalmadat,
nyújts. ki menyből, S' gyó-
gyíts. meg lelki sebemből.

Vallált részek magam
ellen, Vagyok sok bűnnel
éktelen, Artatlanfágom,
éptelen, Veszek, ha vetz
mint érdemlem.

Ne

Ne meny velem ítélet-
be, Mert ugy esem kíser-
tetbe, Tegy reszt inkább
bőv kedvedbe, Ki gazdag
vagy kegyelembe.

Számba ne ird sok vét-
kemet, Mert meg-terhe-
led lelkemet, Erzem igen
eletemet, Emeld földről
fel fejemet.

Pörben ne szálly Uram
velem, Mert sok tanu áll
ellenem, Nem-is tudnék
mit felelnem, Pokolban
kellenék mennem.

Irgalmadban bőséges
vagy, Tűrő voltod is elég
nagy, Erdememben hát

há.

hátra hadgy, S' ingyen való
soldot-is adgy.

Tekints Fiad halálára,
Lelkem terhes váltságára,
Függesztetek kereszt-fára,
Bűnömöt vévén vállára.

Eő már előtted szentsé-
gem, Vére tökéletessé-
gem, Nem vesz het el nálad
bérem, Mert ő előtted ör-
demem.

Vidám országával tekints
rám, Hadd enyhődgyék-
meg nyavalyám, Piroslits-
meg fonnyat országam,
Hogy áldhassa nevedet
szám.

Harmatoztass rám bő
áldást,

áldást, Minden jókkal feje-
met lásd, Hitemben adgy
igaz vallást, Ne tisztelgyek
helyetted mást.

M A S.

Igaz kör mondás az, hogy
a ki Sárban esik keverede-
len nem kél ki belőle: Hason-
latos képpen vagyon bűnben
való keveredésű ke is álla-
potunk: Elég nagy akadály,
s gyalázat is pedig hogy ün-
neink undok szennye reánk
ragadása miatt. mentséson
kell könyörgésünk ideje ko-
rán-is isten színe eleiben ál-
lapodnunk, de mint a verő-

F

fény

fény világa mindöklő fényes
 feretemes dolgokra, s' rút un-
 dok sárokra való terjedése-
 vel is magát soha meg nem
 fertezteteti: de meg-tartja
 mindöklésének szépségét, s'
 tisztasága természetünk e-
 rejét: Így a' rajunk könyö-
 ráló nagy Istennek szentsege
 kegyelmű irgalmának ereje-
 se reánk terjedésében meg
 nem ferteztet: illetéketlen
 világa ragyogása: Mind-
 azáltal minékünk ebben ez
 állapotban ama' szent Pál
 intésére kell meg emlekez-
 nünk, hogy felelemmel s' ret-
 tegéssel, munkálkodjunk id-

idvösségünknek dolgában, de
 úgy, hogy az a' retteget és fe-
 lelem az Istennek tartozó
 fiai szeretetünkől meg ne
 űresítsen minket, a' melly
 szeretetből biz van az ő biz-
 tató Atyai kész kegyelmé-
 bez is folyamodunk: ki a' mi
 vétkeink szerint nem is tse-
 lekedik velünk, meg emle-
 kezvén hogy romlot porból
 valók vagyunk és senki sint
 a' ki igaznak valhiván
 előtte magát ne szűkölköd-
 nek kegyelme nélkül. A'
 melly kegyelemnek minden
 szempillantásban való szűk-
 ségére gondot is visel: ér ma-
 gunk-

gunkba, ki ki jó remén-
 sel, maga képebe így is szól-
 lyon ő szent Felfegének:

R Eménfégem te légy né-
 kem, Nagy hatalmu-
 böls Istenem, Tőled lé-
 gyen segítségem, Mikor
 terhel én sok vétkem.

Bűnnel noha éltem rú-
 tult, Alnoksággal szivem
 borult; Ne légy meg-is
 mellőlem múlt, Látván
 hogy igyem rád szorult.

Por, hamuból én erede-
 tem, Sok szenyt ezekből
 rám vettem, Kiben ugy-is
 keveredtem, Hogy tisztul-

tá

tá most sem lőttem.

Senki nints előtted igaz,
 Minden miérdemünk csak
 gaz, Menyországban részt
 vehet az, Kinek jó voltod
 irgalmaz.

Szükség tehát minde-
 neknek, Kintsét kérni ke-
 gyelmednek, Hogy termé-
 szeti kedvednek, Lágyi-
 tson itéletednek.

Félen tévén érdememet,
 Rád hagyom én-is igye-
 met, Töltsed így bé szük-
 ségemet, Hogy idvőztsed
 lelkemet.

F3

MAS.

M A S.

A' mi gyarló életünknek
 zabolázatlan bigfekemlője.
 nek tágran való meg-ereszté-
 seből, lelki életünknek gyara-
 pitásában, olly igen meg-szok-
 tunk fogynakozni, hogy ha
 valami okból támadott fo-
 gyaakozás és nyavalya, csak
 gyenge fájdalom szerént való
 sanjaritással kezdi valamelly
 sagunkat illetni. is, szorgal-
 matossággal való jobbitással,
 igazgatással és orvoslással
 igyekeznek minden módon
 néki mindgyárt segiteni, s'
 csak szemünkbe valami ki-

csiny

csiny szálkának bé akadása
 is, egy szem-pillantásig való
 késedelemmel nem akarjuk
 ott szenvedni és viselni. A-
 zokat a' lelki életünkbe va'ó
 sok akadályokat, pedig, mel-
 lyekkel jó lelki ismételünk s'
 az idősségnek útja-ú vu-
 lál arik, maradtatik és foj-
 togattatik, serény orvoslással
 a' régi Romai Lyritus Hora-
 tius Poëtának im ez emle-
 keztetése szerinti is restellyük
 belkünkől távoztatni:

Quæ lædunt oculos festi-
 nas det mere, si quod
 Est animum, differs buran-
 di tempus in annum.

F 4

Ez

Ez dologban való vádolt
 b. e. rosz anyaságunkat pe-
 nig, hogy magával ő szent
 felsegével az Ur Istennel. is
 ismértetjük és nézetjük
 minden szempillantásban
 való nap-fény világánál
 reizbeibb kész mustráltatá-
 sunkal bennünk, nem de nem
 mélián borzadhatunk, re-
 mélhetünk és pirulhatunk
 az ő tekinteti előtt. Melly
 anyaságunkban való beve-
 rénk kraggat s' fakadozhat
 kofszet. űhet-is mind testün-
 kre, s' mindlelkűnkre. Sőt
 a' tiszta mennyei harmattal
 sirosodot pástion legelő juhok
 szá-

számáról-is el-szakaszván,
 sarba porba fersengtet, s' be-
 vertet szomjan és ében ben-
 nünket. A' mikégyes Chri-
 stus pásztornak juhaira
 való szorgalmas gondgya,
 és vigyázó pásztorsága, itt
 reitzik azért meg immár, a'
 ki a' kilentzvenkilentz ju-
 bainak elhagyásával is meg
 keresi, és azok számához
 viszi ez el revedt század-
 kat. Méltó annak-okáért
 ezt az ő felsege, mit anyasa-
 gunknak kárhoztató véike
 el fedezésével-is való nagy
 irgalmasságát magunkban
 mind ismértünk s' mindbb.

isúlnánk, s' gyarloságunk fe-
lől való sápolodásunkban így
néki-ü szollanunk:

M A S.

OKi későn futok lelkem
orvosához, Ki bizo-
nyos irét nyújt gyógyításá-
hoz. Sok esküvéssel is köti
magát ahhoz, Hogy minden
orában kész orvoslásához.

Szemem fényében tőt
kis szálkát, avagy port, Ki-
tsiny ideig-is nem szenved-
hetem ott, Lelkemen pe-
niglen rút fekély fokadott,
S' arra nem fül elmém jó-
ban olly akadott.

Ele-

Elerem Istentől el. távo-
zott, s' hodult, Bolygó rü-
hes juh kint, ki pufztára,
szorult, Mint havi vér ruha
igafságom olly rút, Erde-
memnek rolam a' gyapja-
is el-hult.

Nagy restségem még-is
tunyasággal terhel, Noha
szegény lelkem tsak meg
nem hal ehel. Rút kárho-
zatnak-is maradott ben-
nem hely, Tsak az Isten
keze szakaszthat tőle el.

Christus igaz pásztor I-
stennek szent Fia, Juhod
feregének te tudod hány
heja, Kilentzven-kilentz-

F 6

nek

nek vallyon század'kja,
Nemde én vagyoké, men-
tül roszszabbikja.

Egyedül tsak te vagy ki
engem szegényt szánsz.
Romlott mi voltomban
kedvedről el sem hánysz, Se-
beimmel mint hű Samari-
tanus bánysz, üdvözültnek
lenni kegyelmedből ki-
ványsz.

Engedgy bűneimből i-
gaz ki fordulást, S' azok-
nak rúttságán szívémben
pírulást, Hogy mikor el-
érem e' világi válást, Nyer-
hesse el lelkem a' szép bol-
dogulást.

M A S,

M A S,

Ha az Ur Istennek érte-
kezhetetlen szentségének
melyseges felséget meg gon-
dolynk, s' az ő tisztaságá-
nak tekinthetetlen fenye-
geről bővebben való elmelke-
desünk elmelkedünk-is ma-
gunkba, könnyen fel-lelhet-
tyünk, s' meg-tapasztalhat-
tyunk, hogy minden mi szent-
ségünk, és minden szentek-
nek tisztasága, tsak a' külső
Isteni szentségének, avagy
tisztaságának vékony ár-
nyékai is nem hasonlíthat-
tya, sőt gyakoria fertelmeség

F 7

ő előz.

őelőtte a' mitisztának tetz-
 beinek nekünk, és merőbűn
 a' mi valami tekintetre való
 érdem láttatnék lehetni is
 bennünk. Mindenkoron
 alázatosságból való kétséget
 viseljük az éri fogyatkoz-
 sunkhoz képest. Istenünkben
 való jó bizodalunkkal, s'
 kegyelméhez való ragaszkod-
 ásunkkal magunk felől és az
 ő kegyelme ellen jutalomra
 való idősség érdemlő dolgot
 magunkból ne tulajdonítsunk
 semmiben is bár magunknak.
 sőt inkább ama' mondást:
 Nem tudhatja ember gyű-
 lösegre, vagy szeretetre lé-
 gyené

gyené méltó. &c. Romlott
 állapotunknak alázatossággal
 mérleklő észöne gyanánt
 forgatván elmenkbe, gyana-
 kodgyunk igen érdemünknek
 épsegebe építelennék tartván
 Isten tekinteti előtt, még affe-
 le tselekedetinket is, a' ki mi
 tettezésünknek neminem
 épseget és teljességet nyúj-
 thatná is magában, és hogy
 netalán kedvetlenséget ér-
 demlünk az Úzza Levita
 tselekedeti példája szerint,
 még affele dologgal is sok-
 szor, a' mivel nagy kedvre
 láttatnánk ő szent felsége
 előtt juthatni: Mert merő
 tiszt-

risztiaság lévén az ő tekinteti, edgy mákszemni szurkotskának-is temerdek moskokat mutathat szemei fénye élének, olyanokat rajtuk, kiknek utálatosságát mi elménkben sem vehetjük.

Summája ez azért az dolognak: Hogy Nobis displicendo possumus placere Deo, s' Talán nemek nélkül-is pedig; Mert olly igen meg-záposodott s' avasodott állapotjában merülünk az bűnnek, hogy síros legelteiő mezőn való járásunknak véljük, verkeinknek sikeres áraban való fetrengésünket,

va-

valamikor az Istennek vezérő követéséről, magrával be-hintett mezőjén való járásunkban meg-fosztatunk, és az ő hadnagyságának, vagy pástorságának őriző botyától eltávozzunk. S' ez továbbá a' felette való megbodulása-is ez állapotunkban a' mi meg-szedült fejűnknek, hogy a' magunk igazsága bizodalmainak kevélységgel temérdekedést kődben, és meg-tűrült felhőjében való járásunkban és beverésünkben, nem arányoztatjuk osztrán Isten ellen való vétkezésünkkel meg gyakorra,

szent

Szent Dávid Királynak ama
bizonyító mondása szerint:
is: Delicta quis intelligit?
Ab occultis meis munda
me Domine: Ki érti (mond)
ez vétket? Az én titkos
rejtékemből tisztíts meg en-
gemet Uram. Ez mind at-
tól esik pedig inkább, hogy az
magunk érdemének és szent-
ségünk bizodalmanak tette-
téséből, nem csak minnen-
magunknak, de egyebeknek-
is adassa és kötelezze lelkünk
minden jutalom adása Isté-
nünket, mint ha ugyan adós-
bérrel tartoznék munkánk-
nak még akkor is ő felsége,
mikor

mikor elégielen és haszonta-
lan szolgálatunkért, sőt ellens-
fok ezeképpen való vétké-
inkért, tartozott hivata-
lunknak bátra hagyásából, s'
el-henyélelésből büntetést ér-
demlünk inkább tőle: Az az,
szolgálatunkat számláljuk,
nem a szolgálatunkat szám-
láljuk, nem az szolgálatban
való fogyatkozásunkat örö-
meztben, ki iűrbető volna ta-
lám, ha valami épség és tö-
kéletesség lehetne valamelyi-
kében, de csak egy finta a' ki
vétkeinck avasságát ma-
gára ne ragasztaná, s' rúe-
saplós perisze hozzája ne
sziv-

szivná: Mert biggyengese-
ge miatt oly sikamló és olva-
dó állapot lévén bűnünkben,
hogy hűv gőz és meleg párá-
ja, szivünkben való buzgo-
ságával, s' tekergő serenyse-
gével meg-halladgya és meg-
hallja érzékenység alatt vi-
selhető vigyázásunkat is, s'
éptelenné teszi gyarloságunk
miatt kis érdemre való érte-
ketskenket is, nem tudom
mint kevélykedhetünk épse-
günkkel? Hát a' jó tseleked-
eteknek szép gyakorlásában
meg fogjamé kezeimet, s' meg-
tartoztassamé tőlök ugy el-
memet, hogy ne várják, se

remények néminemű idvős-
segu hasznos magának belő-
lük, azt kerdeheted? Ne
fogd se kezedet, s' ne tartoz-
tasd elmédet is tőlök; Mere
ha keresztényen vagy, s' dítse-
kedni mérsz biteddel, ki val-
kodni nem hagyod bitedet, s' ő
munkálotatod a' szeretet
által szüntelenül benned je-
let és próbáját adván egyebek
előt is mind választásodnak
s' mind zóldellő, s' gyűmöl-
töző bited nyers állapotjá-
nak vélek gondod lévén, hogy
lámpásod se fogyatkozzék
világosságától, s' világa tá-
plálására való olajtól is meg.

De az Christus intéset és tanítását igen kövessék ez állapota hogy bal kezére tudgya azt, a mit job kezével selekezik. s' egyedül magának adgyad, magának való minden tulajdonításod nélkül itt az dicsőséget. meg-gondolván szent Agostonnak ama' mondását. hogy: Nulla praesumptio perniciosior, quam de propria iustitia superbi-re. Nem is illik bizony semmi-képpen magunknak azt tulajdonítanunk, a' kit magájának akar velünk ismértetni Isten bennünk: Merit. Cum non sit nostrum

strum quod sumus, quomodo nostrum est quod habemus? Stultitiæ genus est, ut cum aliis debens vitæ beneficium, tibi adscribas ornamenta virtutum. Nem lévén miénk hogy vagyunk. mint lehet az miénk a' mink vagy? bolondság-nak neme egyebek jó reseményének tulajdonítod életedet. s' magadnak foglalnod. és tiédnek számlálnod az jó s ágas selekedéseknek ékességét Job azért minekünk. s' illendőse-geseb Esaiás Propkétával az Ur Isten előtt magunk való vádlásból minden mi iga-

ig. szagunkat a' vér havi
 Aszszony ember ruhájához
 hasonlitanunk, és ortzánk
 pirulásával ama' szép biz-
 tatáshoz folyamodnunk:
 Hogy ha az mi vérkeink olly
 veressek volnának, mint az
 Skárlát szine-is, hó fejrse-
 gé tétetnek ő általa, s' ba
 mint a' piros festék ugy piros-
 lanának-is előtte gyapjuhöz
 hasonló fejrseget vesznek
 tőle. De ezt az ő veres piros
 festékű bűnök fejrítő jó ke-
 gyelmét mint bogy tsak azok-
 nak adgya ő Felsege, a' kik
 melió magok meg-alázása-
 val, bűzgő könyörgések által
 töre-

tőredelmes sziből szorgal-
 maztatják előtte ki-ki ne
 resteljen ő Sz. Felsegének így
 szóllani könyörgésben felőle:

Ad Notam:

Valaki azt hiszi, hogy nyer:

O Kegyelmes Isten nézz
 szépen reám nyava-
 lyásra, Terjezd ki fényedet,
 s' kezedet, ne bizz és hadgy
 másra, Ne vedd is élete-
 met, kedvemet, meg-szo-
 morodásra, Gerjezd fel in-
 káb szívemet áldozatul vig
 áldásra.

Bűnöm piros szennyét,
 s' kék mérgét vedd el szí-
 ved

ned elől, Irgalmad szent.
 segét hó színét viseld raj-
 tam fellyől, Tisztogass vi-
 zeddel, lelkeddel engem,
 kívül belől, Hogy el ne
 szakadgyak, vályyak, igaz
 hív oltalmód mellől.

Edes hív pásztorom,
 Christusom, emeld fel bo-
 tódát, Legeltes, vezérelj
 hol jó hely, s' őriz mint
 juhodat, Hallyam édes szó-
 dot, ne vess reám rossz gon-
 dot, Szerentsémben, éltém-
 ben, tsak te szabj és rendely
 módod.

Inkáblan kedvezhetz,
 mint verhetz, mert kegyes
 fzi.

szívű vagy, Könyörülni
 szeretz, meg nem vetz sen-
 kit vagy kis vagy nagy, Jól
 érzed sebünket, vétünkét,
 mert vagy lelki hadnagy,
 S' úgy sem vetz előled sen-
 kit, irgalmad mert elég
 nagy.

Vettem életemet, feje-
 met, lábodnak sámolyul,
 Mint illy bűnös fereg: mig
 élek, tartalak hű gyámolul,
 Tudom kárhozatnak po-
 kolnak, nem vetz martalé-
 kul, Mert meg hit lelkem,
 igentart-is hív paiful, s' ár-
 nyékul.

M A S.

Bizonyyal el-bidgyúk a
 Ch. istusnak bizonyításabol,
 hogy az Isten előtt való iga-
 zalásunkra tökéletesebb
 fundamentomunk amaz ér-
 deme fogyatkozásával meg-
 aláztatott, s' a jófelen álla-
 podott földszinere néző s' k-
 res mellyet nagy szívbeli fáj-
 dalommal üőgető köz Publi-
 canusba, hogy nem ama-
 tetetes sok tselekedetiből ma-
 ga tette esere, érdemmel tel-
 tette, olár előtt kővér hasat
 muogató s' regestrom szerint
 bőjti s' alamisnája számozó
 kér-

kérkedékeny, kevély fő Pha-
 riseusba s' helyen való mon-
 dás- is igen az, hogy: Deus
 magis delectatur in Publi-
 cano humiliter poenitente,
 quam in Phariſeo elate
 multum de se praesumente.
 Hidd meg hogy emberi ér-
 demmel tölt edent, nem tetéz
 s' nem potol Christus az ő
 érdemével. Ama' Sama-
 ritanus szép példájából ho-
 zott tökéletes barátságát sem
 mutatja ő sz. felsege egyeb-
 bez. tsaka' tolvajoktól meg-
 fosztatkoz, és hőlt eleven
 szam állapotjába hagyat-
 hoz, kit mindazon által seba,

vérre s' bágyatt voltában is
 ugyanarra nem utál, s' vét
 hátra, hogy bort s' olajt iolta
 vén seibe, számaroskájá-
 nak hátán. Jó gondviselő gaz-
 dának nyugodalmasszállása-
 ra vivén, s' kész fizetéssel
 gondviselésében ajánlván,
 meg gyógyítja sebeit. Így
 lévén a' dolog, igen meg önjuk
 magunkat, hogy a' Christus
 érdemének tökéletessége, és
 tellyen épsegét, a' mi érde-
 münknek tökéletlenségének
 fogyatkozót éptelenségével
 össze ne keverjük és zavar-
 juk, és a' mi ő adott kegyel-
 meből magatekintetire mel-

tót belénk azt, mint ő iöle
 származtat, alázatosságból
 való szorgalmatossággal tar-
 tsuk takargassuk és őrizzük
 nálunk, hogy azt a' magáset
 többithesse és gyarapithassa
 napról napra ő felsege, amá'
 szép mondása szerinti, ben-
 nünk: A' kinek vagyon an-
 nak adatik, a' kinek nincs
 peniglen, meg hamiláttatnék
 lenni, is el-véteik iöle &c.

Így jára a' Phariseus is, nem
 lévén Istené semmi keblebe,
 az is el-véteik és semmi vé-
 réteik a' mi jónak tettett
 magájenak lenni nála. Mely
 nyomorult állapotra hogy ne

jusszon, maga erejébe, s' érde-
mébe való fel-fuvalkodásból
minékünk-is dolgunk, az ö
ingyen való kegyelme aján-
dekának belénk oltott mélio-
ságát (méltatlan szó gáknak
mondván mindenben ma-
gunkat) igen meg bősül-
lyünk, tudáit ró ditsőségében
is hagyván elménk felett való
nagy hasznunkal bánó pejes-
tet, és anyai módon rajtunk
való csodáklét és könyörülé-
set, így szóljunk ö szent fel-
jegének:

ÖRök életnek, szép id-
völlegnek kintses feje.

del-

delme, Gondolat felett, bő-
ditsőséged ál rajtunk ter-
jedve.

Foghatatlan vagy, széli,
hossza nagy irgalmasá-
godnak, Gyakor sértése,
de mértéklese nagyon há-
ragodnak.

Látván sebünket, undok
vétünket, kettőt tseleke-
del, Edgy kézzel sujtolsz,
mással orvosolsz s' hamar
meg-békéllel.

Borodhoz olajt edé-
nyedből hajt sebünkbe job-
kezed, Mint szent Lukás-
nál szép példával áll erről
emlekezet.

G 5

Mi

Mi fájdalmunkba, jajgató-
rásunkba vetkűnket fűdő-
zöd, Tisztulásunkra, gyo-
gyulásunkra gondunkat
fel-vészed.

Genyetségünktől, roth-
hat sebünktől te meg nem
irtozol, Szomjuságunk-
nak, forroságunknak italt
oltást hozol.

Ez a' jó Orvos utálatlan-
mos rolunk minden fzen-
nyet, Eő gyermekinek, kő
s' vesztő helyett ad' fűrés
kenyeret.

Oh áldott bővség, buz-
gó kegyesség, lelkünk édes
étke! Kiből ki nem szív-
id-

idvőzítő izt eddig senki
vétke.

Tsak Phariseus tölt ke-
vélyfége részt ebben nem
vehet, De Publicanus üre-
sült keble véle bővön tel-
het.

Nékem. is látnom, s' add
tapasztalnom ezt a' ditsős-
séget, Kiben mi vétkűnk
és gyakor sebünk nem ér
soha véget, S' bő aradásra,
soha látásra nem mutat fe-
neket.

M A S.

A' mi örömdetes lelki bol-
dagságunknak, mivel nem

G 6

kis

kis és utolsó része. a foglaltat-
tott bűnünk meg-bocsánat-
tyában. ennek e' boldogságuk-
nak meg szerzésehez és nye-
resehez ugyan erős vastag
bőről buzalkodott kezünkkel
kell nyúlnunk. és valóban el-
 kell binnünk. hogy igaz és tö-
 kelletes az Ur Isten az ő bi-
 veinek és választottinak fo-
 gadott hív igiretiben: A'
 melly bizonyos Isteni hívse-
 gét. és örök életnek ingyen
 nyerő kegyelemből nekik
 nyújtott ajándékát sem bűn
 sem halál. ördög. pokol. mely-
 seg és magasság benne meg
 nem fogyatkoztatta kiknek

oly

oly pásztort. is rendelt ő fel-
 sege. hogy nyájából bolygással
 ki. tévelyedett egy juhát. is
 helyére hozatta vele. és
 peterséi alá Zárlatos: juhainak
 számát meg nem hadgya fo-
 gyatkoznia. Melly juhát
 aklának hajléka alatt. kegyes-
 sen helyt. eledelt. nyúgodal-
 mat. irgalmason orvoslást ad
 még a' f' édülteknek. is; meg-
 gondolván hogy az Ur ok-
 asztaláról le. hullott morsalé-
 kokkal a' kőlykök is tengeret-
 nek. Világos bizodalma
 legyen bűne bocsánattya felől
 azért minden bű embernek
 az Istenben. és ebből

GZ

Ugy

*boldogságában gyönyörköd-
vén Isten által, igaz hitből
illyen képpen-is szálljon ma-
gában Isten előtt.*

BOldog kinek vét két az
UR meg-botsáta, Es
fok álnokságit bé főtte, s'
takarta, Erdemleti haragját
hozza nem mutatta, Sőt
fok áldásával ezek felett
látta.

Sokan voltak illyek: s'
többi közt im egyen, Min-
den nap rihem kel, de az
Ur irral ken, Gyakorta té-
velygek bűnökben hever-
vén, De nyájához terít az
Ur

Ur fel-keresvén.

Méltó édes izit ez Ur-
nak ismerni, Ki illyen ke-
gyessen szokott bűnöst ver-
ni, Sőt hogy idvőséget
tudnék érdemleni, Halálra
kelleték Sz. Fiának menni:

Honnan vadnak ezek,
s' mitsoda érdemből? Tsak
az ingyen való merő ke-
gyelemből, Gazdagot ő
tészzen, mint nagy Ur, sze-
gényből, A' kit el válasza-
tott magának kedvéből.

Mert mihelt kit választ
azt azonnal hja, Szent
ismeretire igéjéből bírja,
Fia érdeméből meg-isiga-
zit-

zirtya, S' igazulás után élő
könyvben írja.

Ez az időveltségnek kút-
rya és folyása, Sem mély-
ség, magasság ezt felre nem
ássa. A' ki egyebet vall, ké-
rem jól meg-lássa. Tévely-
gő ösvényre lábát ne hág-
tassa.

Az hiveknek számát erős
pétsét tartya, Sem bűn,
halál, ördög azt fel nem
szakasztya. Szerelmétől ö-
ket el nem is választya,
Mert minden dolgokat Ur
javokra adgya.

Aldott légy örökké én
édes Istenem, Hogy édesle-
ge-

det koftoltatád velem, Es
morsalékidban részt enged-
tél vennem, Ugy hogy ér-
demlenék kőlykeid közt
lennem.

Mold, fődőzd, töröld
el sok álnokságimat, Szen-
vedd türeffel is el-ugatási-
mat, Add szivből bánhar-
nom téged bántásimat, S'
ne hadd erejekben az én
vádulásimat.

Amen, bizony beszéd,
minden szó ezen áll, A' ki
benned hiszen nem árt an-
nak halál, Mindeneket biz-
tat bőv kedveddel Sz. Pál,
Hiszem hát hogy rám is
kefz idővelséged izal.

M A S.

Istennek ereje lévén minden hívőknek idvőségekre az Evangelium, kibőltanulhattuk Publicanusokkal ahhoz képest szeretettel közlő kedvet Christusnak, hogy helyt találhatott benne érdemének, s' idvőzithető kedvének. Ugy viseljük ez állapotban magunkat, hogy a Christus érdemének bennünk munkálkodo szükségére mindenkoron helyt mutathassunk magunkban, és valami legkisebb indulat is legyen olyan bennünk, mellyel idvősé-

segünk örökségen gyarapíthatunk valamit, azt tellyesfelegesen Christus által való Isten ajándékának ismervük, bídjuk, s' vallyuk is magunkban lenni: Mint hogy állattyanak ismértire is, s' a' magában való hitelre is, csak egyedül ő ad igijéből ismértet, s' hitet belénk: S' mint hogy a' Sacramento-moknak ereje és záloga által egyedül ő épít maga tetizésére való állapotot bennünk, ővé legyen azért tellyesfeleg a' dicsőség, miénk pedig a' mi méltó orte pirulásunk, de úgy hogy azokat az

ő ajándékit, kegyelmében való
 dicsőkedésünkkel, alázatos-
 sagból való báláadásunkkal
 ismerjük, virágoztatjuk, s'
 gyümölcsöztesük-is a' girá-
 nak reánk bízott érekehez
 képest, fel fuvalkodás nélkül
 való jó kereskedéssel bennünk
 figyelemetsek léven ama'
 mondásra, hogy: Deus su-
 perbis resistit, humilibus
 autem dat gratiam suam;
 s' így nem veszté-is osztán
 az a' tselekedet Istennek igi-
 vetiből ajánlot jutalmát csak
 egy ital viznek, is szereteiből
 Isten nevében való nyújtásá-
 ban, is el nálunk, ha mun-
 kánk-

kánkban az ő munkálkodá-
 sának adunk bősületet, mert
 nem koronázhat is egyebet
 csak tulajdon ő magáját ju-
 talomra való a' mi tseleke-
 detünkben ő felsege. Így hát
 ingyen adgy az idvösségét-
 is, nem a' mi tselekedetünk-
 ből, szent Pál szava, s' tani-
 tása szerint, hogy senki ne
 dicsőkedgyék erre való maga-
 méltó érdemével se Isten, se
 ember előtt. Ezek pedig hogy
 elménkben fészket verbesse-
 nek, s' meg-is emlékeztessé-
 nek velünk közölhető hasz-
 nos erejeokről edgyik mási-
 kunknak szorgalmatosságá-
 val.

val, ez következendő egyne-
hány versetskéket ne restel-
lyük ének szónkal-is monda-
nunk ekképpen :

Hivek keresztyének jer
netévelyegjünk, Szent
írásból nyújtott igaz úton
mennünk, Semmi hite-
téssel arról el ne térjünk,
Erő az Istentől mi hitünk-
nek kérjünk.

Istennek ereje az Evan-
geliom, Kinél idvösségre
nintsen bizonyosb nyom,
Több fok szerzett vallás
mind csak fél felé von, S'
bujdostat tétova : De ez
meg-

meg-nyugtat hon.

Szelid és egyigyű ez a'
szép tudomány, Es szelid
elmét is értelméhez kíván,
Mert ki ezt fondálta az-is
szelid Bárány, De bizon-
nyal tudgya hajunk szála is
hány.

Publicanusokhoz vagy on
ennek kedve, Bűnök fá-
dalmával kik vadnak ter-
helve, De kik érdemekkel
járnak fel emelve, Mint
Phariseusok hátra vadnak
vetve.

Nem érdemli ennek
egyéb senki kedvét, Tsak
kire ruházta ő maga érde-
mét,

mét, S' ártatlanságával meg-
szentelte éltét, Es ez éke-
sleggel adta hozzá léptét.

Miként Sár-arannyal te-
téig tölt ládat, Benne valo-
jáért ki-ki kedvesben lát,
Bizonnyal hiheted, hogy
idvősség úgy áld. Ha Chri-
stus érdemét izinezheted
jól rád.

Tsak ez egy színt nézi
mi bennünk az Atya, S'
ennek vagyon nála tsak
kedves illattya, Kinek lehet
vallyon örök kárhozattya,
Kit menté tőtt az edgy
Christus áldozattya.

Tökéletesekké ez által
lőt-

lőttének, Mind azok, ne-
vével a' kik szenteltetnek,
Biztato lélkétől ők vezé-
reltetnek, S' jó reménység
ellen nem-is kételkednek.

Szép zálogunk vagyon
Urnak Vatsorája, Tsak jó
készülettel járuljunk hoz-
zája, Edes lakodalmat lel
ott lelkünk szája, Mert fő
Testamentom vagyon ben-
ne zárva.

Ajánlattatik ott Christus
teste, s' vére, Lelkünknek,
hitünknek leg főbb eledele,
Es halála által keresett ér-
deme, Hogy nálunk ma-
radgyon az emlékezete.

H

Em-

Emlekezzünk azért
meg ez szép érdemről, Es
ne-is reményünk életet
egyébtől, Így ki-felelhe-
tünk a' fok tévelygésből, S'
talám nem-is botlunk na-
gyot kevélyfégből.

Szép világozságnak mi
fiailegyünk, Minden hi-
vatalban ártatlanul éllyünk,
De okkal jutalmat mi eb-
ből reményünk, Eptelen-
ségünkön sőt inkább tö-
rődgyünk.

Adgyuk az Istennek meg
a' dicsőfféget, Ki bennünk
toldozza az éptelenséget,
Miben mutathatunk töké-
le.

letefféget, Ha ő nem nyújt
nékünk menyből segitse-
get.

Magájét magáért koro-
názza bennünk. Nints mit
magunkébol eleibe vin-
nünk, Mint halszontalanok
bátor ne kérkedgyünk, Sőt
alázatoson ő kedvével él-
lyünk.

Alázatosságbán ha talál
bennünket, Szépen fel-
emeli le-hajtott fejünket,
Ete lel bé tölti a' mi éhsé-
günket, Es meggazdagít-
tya mi reménységünket.

M A S.

Mint hogy az Isten pa-
rantolattjának kemény ere-
jéhez képest, az emberi rom-
lott természetnek erőtlensége,
a' törvénynek tökéletességgel
való megtartásához, Isten
kívánságának értelmé sze-
rint, semmi képpen nem fer-
tezik, s' igazultá sem lehet
törvényből senki Isten előtt,
az Isten törvényének egyedül
elegendőt Jésus Christus
igasságának magához való
kapcsolása nélkül, méltó Szent
Pál Apostollal ezt az ő tör-
vény erejéből való erőtlensé-
gét

gét minden embernek meg-
ismérni, és ebből az ismeret-
ből a' Christus igasságának
magához való kapcsolására
erőlködni, hogy így a' Chri-
stus halála leg főbb haszna
se fofstassék attól a' tulajdon-
ságától meg, mellyel az elle-
nünk való adós levelünket el-
szaggatván, Szent Atyja
haragja meg kezeletével az
bűvek képében elegendőt az
törvénynek átokká lévén
érettek bűnöket magára va-
ló felvételével, látván hogy
nincs nekik módgyok a' tör-
vénynek elég tiszteletben, s' ab-
bol való igazulásokban. Ha

ki a' törvénytől keres pengig
igazulást fel fuvalkodással
vakmerőn magának bájába
bólt annak meg a' Christus,
azt tanítja Sz. Pál. Mely
hű tanításnak hogy fogana-
tja lehessen, maga meg alá-
zásával kinek kinek elméjé-
ben, mind az Isten törvé-
nyének erejéről, mind a' ma-
ga az erőből kívánando
erőtleneségéről, s' ez két ellen-
kező dolog között Istentől
nagy böltsen rendelt, idvősse-
günknek Christus Urunknak
rökéltet és hathatós áldo-
zatja által való közben-
vetetett, és szép eszközöl-
is

és jozanon, ítéllettel gyana-
kodván, így szollyon, beszél-
lyen s' énekellyen lelke idvős-
ségére való haszonnal Sz.
Pállal magában:

OH Uram Isten, Melly
tavoly estem, Az igaz
járt úttul! El tévelyedtem,
Mely sárba léptem, S' mör-
kosultam rúttul.

Erőtelenné, Es éptelen-
né, Bolygás miatt lőttem,
Néked sok vétket, S' rosz
engedelmet, Törvényed-
nek töttem.

Egy tsepni szentség, Ki-
vűled kézség, Nints ben-

nem a' jóra, Istenes élet
Rám tsak úgy ilhet, Mint
korom az hora.

Nints bennem épség,
Erő, s' egészség, Tetém től
talpiglan, Bűn mélységé-
be, Es tengerébe, Merül-
tem tőkiglan.

Mint egy tükörből,
Szent törvényedből, Lá-
tom nyavalyámat, Es ab-
bol való, Meg-gyógyulha-
tó, Fogyatkozálmat.

Nagy meredek hegy, A'
te törvényed, Kor azt nem
haghattyá, Tetejét láttya,
De nem járhattya, Szent
Palaszt valattyá.

Lá

Látom, s' javallyom,
De nem tarthatom, Meg
az javalt jókat, A' testi tör-
vény, Elmémbe örvény,
Nemz akadályokat.

Lélek a' testtel, Mint
ellenséggel, Hartzoltufa-
kodik, Lelkiekhez rest,
Földiagyag test, Bűnhöz
ragaszkodik.

Nagy orvosságot, Irgal-
masságod, Lele nyava-
lyánknak, Kiért mindnyá-
jan, Valhatunk nyilván,
Kegyelmes Atyánknak.

Törvényed terhét, Mert
éppen vetéd, Testesült fia-
dra, Eptelenségünk, Őben-

H5

ne

ne nekünk, Tellyes igazságra.

Igy igazulást, Kivüle, tehát, En sem kereshetek, Hajlandó voltom, Itt minden módon, S' mit érdemelhetek?

Christus érdeme, Kedvénkhelye, Kiben megnyugodtál, Ez edgy kőszálon, S' fundamentomon, Mi idvőseğünk áll.

Mert csak ő nyomta, Es fajtollotta, Azt az erős sajtot, Ki által mutat, Igyenes utat, S' idvősegre ajtot.

Ezzel tenéked, Légyen ötfiret, Illendő áldással,

Kér

Kérlek kedvéért, Mind végiglen légy, Hozzáma, áldomással.

M A S.

Mint hogy a' szomszédoknak kedvéért lelt élő kút folyásává Christus Urunk. s' maga is az szomszédokat bija isorgó folyásának italára, egyedül magában való könnybűlest és pihenest ajánlván, s' igirven a' bűn terbe alatt meg-fáradtaknak-is, minden ember tanácsot adgyon magának, hogy mind szomszúsága, s' mind peniglen fáradsága

H 6

szük-

szükség ebben könnyebítő pi-
benessel, s' enyhítő illattal va-
ló orvosságot, és szent Felségé-
nél keressen lelkének, bűnös
volta sem idegenítvén, s' hi-
degítvén senkié ahhoz képest
ez ajánlásától, s' ajánlásához
való folyamodásától, hogy az
és közben járásának világ
végezeriglen fen álló tisztis-
s' engesztelő áldozat révő
Papsága nekünk hasznos ho-
zó tulajdonságában, s' ereje-
ben maradjon meg. Melly
keresztényi dologra, Istenben
való bizodalma által, hogy
jobb hittel való bátorságot
adhasson ki ki bádogyat elme-
jének.

jének, s' ájúlással fáradó szí-
vének, így szollyon magában
az Istennek:

EGyedül te benned, Mel-
lém híván neved, Szent
Jehova reménlek, Hiv igi-
retedben, S' Fiad érdemé-
ben, Bizom, hol járok ke-
lek, Te benned nyugodván,
Mint lelkem oszlopán,
Minden jókkal bé-telek.

Szégyen vallott ortzát,
Vallyon azon ki lát, Ki fő-
lött ki-nyúlt karod? Vét-
kes voltában-is, Nints köz-
tünk tsak egy-is, Kinek
vesztét akarod, Tsak hogy

benned hidgyen, Reá vigyázzigen, S' haját-is száman tartod.

Nem tilt vétkes volta,
Tőled senkit soha, Sőt azokat szólitod, El-tévett voltokot, Te magad-is számod, S' utodra igazítod, Búsult haragodat, Azon, ki meg bánott, Tsuda, mint lágyíthatod.

Végphetetlen örvény,
Tekinphetetlen fény, Ható és bő kegyelmed, Nagy könnyen kedvetnyér, Fiadból ki-folyt vér, Ránk ha haragod terjed, Vesztesédet teríti, Kezedet enyhíti,

híti, Lelkünkét hogy ne verjed.

Fiad áldozattyát, Mint lelkem zálogát, En-is tartván hitemben, Sok bűm, s' bűnöm között, Melly már meg tört, főzött, S' kinzott minden izemben, Magam reád hagyom, Mert hitelem vagyok, Hogy velem lesz igyemben.

Ha te velem leszel, S' életemnek kedvesz, Kivel mit gondolhatok? Bűnőmtől tágulván, S' bűmtől szabadulván, Könnyű szerrel járhatok, S' a' mikor parantsolsz, Vagy hivatsz

ma-

174 R I M A T
magadhoz, Kézen elő-
álhatok.

Hogy ezt tedd én ve-
lem, Ne nézz abban en-
gem, Vagy bűnöm akadá-
lyát, Hanem magad fri-
gyét, S' Fiad szent érde-
mét, Ki meg-kérlelt szent
Attyát, Te vagy mi örö-
künk, S' tarts-meg végig
köztünk, Christuskunk fel-
költ napját.

Tsak ő az élő kút, Hoz-
zád vezérő út, Mint szent
igédből értyük, Mi somju-
ságunkat, Es fáradságun-
kat, Tsak nála enyhíthet-
tyük, Te nagy jó voltodat,
S' ir-

E N E K I. 175
S' irgalmafságodat, ő ked-
vével vehettyük.

Ditsiret, ditsősség, E-
gyenlő tisztetség, Néki lé-
gyen te veled, Mert ő ér-
demében, Es engedelme-
ben, Tölt néked minden
kedved, Melly bé-tölt ked-
vedből, Kérünk, s' kegyel-
medből, Sok vétünkét el-
felejd.

Második rész.
Melyben e' világi életünk-
nek állapottyából száрма-
zó akadályoknak orvoslo-
eszköz t szedegethet.
tyük el-ménkbe.

Ké-

Két rendbéli állapotos dolgok között forgunk kiválteppen ez világi életünkben: Egyik rendbeliek azok, a kik szívünket ágittják, vidámittyák: Másik rendbeliek, a kik szorittják, s' hervasztják. Azokat azért a dolgokat, a melyek szívünk vidámitásával kedvünket emelik, s' elménket gyönyörködtetik, jó szerenésről, s' boldog állapottal származtattnak: a melyek pedig kedvünk szomorításával szoktak gyakrabban reánk rohanni, gonosz szerenésről folyamodtattnak szokunk szólni

szólni járásban nevezni. Mind a két rendbéli dolgok, mézes s' mérges mivoltokká, számtalan ükötöket, sok veszedelmeket szoktanak szegény lelkünknek terheléssé magokkal hozni, ha jó móddal, s' merékletességgel nem tudjuk magunkat köztük viselni, és düböléseket fegyverünkkel megelőzni. Mert ki nem veheti észében, vagy olly vakult ki lehet, hogy ne lássa, s' ne tapasztalja, a' kedv emelő dolgok folyása melly nagy kevélységet, kenyeiséget, nagy akarást, egyebeket mindensz

deneker mel'órággal fellyül
balladni való kívánást, bu-
gálkodást, zabálodást &c.
a' kegyes és istenes éleiben va-
ló hátra maradással e' világ-
hoz való ragaszkodást, mely
mesterseges kinyerzéssel, el-
ménk, szivünk édesgetése-
vel tanátsunknak meg-sze-
ditésevel, mint indgjon be-
lénk óltani, úgy hogy e' vi-
lágnál, és az ő szeretetnél
semmi kedvesb, s' gyönyörű-
segesb kívánság ne ferheffen-
is sehonnan hozzánk. Így ad
a' dolgoknak első része szép
simogatással, s' csiklandással
méz és madzagot az szá-
k-
ban

ban. A' másik részéből pedig
a' sok számtalan nyavalya,
nyomoruság, háboruság, testi
lelki inesség, mennyi fájdalmo-
kat, bánatokat, szomorusa-
gokat, keserűsegeket, kétség-
ben eséseket, sapolodásokat,
isten ellen való zúgolodáso-
kat, s' káromlásokat is mint
szivárkoztasson, s' buzog-
tasson oránként fel bennünk,
nem kell sok mutató hozzá,
ki ki érezheti, s' tapasztal-
hatja magában is. Nagy
mesterseg, éperősség, és kész
vitézség is kívántatik ez
okáért az jósgos iseleked-
tekből vont szép fegyverek-
kel,

kel, ez Circe és Sirena éne-
klése. Scilla és Charibdis
bajjai vesztélye közé szo-
rított és zárlatott életünk-
höz, úgy mértékelven ez
életünk ellenkező két állapot-
jának való jó mértékben
magunkat, hogy a' tekintet
édes dolgokkal is felette ne
emeltessünk, s' a' keservesek-
kel is meg ne epedjessünk,
ama' intéseis ke szertint:

Si fortuna sonat, caveto
toll:

Eadem si tonat, caveto
mergi.

Summa szerint, a' szent
Job Patriarcha bizonyítá-
sa-

savalmerő vitézség, s' hartz
lévén ez életünk, ellene való
hartzolásunkat jó bajviadal-
lal e' világnak szeretettől
való megvonásával s' a' Vir-
tusoknak, az az jósgos tse-
lekedeteknek hozzánk való
foglalással vihetjük tbb-
bire veghez. jelesül abban az
vitézkedésben a' Christus ke-
resztviseleése mellett, minden
akadályokban és bánatink-
ban, vigasztalással végez-
vetendő eljöveteleiglen, az
örvendetes igájához, és
ránk köszönt pohára itala-
hoz szoktatjuk és szabjuk
magunkat. így Enkelvén
ezek-

ezekről való elmélkedéssel
magunkban.

Vitézség embernek föld
felet élete, Sok nyava-
lyáiban Sz. Job ezt értette,
Mikor kifirtette, Az Isten,
s' probáin nyertesse-is tette.

Nints itt semmi java,
embernek ezt érts-meg,
Tsak hogy idvőrsége útát
itt leli-meg. Hogy ha Iste-
nének, Enged, és magában
helt ad igéjének.

Ez e' világ rakva ámitó
méreggel, Sokakat gyu-
laszt-fel maga szerelmével,
Könnyen-is hitet-el, De
vé-

végre ördöggel pokolba-
vitet el.

Hidgyed hogy ova kell
asztalánál lenned, Nem-
kell ő étkében mindigárt
heven enned, S' meg kell
mértéklened, Hogy men-
nyit kell hozzád ő borában
venned.

Mert ha ez a' Circe egy-
szer meg részegit, Istenes
dolgokban elmédben meg-
szédit, Lélkedben meg-
sebhít, Kárhozatra benned
fok utakat épít.

Ulysses szolgálai tudhadd
mint járának, E' Circe sza-
vának a' kik helyt adának;

Barmokká válának, Urok-
nak fülei de bé-dugatának.

Mi is Ulyssesnek példá-
ját kövessük, E' Circe szá-
vára fülünket bé-köfsük,
Beszédét meg-vefsük, Ő
gyönyörűségét utállyuk, s
nevefsük.

Idvősségre lelkét hidd
meg az tarthattya, A' ki
végig Christust ép hittel
valhattya, Bálványt el-
hagyhattya, S' e' világnak
mézét szivből utálhattya.

Ő szép mézes java tetsék
egyebeknek, Christus po-
hárt köszönt a' keresztyé-
neknek, Kit hittel nyeltye-
nek

nek, S' kár hozatra abból ne
részekedgyenek.

Igát, keresztet is rendelt
pohár mellé, Hogy termé-
szetünket vélek mértékle-
né, Es meg-enyhitené,
Tsak ne tegyünk őket ná-
lunk kellettenné.

Kitsiny rongyos sereg
utált vagy, de netély, Ke-
mény szenvedéssel sok ke-
reszt alatt ély, El múlt már
az éj-fél, Idvősséges napod
nem sokára fel-kél.

El érkezik Christus Ő
ditsősségében, Vég lesz e'
világnak gyönyörűségé-
ben, Hívek inségében, Bé-

szál az igaz hit várt remén-
ségében.

E N C O M I A V I R -
T U T U M.

A jósgos fő tselekede-
tek, melyek Deák nyelven
Virtusoknak hivattatnak,
ugy mint; Hit, Reménység,
Szeretet, Igaság, Okoság,
Jozanság, Nyájasság, Mér-
téklletesség, Erősség, Tűrés
és Szenvedés, s' minden dol-
felett fel emelkedett elmével
az Adakozó keszkedése,
mellyekkel az emberi elme
fel ruházván magát. Isten és
emberek előtt kedvesekké
teszik

teszik azokat, s' ékesüik sze-
melyeket, a' kikben lakoznak,
a' versekben úgy irattatnak
meg, mint ha egy asztalnak
környekerivel az ő hiva-
talnyoknak lakodalmában ül-
vén, másoknak is afféléknek
asztalukhoz való járulásra,
és magokkal való nyájasko-
dásra okot láttatnának adni,
a' kik az ő társaságokban és
természeteikbe kívánczoknak
részesedni. Ez Eneknek
vagy versetskének a'uthora
penig, a' verseknek közepiben
könyörög Istennek, hogy a' jó-
sgos tselekedeteknek ékes Is-
ten asz szony nyájasságában.

és társaságában részefedést
engedgyen nékie; Melly kö-
nyörgésnek folyásában effe-
ctusit, s' természetekben való
báznokat is a' Virtusoknak
ugy írja meg, hogy ki-ki szé-
ben veheti, minemű báznos
kell társaságokból mindenek-
nek remélneni, s' mint kell is
kintseket börtülneni.

V I R T U S lelki jószág
kit sok bölts magasz-
tal, Méltán, mert az min-
den jókkal rakott asztal,
Kinél örvendőket bánat né
aggasztal, minden ékeffé-
get mert ránc ezak isztal.

Hite

Hittel mellesleg ül an-
chorás Reménység, ő szom-
szédságában Szeretet is ott
ég, Kö oszlopot fogott ál-
tal az Erősség, Bort vízzel
elegyít a' Mértékleletesség.

Okosság kigyoval tekerte
által karját, Markában feje-
stül de fogta fulánkját,
Mértékkel Igasságtartya ki-
vont kardgyát, Tűrés is
szemléli ő tsendes bárá-
nyát.

Ez aszszonyok körül
forog sok szolgáló, Minde-
nik szükséges, nagy ha-
szonra való, Magnanimi-
tással kedvel adakozó, S' a'

szép *Jozanságg*alnyájasságot hozó.

Ki ne kívánkoznék ez asztalnál enni, S' e' szép aszszonyoknak ő kedveben lenni, Kik szeretetiben csak részt is jó venni, Nem hogy ő karjokkal meg is ölelteni.

Tsak edgyikének is kedves nyájassága, Nem hogy többinek is boldog társasága, Rosz ember kinek nints ide kívánsága, Erdemli hogy legyen ő süvege sár-
ga.

Bé-fogadnak penig ők mindent magokhoz, A' kik jó-

józan elmét hoznak asztalokhoz, Edgy szivel, lelekkel nyúlnak ők dolgokhoz, Akadált közzéjek semmi dolog nem hoz.

Ur Isten tégy nálod engem szerelmessé, Hogy általok legyek előtted kedvessé, Légyen szépségektől elmém éli frissé, Lelkem Angyalok közt szép tekintetessé.

Hit nevellye bennem te szent félelmedet, Ne vegyem kétséggel ígért kegyelmedet, Kövessem mindenben edgyetlen edgyedet, Ki vérevel váltá
I 5 né-

nekem meg kedvedet.

Minden próbáimban,
Remény seg táplállyon, Ő vas-
matskájával tőlem el ne
álljon, Egő hű *Szeretet*
velem járjon halljon, Szó-
dat el ne adgyam ember
találmányon.

Minden dolgom folyjon
Mértéktelenséggel, Eltem
kedves legyen, mint nyár
kies éggel, Vékony sze-
rentsét adg' inkább egészsé-
gel, Hogy nem arany á-
gyam terheld betegséggel.

Jó, s' gonoszt ilmerő
Okosság gallegits, Artalmas
dolgoknak útáról el téríts,

Hasz-

Hasznosoktul penig félen
netévelyits, Ki hajlott vol-
tomban hozzá egyenesits.

Add az *Igazságnak* ke-
zembén mértékét, Tud-
hassam meg-adni minden-
nek értékét, Egy áránt gon-
dolván mire köz, s' fő rend
kért, Gazdagért meg-vét-
nem ne hadd a' szélid vért.

Mord természetet fojts
bennem *Nyájasággal*, Főf-
vényiséget penig kélsz *Ada-*
kizással, Ne botsáslak fen-
ket szomorú ortzával, A' ki
élni akar erfényem javá-
val.

Törés nélkül penig ez az

élet sovány, Probára ennél-
kül azért engem ne hány,
Ha ezzel meg-áldasz, bár
szolgajul kívány, Tereh
viseléstül nem lészek halo-
vány.

Olts *Erősséget*-is kő-
nyörgést szivemben, Az
légyen oszlopom minden
keservemben, Ne tánto-
rodgyam el fok kifirtetím-
ben, Kit test, világ, ördög
szór rám életemben.

Köveslen engemet a'
Szemérmességgel, Ki minden
dolgunkban ékesítő szép-
ség, Fertelmességünkben
ez által lehet vég, Ha ez
vezet

vezet minket, mint lovat
zablás fék.

Meg-mondhatatlan szép
az *Magnanimitas*, Válha-
tatlan társul azért ezzel
meg-lás, Ki után szállyon
ráma' mennyei áldás, S'ám
éllye világát feslettségben,
bár más.

Virtus lelki jószág buzgó
szép forrás kút, Kinek ita-
lárul nem lát senki kint s'
bút, Terjedgyen előttem,
hozzád vezérő út, S'ben-
ned mosakodvánne legyek
bűnnel rút.

Virtus örvendetes ki
nyit lelki rosta, Légy szé-

dült fejemnek hívító orvosa,
Jo illatu vized lelkem
szennyét mossa, Minden
rosz vérteknek légy bennem
gyilkosa.

Sugar szárnyaidon visely
egészséggel, Kővessék teged
engedelmességgel,
Hadd tellyék tőled meg
szivem tsendeséggel, Lelkem
penig menyben örök
idvőséggel.

M A S.

Ha az időnek igen vi-
szálkodó fel-báborodot álla-
pattya miat kedvünk szerint
való életet nem viselhetünk

és mindazáltal szívünk ke-
servével ne bádgyaszszuk
az elménket, s' ne fojtsuk is
bánattal meg a' lelkünket,
arra tanítsatunk, és taná-
csolatunk ez énekben.

E Z világ mint egy kert,
Kit kő-eső el vert, Na-
prol napra veszen vész,
Vagy mint fenývedt sindel.
Kit ő házról széllyel, Tét o-
va hány nagy szél vész, Ő
mint romlandó ház, El-
veszendő szállás, Jokul
üresült rekész.

Mindenütt való hely,
Rakva fok veszélyel

Nyug-

Nyugtanints embereknek,
Kit-kitbárat sebhít, Bút ő.
róm nem enyhít, Vége,
nints keservének, Arad sok
veszélyek, Sér mind szí-
vek, fejek, S' halál vége,
ezeknek.

Fel bomlott békeség, Ki
miatt sok épség, Aldgyuk
sullyával romol, Nagy rop-
pant seregek, Egymással
ütköznek, Hol sok ember,
s' vér omol, Vitézül nyert
szépség, S' kardal lelt nye-
reség, Vitézek közt el-
oszol.

Táborban hideg szél, A'
Nap melegével, Hol hide-
git,

git, s' hol hevit, Ehséggel
szomjuság, S' nagy nyug-
hatatlanság, Mindentől
kedvetlenit, Még is a' Vi-
tézség, A' hartzra buzdul,
s'ég, Ha kit a' tisztelesség
szit.

Katona szerszámban, Jó
lovaknak hátán, Vitéz iffi-
ak forgódnak, A' jó hitért,
névert, Es a' tisztelesséért,
Jó kedvel vagdalkoznak,
Arra a' mi nehéz, S' a' szép
bótsület néz, Szívek sza-
kadva futnak.

Nem gondol halállal,
Sebbel fájdalommal, Mi-
kor viv ellenséggel, Bátran
vag.

vagdalkozik, Vitézül for-
godik, Piros vérrel ugyan
él, Ha mit kardgyával nyer
s' Haza haszonnal tér, Iszik
nagy szeretettel.

Afztalnál vitézek, Vig
örömmel esznek, s' Nagy
szeretettel laknak, Kőszönt
pohár mellett, Sok jó sze-
rentséket, Ők egymásnak
kivánnak, Jó kedvet mutat-
ván, s' Kedvesen lakozván,
Egy mást ajándékozzák.

Vérrel tel. költ napra,
Hadakozó ora, Sokaknak
véstére tér, Akar melly jó
hó pénz, Kit a' hadban fel-
vélz, Mind meg-érdemlet-
ted

ted bér, Sőt a' halálos sold,
Mint roszul szántott hold,
Ha fok-is, keveset ér.

El-ozlott fok rendek,
Minden féle népek, Most
más karban állanak, El-
változott idők, Háborgó
esztendők, Külömbsege-
ket hoznak, Kinek bűt,
kárt, gondot, Kinek vi-
szont hasznót, Szerentsés
napot adnak.

Okossan kell azért, E'
rosz időben ért, Allapatun-
kat élni, Szívünknek ke-
servét, Kit Nap ránk heven
vét, Hogy le tudgyuk me-
téltni, Az a' jó kormányos.
Ki,

Ki, ha a' viz habos, Nem
tudgya tengert felni.

Mint habzó tengerben,
Mi-is ez életben, Evezőn-
ket forgassuk, Kínnal mi-
lelkünket, Sok gondalfe-
jünket, Igen ne nyomor-
gassuk, Isten sok jokat ad,
Tsak szelinknek zúgtat,
Tsendes szível halgassuk.

M A S.

E' világnak az ő termé-
szetiről és állapotjáról, kik-
nek legyen édes anyyok, és
kicsodáknak kedvezzen ne-
kik való dajkálkodásával, s'
nagy kintetisével, kinek sze-

retetitől, s' kedvétől viseltet-
vén, az emberek tsak arra
viselnek gondot, hogy pénzek
lebessen minden jóknak kere-
setiben meg-restülnek, és in-
káb igyekeznek gazdag gono-
szok, hogy nem mint jámbor
szegények lenni, mint hogy e'
világon a' latrúl keresett gaz-
dagságnak, s' kegyetlenség-
nek-is nagyobb börtületi va-
gyon, mint az igazság köve-
resének keresetiből talált sze-
génységnek, s' istenes életnek
az emberek között, vagy
mondgyam igazban e' világi
népek között.

K Erekdéd e' világgöm-
bőlyű mint lapta, Rit-
kán vált ki őtet kezével jól
kapta, S' vele keblét rakta,
Es kedvelt javait vidám-
szível lakta.

Mint hogy áthatatlan,
nem szűnik forgása, Fén-
lik, sötétlik-is napja válto-
zása, Nints állapotása,
Gyakran szél zúgásban tet-
szik-is morgása.

Illy maga erköltsű, s'
természetű népek, Istente-
lenségben kik hevernek s'
élnek, S' vétkekben nem
félnek, Véle jól alkuszna,

s' ben-

s' benne gyönyörködnek.

Lévén édes anyja min-
denlatorságnak, Mostohán
ad kedvet, s' helyt a' jám-
borságnak, Örvend gonos-
ságnak, Szaporit okoka-
tok háboruságnak.

Légy bár olyan jámbor
mint Curiuss' Cato, Tu-
dományban oly nagy mint
Homerus, s' Plató, Ki volt
minden látó, Ha pénzed
nints lehetz ehez csak bő-
gyártó.

Légy mint Diagorás ol-
yan istentelen, Claudius,
s' Nerohoz hasonló ke-
gyetlen, Vakmerő szem-
telen,

telen, T'sak légyen sok pénz.
zed űlhetz a' fő helyen.

Pénz tiszteltet éltet, ma-
gasztal, ditsirtet, Nem
hagyhat egyedűl sokakkal
kifirtet, S' tsak nem szent-
nek hitet, Fejedelmi nevet
ő szerez, s' készitter.

Pénzen jár e' világ, pénz
ő talyigája, Fősvény embe-
reknek sefelmes igája,
Mert sziveket rágja, Ha
erszények száját kezek gya-
kran vájja.

E' világ bé-merűlt a'
pénz ízeretben, Kevesen
örvendnek az igaz életben,
Jótselekedetben, S' az Iste-
ni

ni tsendesz lelki-ílméret-
ben.

Ez vólna peniglen az ál-
lando szép kints, De rajta
nem kapunk, mert bőtsű-
leti nints, Akar hová te-
kints, Pénzhez ugy raga-
dunk, Mint az ebhez ki-
lints.

Ki-ki inkább szeret pénz-
zel gazdagulni, Hogy nem
életében naponként job-
bulni, S' elmében gyógyul-
ni, Maga ezzel szokott em-
ber boldogulni.

El marad e' világ, s'
minden pénz gyűjtemény,
Hát ne torkoskodgyunk

K min

mint vízi hüvelvény, Lel-
kem ne légy kemény, Szol-
gáld Istenedet, nem nyel-
el mély örvény.

M A S.

Az udvari nyalakodást
hozó rossz életnek, és predá-
val töltött Kaptányiságnak
tisztéknek méltó feddésével,
s' utálatossággal való utálla-
tásával, ajánlja az emberi
elme ékező böltségek meg-
bőstülhetetlen méltóságát, ki
által az ember vékeinek, s'
balgaságának sűrű sok
gözzából ki irván s' tisztit-
ván, a' görögös iselekedetek-
nek

nek világoskodo tág piatzá-
ra, mint egy tömlőt szé-
géből, ki hozván is magát,
néminemű részén az Isteni
természethez követésre
szabadulást, s' ismérveit is
vésszen ez életbéli szent sza-
badságával magának.

VDvar, s' irégy tiszték
tőlem távozzatok, Ki
hozzátok méltó azzal la-
kozzatok, Mert hol hevek
vadtok, s' hol dérről bor-
zattod, Kedvet magatok-
hoz nékem ne hozzátok.

Bötsület, térd hajtás, és
fő helyen ülés, Mást elől

halladás, sokakul kifirés;
Oda állyon, hol nints lé-
lekben épülés, Nékem de
elmémbe legyen ékefülés.

Isten félelmétől üres Fe-
jedelmek, Kiknek álhatat-
lan mindenekben kedvek,
Soldot nékem bátor ne,
nyerjen szírelemek, Ismé-
rem mitsodás ő letkeknek
levelek.

Itt a' nyálakodás azokat
illessé, Kiknek lelki jókban
nintsen semmirésze, Méltó-
tó is tobzodás őket terhel-
hesse, Hízelted ő békót lá-
boktsórgethesse.

Bor ivo Hadnagyság,
s' korts-

s' kortszás Kapitánság,
Tisztiben tébolygó éktelen
tzigánság, Kiben csak pra-
dára vagyon nagy kívánsá-
ság, Ha adná magát-is én
vállamra nem hág.

Nével áll ezeken csak a'
fő emberség, Elméjékben
penig nintsen semmi ép-
ség, Etelre, itatra hasok és
bélek ég, Ebben sok vét-
kek közt nints nálók sem-
mi vég.

Te lelkem Istentől sok-
kal több jót nyertél, Annál,
mit ezekben nagynak lenni
véltél, Azt az utat nyomd
csak kire mostan tértél,

Darabos voltátol tsudáalom
hogy félél.

Kevés láb nyom járja
ugyan-is az útat, Milyen
nyomozhatni Castalius ku-
tat. Gond, vertték, munka
lassan hozzájuttat, De fá-
radtságodban hidgyed meg
is nyugtat.

Elmét ennek vize hint
gyönyörűséggel, Lelki há-
borút ólt, s' táplált sende-
séggel, Tudományt ed-
gyütt ad kedves böltsé-
ssel, Közlet emberséget kö-
zel Istenséggel.

Itt nyersz társaságot a'
szelid Musáktul, A' kik
ide-

idegenek minden dühött
hadól, Ne fély ő közöttök
vagdalkozo kardtól, Egyi-
gyük, tsendefek, üressék
haragtól.

Hasonló szövetség, ha-
sonló elmét ad, ő erköl-
tsőkben is rélz ragad azért
rád, Kedvével e' mellett,
Isten-is szépít, s' áld, Min-
den bölts ember is nagy
bölcsülettel lát.

Kevés jók kedvével in-
kább elégedgyél, Hogy nem
gaz kedvében sokaknak ör-
vendgyél, S' lelki gazdag-
sággal jobb kenyeret egyél,
Hogy nem mint ennélkül

péppel kövéredgyél.

A' fő emberségnek érdeme bőrsültet, Erdem nélkül pedig hamis néveléltet, Egy felől a' kiktől hízeltet, feltet, Szitokkal más felől vízszá petséltet.

Nefuss szerentsének híres vásárára, Szemedet se veszed ő gazdagságára, Sok olízt pénzt, tilztet, nyaka szakattára, Iruknak Cræsus is jut állapotára.

Gazdagság sokakban nevel bolondságot, Főfönység által nem festnek gonoltságot, Magától senki.

kinek nem ádboldogfágot, A' tudomány hoz tsak halhatatlanságot.

Széles szerentsére te se törekedgyél, Vékony hír, név alatt fél-felő helyben ély, Könyvek olvasásból vőtt jókban örvendgyél, Mi forstot Isten ad azzal elégedgyél.

Nagy szerentséjéből soknak kis jó sem jut, Kicsinyből tudomány sok jókat venni tud. Nem mind jó mit frissen sokszor szerentsenyűjt. Használt soknak a' ki java előtt el bujt.

Hű barátságodat meg
K 5 ne

ne vond azoktul, Kik nem
idegenek a' szép lelki jok-
tul, Vezéreltetherz-is élet
hozó szóktul, Tarts félen
csak gazdag te tők s' bot-
agyoktul.

Sok helyen sok szamar
visel bársony nyerget, Sen-
ki nem érdemel pénzért
bőtsületet, Ha lelkén nem
tészen semmi épületet, Te-
stén-is lenyveszti az a' szé-
pületet.

Jobb szűrrel fedezzed
benned a' tudománt, Hogy
nem tudatlanon viselsz bár-
sony dolmánt, Magadon
el ne vegy senkitől ado-
mánt,

mánt, Szabadságot szerefsz
a' rabságot el hánd.

Ez a' fő böltseség, űres
légy vetkektől, Félen-is
meny lakni sok gaz embe-
rektől, Külömbföget visely
az ő erkölcsöktől, Alázd-
meg magadat, s' fűgj az egy
Istentől.

Sok dolgot bár ne tudg',
fűstös, aranyasé, Ugy mint
Chymoera-is szarvas, vagy
szárnyasé, Ezt penig jó
tudnod ha nem szép mon-
dásé, Ki magájé lehet, az ne
légyen másé.

Magadat magadnak ad
meg a' böltseség, Lelki

szépségünkre kiből foly
elégység. Az ő kintse soha
meg sem rothad sem ég,
S' legyen szomban erről ite
immáron jó vég.

M A S.

*A Szerentsének termé-
szetiről, és állapotjáról;
Miért írják a Szerentsét a'
Kép írők golyobison egy láb-
bal állani, szárnyokat miért
írnak vállasiba, s' mit jegyez-
tet hogy homloka hajas, hátul
penig kopasz a' feje; Miért
áll edgyik keze hátra másik
elő; Mi okért balovány
ábrázaltu; A' karjai miért
gyen-*

*gyengék, usg gók; A' sze-
mei miért vakok, itt meg-
tanulhatod.*

Hitető szerentse nem
kell ajánlásod, Globi-
fosa' lábod, nints helyben
állásod, Szárnyas vagy,
nem tsuda ha muló áldá-
sod.

Hajtalan kopaszság ben-
ned, nagy tsalárdság, Ké-
tfégest mutatzt mind, mert
nézésed vakság, Kezed
ajándékja hitető álnokság.

Rút hajas homlokod,
mérő vakmérőség, Nints
soha karodban vastagság.

s' erősség, Szined rút halovány, vagy rettenetesség.

Forgandó szerentse így miért iráttal? Gördülő golyobis lábad alatt miért áll? Nem azért? kedved, hogy tsúsz, fogy, inog, száll.

Szárnyaid is tetznek vállaidon lenni, Mert tanultál rajtok idestova menni, Nem szoktal vatsorát, hol ebédlesz, enni.

Edgyik kezed elő, más hátra tsűg néked. Mert mit elől nyújtasz, meg vissza te kéred, Zabla nélkül hagyod tartania féked.

Irják

Irják hogy homlokod hajas és borzadott, S' mint vak, javaidat, nem érdemre adod, Sőt az nem méltókat öblődben fogadod.

Látzik kopaszság is hátula' fejedén, Jegyzi hogy kit te tsűlsz kényes Fejedelem, Erteke kaptával lesz végre áll helyen.

Hig fonnyadt karjaid vallyon mit jegyeznek? Tsak hogy kiket hordasz bátrak nem lehetnek, Kicsiny botlással is ottan eleshetnek.

Szined mint hohérnak halvány, nem egyébert,

Ha-

Hanem hogy szüntelen
ontal azokból vért, A' kik
te soldodból várnak jutál-
mulbért.

Igy írt az okosság régen
meg tégedet, Melly meg-
mértéklette mindenben ké-
pedet, Hogy ki-ki félhesse
forgó kerekedet.

Bizásban várhatni nya-
rat hideg télben, Avagy
tisztá időzúgó felhős szél-
ben, Hogy nem állandó
jót te természeteden.

Adgya azért Isten min-
den ismérhesen, S' téged
a' mint illik tsak ugy sze-
rethesse, Öröm után tö-
led

ted bűt-is reménlhesse.

En-is ki sok jómban,
gyakran rettegtelek, Zász-
lód árnyékában forogván
féltelek, Tsak ugy bősül-
hetlek mint meg-ismérte-
lek.

Te tőkélletes jó meny-
nek, földnek Ura, Ki min-
dent vezérelsz, kit szeretsz,
jó útra, Igazgas s' ne bo-
tsáls mérges vizű kutra.

Légy te fényes napom,
erős kő oszlopom, Oltal-
mom, paisom mind gya-
log és lovon, Erősíts, s' ne-
vedet mind örökké áldom,

MAI

M A S.

Laus mediocritatis.

S Enkit a' pénz, és kints
 Még boldoggá nem
 tőtt, Kőnyves szemmel é-
 telt sok fő Király-is őtt,
 Keserves nyögéssel sok fáj-
 dalmokat vőtt.

Nem mivelheti-is pénz,
 kints és méltóság. Hogy
 ne bántsón senkit semmi
 nyomoruság, Sőt az arany
 közt jár sűrűbb szomorú-
 ság.

Szél öreg levegőt in-
 káblan hat, forgat, Magas
 tornyokat-is nagyobb ve-
 szély

szély rokkant; Mint hegye-
 ket menykő, hol magasbak
 ott hat.

A' kitsiny életet jól, ha
 vékony szerű-is, Edes ál-
 mot nem bont felelem, s'
 nagy gond-is, Kivánság
 tanítvány mit mint végy-
 el, vond-is.

Az jó szép aranyas di-
 tsirt középséget, Valaki
 kaphattya, az él tsendesse-
 get, Jozanon futván udvari
 irigységet.

Rosz szerentséjében ez
 jobbat var, s' reméni, Jó
 szerentséjében alázatoson
 él, Alatsonra esvén, ha-
 mar-

marban-is fel-kél.

Magasra ne hagjon ki
nem tud röpülni, Mert mi-
kor a' tetőre akarna le-ülni,
Kezd' ág romlásával halála-
ban merülni.

Isten adgya a' télt, s' a'
tél után nyarat, Szükség u-
tán fok kéz bőségben-is
arat, Gonoszul ha most
van, így végig nem ma-
rad.

Ha vig elmével vagy,
ne nyúlly gondal ahoz, Jő-
vendő nap, s' idő rád hogy
mit szánt és hoz, Vig ne-
vetéseddel mérj mindent
magadhoz.

Ezt

Ezt igen meg-gondold,
s' hidgyed-is bizonyul,
Hogy semmi nints min-
den felől jól, s' boldogul,
Sok kitsiny jól álhat: Tíz,
husz nagy gonoszbul.

Moddal igazgassad szél-
hez vitorládót, S' a' mint
az fű, te-is erezd úgy ma-
gadot, Meg-vond ha ha-
talma ládd hogy el-raga-
dott.

M A S.

*Minden e' világi terem-
tett állati között az Istennek
kedvesb teremtett állattya
nintsen az embernél, kinek
biro-*

birodalma alá addta egyéb
minden fele sok teremtet al-
latit is ő felsége: de mikéne-
a mértékletlen beteg ember
szűkrégből részi keménnyé,
természeti terhelő orvosságok
által magához orvossát, így
sok fele mértékletlen vétkek-
nek szaporított okaival ké-
teleníti a' bűnös ember Iste-
nét is, hogy ostroma szűrlési-
nek különb-külömb fele sok
nemzet bővebben érezze és
szenvedgye az egyéb terem-
tet állatnál, kiben mind az-
által ugy mértékli irgalmas-
ságából magát ő felsége, hogy
keménységét mindenkor fel-
lyűb

lyül halladgya kegyessége, s' a' 2
utolsó orakor. is magához
fogadgya a' hozzá folyama-
dot a' ditsőssége idvősségre.

Világon, Egalatt, Nints
olly fele állat, Kit Isten
nem legeltet, Mászót, úszót,
tsuszót, Kit vagy a' föld
éltet, Vagy szél égen le-
vegtet, Allo és folyo viz
Földi sok részű iz, Hajlék-
kal a' kit éltet.

Ezek közt az Ember,
Mint vizek közt Tenger,
Tetzőbb hatalommal bir,
Ertelem, böltseség, Kiben
minden szépség, Ragyog

jó nével, szép hir, S' kinek
szükségeért, Terem, s' ele-
tejért, Mind földi, s' men-
nyei fir.

Leg főbb oltalmával,
Kedvesb irgalmával, Isten
ezt igazgattya, Gyakran
jó kedvével, S' néha suly
kezével Tanittya, s' riaz-
gattya, Ur és Atya lévén,
Szolgát, há téven, Magát
magasztaltattya.

Sok féle állapot, Ki na-
ponként apad, Erettünk
rendeltetett, Bú, kin, és
nyavalya, Mint bűnünk-
nek foldgya, Mindenikben
tétetett, Öröm vigasztalás,

Ezek

Ezek közt kedv adás, Tö-
lünk el nem vétetett.

Szabad hát mindennek,
Kegyelmét Istennek, Fejé-
re reménleni, Ki a' meg-
dólt nádat, Füstölgő len-
szálat, Porrá nem hadgya
lenni, Természeti szelid,
Kész, kit keze sebhít, Or-
vossággal értetni.

Nyugszik a' Nap, s' fel-kél,
Nyarat követ dér, s' Tél, I-
degé természettel, Köddel
bé-borult Eg, Vizen bé-fa-
gyott jég. Oszol változó
széllel, Néha nagy boldog-
ság, Bú és szomoruság, Er-
dekli egymást éllel.

L

Nincs

Nincs semmi állandó,
Mindenben hajlandó, Ele-
tünk állapotja, Félelem,
reménység, Közül magát
kétség, Várásunkban állat-
tya, Hol jóval, ottorral, Hol
esővel, hóval, Magát ve-
lünk áldattya.

Mennyei örökség, Igaz
kegyelmesség, Kinek bá-
tran hihetni, Fetrengő él-
tünknek, Vajuvá lelkünk-
nek, Hogy kész vagy segí-
teni, Ne hagyj olly pro-
báknak, Kikből bűt vár-
hatnak, Felettéb se hiteni.

Lám sok igirettel, Min-
ket igaz hittel, Ugy ma-
gadhöz foglaltál, Hogy

segítség kéreft, S' minden
jó reménlest, Kivűled so-
hul hadtál, Senkit ki hihe-
tett, S' tőled jót kérhetett,
Kértében meg nem tsaltál.

Bátran hát székedhez,
Frigy szerző kezedhez, Im-
én is most békéllem, Eltem
virágzását, S' bűm vigasz-
talását, Te áldásodból ké-
rem, Meg ne gyűlölj, ut-
tály, Segély, mellettem ály,
S' te nevedet éneklelem.

M A S.

*Hogy az egekben minde-
nekre vigyázván, és gondoz
viselvén, kívánnya s' paran-*

L2

mol-

esollya-is Isten hogy minden
szükségünkben néki esedez-
zünk, és csak magához fo-
lyamadjunk.

AZ Ur az Egbe, mint
Király székre, Bölts
tanátsából mindent ren-
del, Mindennek szivét,
s' a' mellett szükségét, Jól
láttya s' kinek kinek mi kel,
Azért ő hozzá kiáltsunk
mi fel, Hogy áldását nyer-
hefsük el.

Sulyos ostora a' mint
láttyuk noha, Keserves se-
beket rajtunk nyit, De az-
zal gerjeszt, bűneinkből

ébredt,

ébredt, S' mint kegyes Atya
térésre int, Nefodgyon,
azért bennünk meg az hit,
s' Kezével nekünk áldást
nyit.

Hozzá fiesünk, kegyel-
méhez esünk, s' Füstünk
fejenként irgalmához, A-
hitatoson, nagy alázatoson,
Boruljunk artzal szent lá-
bához, Ragaszkodgyunk-
is fogadásához, Szoritson
minket ő magához.

Soha az égen a' Nap ol-
yan szépen, s' Gyorsaság-
galis el nem nyugszik, A'
mely hirtelen, nagy Atyai-
képpen, Mivelünk az Ur

L3

meg-

meg-álkuszik, Ránk vi-
gyáztában nem-is áluszik,
s' Gondgyában meg nem
vajuszik.

M A S.

*Hogynyavalyájáról és fáj-
dalmáról senkinek bizvasban
és hasznosban nem panaszo-
kodhatik, mint magának az
istennek, mert ő tőle kérhet
ember orvoságot életének.*

KInek tegyek panaszt,
Ur Isten nem tudom,
Sok fele kisírtet minden
felől mint nyom, Bú bánat
máskelől minden rángat,
s' von,

s' von, Tsendességben,
nyugtóm nintsen sem kin,
sem hon.

Embert segítségre hoz-
zám nem híhatok, Mert
ezen igában kit.kit lenni
látok, Rakva mindenek-
nek bűn nyálabbal hátok,
Kik közöttük fokakat meg-
is öl, s' fojtátok.

Te kivüled nintsitt sen-
ki vigasztaló, Irgalmad bi-
zonyos, segítségéd való,
Természeted pedig ke-
gyességre hajló, Nem visz
s' tusakodol azzal a' ki
gyarló.

Engem-is omlott port,

és kezédnek hamvát, Sok
kifirtetemben legély s' gyá-
molgás hát, Hogy hitivel
minden bizhassa magát
rád, A' ki engem töled se-
géltnék lenni lát.

Reád támaszkodom tel-
lyes reménységgel, Tsele-
kedgyél velem nagy ke-
gyelmeséggel, Sújtollyad
elmémet bár keferűséggel,
Tsak ebből lelkemet áld-
meg idvősséggel.

M A S.

Lelki vigasztalás.

LEgyen jó idő tsak fets-
kelzall házamra, Nincs
öld-

öldhatatlan nyűg vétvén,
nyavalyámra, Ha gondgya
Istennek tsak egy szál ha-
jamra, Inkáb gondot visel
lelkemre, s' magamra.

Hát miért oltoroz, s'
próbákkal miért sebhít?
Mert senkit magához ke-
reszt nélkül nem hit, Fia-
is e' földön sok kifirtettel
vít, S' ugy szerzett lelkünk-
nek jó öröm mondó hirt.

Eső száraz földnek mit
árt, ha meg-hinti? So-
ványságát hó-is mert tsak
kővériti, Igy Isten veszze-
je lelkünket enyhíti, Mint
aranyat a' tűz lángjával szé-
píti,

L5

S'

S' mint sötét mutattya
tűznek szép világát, Tereh
alatt vízi palma fa fel ágát,
Igy lelkünk sujtással told.
gya okosságát, s' Kereszt-is
viseli lelkünk boldogságát.

No hát én lelkeim tőrj,
s' tanuly reménleni. Hogy
tudhass uradtul sok jót ér-
demleni, Mert mint kőd
után szép szokott a' Nap
lenni, Rajta-d-isbűd után,
jód úgy fog félneni.

Kegyes Isten kinek nagy
hatalma fel-nőtt, S' irgalma
ofzlopa többől még ki nem
dőlt. Vigasztald lelkemet,
ki búbantorott s' főtt, Küld
el is

el-is fetskédet hadd lássak
jó időt.

M A S.

Gyakor nyomoruságunk-
ban oly szívfuladással való
súlyos tereb szokott elménkre
rakodni, hogy lelkünknek
minden vidámsága meg-
szomorodván véle, és elménk
éli-is meg-tompulván róle,
könnyörgésünknek buzgoságát
úgy el-enyeszeti, és fogyatya
sokszor bennünk hogy csak
szánkat sem tudhatjuk Is-
tenünkkel való beszélgetésün-
kre, és néki való könnyörgé-
sünkre fel-táranunk, sőt még

hitünknek-is alig szorul, és
 nebezen marad mustár ma-
 gni részetskéje gyakorlatos-
 sággal a' szívünkben, ki
 mellett mind-azon-által az
 Istennek munkálkodo lelke
 úgy annyira emelgeti, s' gyá-
 molgattya fogyatkozott, s'
 bádogyadoi állapotunkat, hogy
 az egy mustár magni hitből
 származott egy fokászkodá-
 sunk-is teljes esdekesint gya-
 nánt való hasznos hoz Isten-
 nek kegyelméről, és áldomá-
 sátol reánk. Mindaz által
 minden sok háboruk, minden
 nagy fájdalomak, s' minden,
 mely kétségek ellen-tes erőssítő,
 s' va-

s' vastagito bátorságra kell
 minden tehetségünkkel azért
 Isten segítségével mellénk hívá-
 sából nekünk erőlködnünk s'
 bizonyos formájú esdekléssel,
 és könyörgéssel is így kell az
 Isten füléit nagy bizodal-
 munkból meg-halgatásunkra
 hajtogatnunk.

K Edvező szemeddel
 nézz nagy Isten reám,
 Kinek irgalmának száma
 nintsen heán, Segély meg
 igyemben, kit te tudhatz
 nyilván.

Az én bűm gyötrelme,
 mert nem engedheti, Hogy

enyhült lelkemmel tudgyalak meg lelmi, Tartoztat szomban. is, ugy mér öldök leni.

Te tudhatod inkább meg. is mérték leni, Mint kinek mi ügyet tudhat érdem leni, űressé nem hagyod senki kértét lenni.

Arra int. is Fiad igaz es. k. ivéle, Hogy senki személyét szemed meg ne. vesse, A' bünyöst. is nálad érdeme kellese.

Jót várhatok én. is hát ily sok bűm közt. is, Ha fogyatkozással hitem lehet, még. is, Fel hat szikrája. is, ha

ha lángal nem ég. is.

Mint habzó tengeren, melly veszett gallya úsz, Kit nem igazgathat sem kormány, kalauz, Tsak szél hajtogattya, s' edgy hal. is félre húz.

Akképpen életem bűm. nak veszen haboz, Keferű. segében lelkem fogy, bádgyadoz, Habjaival borul, s' veszéllyel akadoz.

Rabjává tött mint ha nagy szomorúságom, K. tsinyben sem lehet kedvem vigaságom, Ezer boszszúsággal fül edgy nyájasságom.

Jegyül sem tarthatom,
már egy oly napomat, Kin
nem érezhetnem dupla bá-
natomat, Nints is jelente-
nem kinek panaszomat.

A' méreg hatalma sem
ér keservemmel, Mert ez
titkon fogyat lelkemmel,
testemmel, S' nem enged
szollanom veled Istenem-
mel.

Még is mindazáltal tá-
plál a' reménység, Hogy
száll ram még menyből
olly boldog kégyesség, Ki-
vel mind eze kben lesz ö-
römmel vég.

A' természet is lá mert
min-

mindent változtat, A' mit
egy ideig egy kézzel tar-
toztat, Tél a' mit foszt, s'
aszal; Nyár meg virágoz-
tat.

Gyakran a' tenger is hab
után tsendesül, Homályból
a' Nap is szép tisztára de-
rül, Tűzétül hevült, Eg
harmattya által hűl

De a' természetnek ez-
tsak szabott rendi, Nagyob-
te hatalmad a' ki meg te-
kinti, Természet ellen is
erejét jelenti.

Ollyaban is hatalma,
mert annak ki-tettzik, Ki-
ben a' természet igen ellen-
ke-

kezik, Mészze halladta-is
hirtelen érkezik.

Légyen hát nekem-is
ebben kedvedből rész, Mi-
nek előtte még én hitem
el nem vész, Ebredgyen-
fel lelkem, s' légyen szol-
gálni kész.

Nints mert életemnek
bizottab kormányja, A' te
szent kezédnél, kinek tsi-
nalmánya, Mind lelkem,
s' mind testem, noha sok
habhánnya.

Azok példájára tégy
velem kegyessen, Kik se-
gedelmét vehetik kedve-
sen, Hervadt örömmel
add láthatnom nyersen.

M A S.

*Az inségnek és nyomorúság-
nak enyhítésére.*

ENyhítsd-meg Ur Isten
bús szivem keservét; Ki
régül vífelimár suly kezéd
terhét, S' nyeli kinnya,
mérget, Buyának nem lel-
vén keservében végét.

Ha nem ébredtene né-
ha ez gondolat, Hogy a'
kiket szeretz kezéd azokra
hat, Sujtolva fanyargat,
Epedvénmeg-fülnek, s' el-
nyelve kárhozat.

Igy ha kételkedném
hogy nints reám gondod,
Suj-

Sújtolván Atyai oktató o-
storod, Gyústanám boszú-
dat, Mert így is enyim
vagy nagy hiteddel mon-
dod.

Fiad szent igája kit né-
künk ajánlott, S' jegyben
nyájas terhül vállunkra fel-
rakott, S' Azzal néked val-
lott, Ne hozzon unáser-
rám-is hát szidalmot.

Legyek én-is inkább azok
seregében, A' kik részt
nyertének Christus érde-
mében, Mosodván vére-
ben, Mindent el viselhet
hatalma nevében.

Hivek szent Istene, kő-
nyő-

nyörülő Atyám, Kőnyő-
rűlsz mint Atya epedett
magzattyán, Viselvén úgy
száján, Hogy el ne téved-
gyen vétke tág utzáján.

Engedd hogy a' mint
már szivből meg hittelek,
Es lelkem őrizővé hitem-
mel tőttelek, Végig úgy
léllyelek, A' mint hiveid-
hez jónak ismértelek.

Akaratod szerint vezé-
relly kedveddel, Vigasztaly,
bátorits, ne fodgyak búm-
ban el, Hogy a' mit kezéd-
del, Rám vetz, viselhessem
nagy tsendes szível el.

M A S.

*A' kétségnek mérge kisírteti
ellen.*

HOgy felelkezted el, Ro-
lam telességgel. Men-
nyei boldogságom? Lát-
ván mind naponként,
Szenvedgyek mennyi ként,
Nővén nyomorúságom,
Ki meg-epešzt engem, Ha
meg nem hajt nekem, Es-
dekő imádságom.

Meddig tartoztatod,
Szentséges ortzádor, Vigan
rám fordítani? Végheret-
len bú, s' gond, K. izűnte-
len tsak ront, Fogé fokká
tar-

tartani, Rajtam nyomorul-
ton? Ki élek vajutton,
S' Mint kezdek maradhat-
ni?

Az Eördőgh is tsufol,
Mondván Istened hol? Ki
meg-szabadithasson, S' vár-
haddé, mond, tovább,
Hogy szemét vesse rád, S'
Aryai kedvellásson? Tsak
kár, mert el-vetett, S' Rád
olly törvént-is tett, Hogy
el-is kárhoztasson.

Ez illy nagy kisírtet,
Nem kitsinnyé sérthet,
Mert a' lelkemet marja,
Hogy illy szemtelenül, A'
te szent szinedtül, El-ese-
te-

temet várja, S' hogy hitem
ne legyen, Ki kegyelmet
végyen, Lesni vigan akarja.

Te azért szent Király,
Erőddel mellém ály, S' biz-
tásd epett hitemet, Kevély
ellenségem, Hamis izava
ellen, Vedd-el fogyott
igyemet, S' mutasd meg-is
néki, Hogy nem vetetted
ki, Kegyelmedből éltemet.

Adgy fényt szemeim-
nek, Vigyázást szivemnek,
Ne alugyam halálba, Ellen-
ségem olly hirt, Ne hintsen
hogy meg-birt, S' adattam
hatalmába, Láska inkább
hogy kélt, Reménlettem
szép

szép részt, Irgalmadnak
hasznába.

Igy meg-örvendeszterez,
Bumbol le-vetkezterez, Szi-
vem meg-vigasztalod, Bád-
gyatt reménységét, S' kétes
idvőségét, Soknak lábra
állatod, Kiért szent neve-
det, Ki ránk ki-terjedett,
Aldania-is hagyod.

M A S.

Hatalmaskodók ellen.

HA az Isten nékem, Se-
téttségben fényem, S'
örzi-is életemet, Mi erő
retteget, S' tsalárdság fél-
tethet, Hogy ronthatja fe-
M je-

jetnet? Bár álnokoskod-
gyék, Titkon oládkodgyék,
Nem ízezi meg kedvemet.

Egyedül ellenem, Álnok
ellenségem, Készítvén tel-
lyes hadát, Hogy engem
nyavalyást, Fogatván
mindgyarást, Vigasztaltas-
sa magát, De a' melly álnok
tört En nyavalyámra tört,
Magára fordult s' akadt.

Bár tellyes táborá, Nyi-
lát már rám ízorja, Artál-
mas dárdaival, Fenyeged-
törét, S' verben forgo sze-
mét, Rám vesse pártosíva
Bátran az ő hartzát, Né-
zem, s' nagy táborát, Sem-
mi háborúmal. Ed

Edgyet kértem, s' kérek,
Minda' mig lenélek. Szi-
vem szerint szüntelen,
Minden rosz gondoktul,
Meg-mentvén azontúl,
Hogy láthassam szent he-
lyen, Az Urnak házába,
Elvén sellér módra, Nevét
áldván szentellyem.

Sátora árnyékát, Ott ke-
zével mindgyárt, Rám té-
riti, s' el-titkol, Minden
háborútul, S' tsalárd hata-
lomtul, Távolý térszen, ki
rám foly, Mint síma kő-
szálon, Eppittetett váron,
Letévén, bé-palánkol.

Sőt még most is engem,

M 2

Gyar-

Gyarló életemben, Nem
hagy meg nyomorodnom,
Tudván hogy senkihez,
Nálánál egyébhez, Nints
mint fejemet fognom,
Meg-hallja kértemet, Hal-
ván szükségemet. Ha így
kezdéndeke szolnom.

Halgass-meg engemet,
Ki hívom nevedet, Meny-
béli Ur, Jehova. Nyava-
lyával tellyes, Bűnnel lé-
vén terhes, Nem mehetek
sohová, Tégedet tisztellek,
Tégedet követlek, Vezér-
lesz valahova.

A' te szent szinedet, Ki
felettem fénlét, Minden
há-

háboruimban, Ne fordíts-el
tőlem, Sőt állásd felőlem,
Most-is, nyavalyáimban,
Őrizd életemet, Kitértok
tenéked, Minden háboru-
imban.

Az én Atyám Anyám,
Kikhez igen bizván, Kö-
telezem életemet, Barátim
egyemben, Kik minden-
ígyemben, Vőtték jomat,
s' kedvemet, Felejtven el-
hadtak, Magoknak marad-
tak, Látván ellenségemet.

Te pedig magadhoz,
Ki nyomorultakhoz, Ke-
gyes vagy, bé-fogadtál,
Reménjemmelőtél, Nagy

bátorrá tőrtél, őriztél, s' ol-
talmaztál, Sok hartz, fegy-
ver között, Szemed hiven
őrzött, S' helyemre éppen
hoztál.

Most is szememnek fé-
nyt, S' lábomnak adgy ő-
vényt, Hogy én azt bátran
járjam, Az igaz járt úttól,
Tőled élő kuttol, Hogy el
ne tébolyodgyam, Ellen-
ségem keze, Kedvemet ne
szegje, A' jót hogy el ne
hadgyam.

Ne hadgy hamisságtól,
Alnok bizonyóságtól, En-
gem körül vétetni, Mert
lok hazug szája, Eltemet
akar-

akarja, Foglyos törben ej-
teni, Zabolázd meg őket,
Kötőzd meg nyelveket,
S' ne hadgy keferíteni.

Mint vivó fegyverét,
Ki ki hazug nyelvét, Elle-
nem élesíti, Magát hazug-
sággal, Rám való szollás-
sal, Uránál kedvesíti. Sőt
ugyan jutalmát, Mint
nyelve fő soldgyát, Ellen-
ségemtől lesi.

Meg győzetet volna,
Elmém már régulta, Ennyi
bőzszú vallástul, Ha jó re-
ményem, Nem kis se-
gítsegem, Volna biztató-
sodtul, Hogy busulás után,

Mostan viselt munkám,
Hasznot nyér áldásodtul.

Illy nagy háboruban, Te
én lelkem úszvan, Ne ke-
seregessed magad, Tűri
mindent békével, Tsendes
szenvetéssel, Mig Isten ki-
ment, s' ragad, Ki meg is
erőssít, Szent kedvével bé-
hint, S' kegyelme rajtad
marad.

Buchanánus versel, De-
ákul illy rendel, Ezt a' Sol-
tárbol írta, Most pedig ma-
gyarra, Vigasztalásara, El-
mém meg-tolmátsola, A'
Magyarigéknek, Folyása-
hoz, s' ennek, Ertelmét
helyén hagyá. M A S

M A S.

*Az Anyaszentegyház tag-
jainak báborgatói ellen.*

TArts. meg Uram en-
gem, mert el-fogyott
a' szent, Az igazság el-
költ, s' a' hit fél felé ment,
Mindent nagy álnökság el-
borított s' bé kent, Sziv ha-
missággal forr, jámborság
el-rekkent.

Álnok ajakokat az Ur el-
olzlásson, Mérgé az hive-
kre hogy ki ne hathásson,
Ki-ki mind azon jár más-
nak mint ártó, Es hasz-
not kárából magának ad-
hásson. M 5 So.

Sokan az hivekre forral-
nak tanátsot, Nyakokra
némellyek élesítnek kardot,
Romlásokra többi kenik
ajokokot, Alig találhat-
tyák szegények nyugtokat.

Nézi ezt mind Isten, és
igen jól láttya, De bizo-
nyos okért magát tartoz-
tattya, Hertelen a' konkó-
lyt ő ki nem gyomlállyá,
De nagy büszültában e' szo-
kat mondállyá.

Ez el-tűrhetetlen súlyos
nyavalyáért, Mely minden
hivőnek szívére hevenért,
S' lélekben sok szegényt
mérgevel bádgyaszt s' fert,

En

En Isten fel-kelek, s' ron-
tom az álnok vért.

Sok nyomorultaknak ke-
ferves sírása, Szememet,
ferkenti, hogy igyekeztél lá-
sa, Felelek meg-szűnik ne-
vem káromlása, Nem-is
terjed tovább hiveim rom-
lása.

Idvősséges helyre té-
szem hiveimet, Kik hoz-
zámb biztokban viseltek szí-
veket, S' meg-rontom a'
rajtok járo kevélyeket,
Mélytő kárhozattal kik rak-
ták kebleket.

Az Urnak ő szava tűz-
ben meg-főtt ezüst, Hét-

M6

szer

szert tisztított, kin rosda
ki nem üt. Probálásban
penig meg nem fogta a'
fűst. Tiszta, szép és fejr,
nem illette réz üst.

A' te szodnak azért,
tartsd meg igazságát, Hi-
veidnek Uram enyhítsd is
rabságát, Add meg mi lel-
künknek hiti szabadságát,
Es a' kevélyeknek rontsd-
meg társaságát.

Eő birodalmaktul hogy
meg-menekedvén, Tége-
det áldhasunk nevedet di-
tsirvén, Kivált-képpen
penig többi közt igen én,
Ament mondgyon erre
mind

mind gyermek, iffiú, s'
vén.

M A S.

E' világi életünknek sok
rendbéli ránk robano vesze-
delmes ostromlásit, mellyeket
gonosz akarainknak irigysé-
ge, gyűlölsége, és rágalma zá-
sa szór leg kívált-képpen
ránk tőrésünkkel és szenved-
ésünkkel fordíthatnyunk inkább
nagyobb részert el magun-
kiol, hogy nem vélek való el-
lenkedésünkkel, vagy ellenek
való tusakodásunkkal. A'
tőrésnek szenvedésnek olaját
peniglen az aláz, rofságnak

és szelidségnek big kutyából
merithettyük lágy el-ménk-
nek tág szajja vöd-ével boz-
zánk. ha jól mesterkedünk e'
dologban: Mesterkednünk-
is kell peniglen, mert tsakez
az olaj távozathattyá. el
azt a' szivünkhez ragadott
bosz szu forralásnak rosdáját
tölünk. a' mely miatt fon-
nyaa olvad fogy, kopik. és
emésztiódik mind szivünk.
életünk. s' a' melly miatt nem
minden igiretinek rajtunk
való bé-teljesedéset is ve-
bertyük elszokszor Istenünk-
nek. Jol int azért az Apo-
stol ama' szavával bennün-
ket:

ket: Tűrésre vagyon szük-
segek, hogy az igéretei el ve-
bessék. Es Christus Urunk
ő maga: Tanulmányok tölem,
mert én szelid s' alázatos
szivű vagyok, és nyugodal-
mat találtok lelketeknek. S'
bizony dolog is az, hogy mind
lelkét, mind elméjét, s' életét
is meg-nyugottya a' tűréssel.
s' a' bosz szu tételnek el-vise-
lésevel, s' keresztyénységnek
nem kistsiny jelet is adgya
kész szelidségevel ember,
Istenre bizván a' bosz szu
tételnek, és méltatlan szen-
vedésnek meg-torlását, s' ju-
dalma adását, melyet magá-
nak

nak kíván maga is engedni
 tőlünk az Ur Isten. Ki ki
 azért a' szelidseg mellett meg-
 nyűgódván isendes lelki ismé-
 retin, s' el-bíven magában,
 hogy igaz jutalom térítője a'
 boszszú vételnak azok igy-
 ben az Isten, a' kik a' bosz-
 szú vételnak ő Sz. Felségére
 bizzák állapottyát. Így ene-
 kellyen azért afféle állapot-
 tyokor ki-ki magában:

AZ jó hitű ember szelid
 e' világon, Senkire nem
 támad bar sok boszszút
 vallyon, Meg-elégszik az-
 zal hogy égbe kiáltson,
 S' in-

S' inségében fejet az Isten-
 nek hajtson.

Mondván: oltalmaddal
 Uram hajoly hozzám,
 Mert ha meg-tekinted
 nagy az én nyavalyám, En
 szegény fejemet annyira,
 alázám, Hogy ellenlegem-
 nek földig magam hajtám.

A' szelidseg ellen mostan
 is nem véték, Tűrésemmel
 inkább mindholtomig élek,
 Tudván habjaimban hogy
 el nem merűlek, Mert le-
 gitségedből kész meg-
 mentést érek.

Azért te szolgádnak fies
 oltalmára, Hogy gonofság
 mi-

miatt ne jussak halálra,
Tsak tégedet várlak lelkem
váltságára, El-tiprott
igyemnek bőszerű állására.

Vidámits meg immár
hitem szerint egyszer,
Hogy el-vegye soldgyát a'
versengő ember, Hivéd
romlását ne örüllye töb-
szer, Ki miatt epedtem én-
is sok ezerszer.

Vigasztaly-meg engem
szolgádat Ur Isten, Mert
lelkem te hozzád emelem
szüntelen, Tudván hogy
ép és bőv kegyelem kezed-
ben, Mindenekhez a' kik
élnék igaz hitben,

Vég-

Véghetetlen a' te jó völ-
tod mi hozzánk, Menyből-
is e' földre néz hiv két sze-
med ránk, Segítségül azért
fies jőni hozzánk, Hogy
meg ne emélszen számta-
lan nyavalyánk.

Sok Istenek között ki-
ket e' világ néz, Nints sen-
ki hasonló hozzád, ki tsu-
dát rész, Költsön erőt más-
tól, és hatalmat nem kérsz,
Mert minden szűkségre
karod ereje kész.

Oktass utaidra engemet
U R Isten, Hogy hiven él-
hessek te isméretedben,
Erőssíts engemet a' te félel-
med.

medben. Hogy én szivem
áldgyon téged igaz hitben.

Ditsirlek-is téged örök-
ké szivemből, Mert jó vol-
tod hozzám érzettem min-
dénből, Hálá legyen neked
én tőlem vég nélkül, Hogy
meg mentél engem halá-
lolin ségtől.

Sok irigy barátim imé el-
omlának, Kik gyűlölségek-
ből reám támadának, Kik-
ből ki-állani hogy nem-is
tudának, Mind fejenként
tőled ki gyomláltatának.

Mert te Uram jó vagy,
s' kész a' kegyelemre, Kik
te hozzád térnek, s' néznek
in-

intéledre, De sok türes u-
tán ha térsz büntetésre, Go-
noszok hajtatnak veszedel-
mes részre.

Te nagy jó-voltodért
ály fogadásidba, Es könyő-
rűly rajtam sok nyavalyá-
imba, Szolgádat részeltesd
szent áldomásidba, Es szol-
gálad fiát ne hadd habjai-
ba.

Hogy a' kik gyűlölnék,
s' életemet bánnyák, Le-
gyenek előtted azok gya-
láztattak, Sok jelekből raj-
tam szemekkel-is láfsák,
Hogy szeretz, s' vermemet,
ők hejában áfsák.

M A S.

A kilencedik Psalmusból. a' régi időnek boldog állapotját veti. e' mostani idő állapotjának boldogtalanságával. és soványtságával össze. törekedvén könnyörgése által Isten előtt. hogy ő szent felsége barátságának meg-nyihiteseből pihenést adgyon sok nyavalyáinkban, s' meg-örvendeztessen bánatinkban.

K Egyes Jehova tekints reánk menyből, Kik rád kiáltunk keseredett szivből, Ments meg éltünk-
ket

ket a' sok undok bűnből, Nagy kegyelmedből.

Légy azon kedvel hoz-zánk romlottakhoz, A' mellyel voltál régi atyáinkhoz, Kik folyamodtak ugy te irgalmadhoz, Mint értz ostromhoz:

Eltek sok időt, szép ékes vénfeggel, Tagjok erős volt, gyomrok egésséggel, Eő szomszédgyokkal laktak békeséggel, Nagy tsendességgel.

Szeretet köztők zöldelt nyájassággal, Törvént itéltek tiszta igazsággal, Téged szolgáltak szorgalmatos-ság-

sággal, Hála - adással.

Allott nagy rendben fiok
és leányok, Őlőkben tart-
ván édes unokájok, Bort
buzát bővön teremte ō
munkájok, Termett gyű-
mölts fájak.

Sok száz esztendőök mi-
kor így el-múltak, Kedves
halálban mint ha el-aluttak,
Koporsojokban, mint újult
hunnyokban, Vigan járul-
tanak.

De a' frigyedet mi ve-
lünk meg-szegéd, Mert
fok bűnünket szemünk
közé vetéd, Minden jó-
téted rolunk el le-sze-
déd,

déd, S' ládádban rekesztéd.

Mi jónkat mondgyuk
te reád támadván, Velző-
dünk, bolygunk, vagyunk
nagy bádgyadván, Mezi-
telenek szégyenben bujdos-
ván, Sobbút kapdosván.

Szörnyű gyűlölség köz-
tünk nevededik, Vér, ō
vérevel, pöröls'ellenkedik,
Elő menetén busul, s' irigy-
kedik, Kegyetlenkedik.

Mi esztendeink folytak
gyorfasággal, Mert hara-
godat érzik buzgosággal,
Edgyek álminkal hasonla-
tosággal, Altal múlással.

Ha ki közzülünk nyoltz.

N

van

van esztendőt él, Nagy
boldogságot annak sok nép
ítél, De mely sok búval
adassék ez kis tziel, Láttya
a' kiél.

Rakodtak vagyunk min-
den nyavalyával, Erőtlen
testünk szivünk fájdalmá-
val, Ellenfegünkront néha
szidalommal, S' néha kard-
gyával.

Számlálhatatlan kinunk-
nak nagy volta, Te hara-
godnak méltó rajtunk vol-
ta, Fénlík te nálad titkos
bennünk volta, Mint Nap
fény volta.

Ah Uram Uram térj
meg

meg kegyelmedre! Régen-
ten szokott kegyes törvé-
nyedre, Adgy egy kis időt
meg pihenésünkre, Tsen-
desfegünkre.

Ne tedd nagyobbá bű-
nünk, irgalmadnál, Go-
noízságunkat a' te jó vol-
todnál, Mellynek szikrája
tisztáb e' világnál, S' un-
dokságánál.

A' melly kis időnk ide-
elő vagyon, Illy romlásun-
kra kérünk ne maradgyon,
Atyai vóltod bennekel fel-
támadgyon, S' reánk árad-
gyon.

Fődgyűk azokban el-
N 2 nya-

nyavalyáinkat, Te vig voltodbol szomorúságinkat, Kik ez ideig nyomdosták nyakunkat, Es tagainkat.

Mi érdemünkért, igaz, semmi joval, Nem vagy adossunk, de sőt hév pokollal, Arra ne fies, hogy a' szerint fizess, Nagy kemény soldal.

De a' Christusért, kit mi értünk adál, Es bűneinkért meg-halni nem szánál, E-meld fel fejünk, és irgalmazz nekünk, Mi jó Istennünk.

Ditsiretedet hogy vigan számlálván, Kevés napinkat

kat elméinkben tartván, Te rád mind éjel és nap-pal kiáltván, Hálákat adván.

M A S.

Oltalemért, és a' kisirteteknek el-távoztatásáért való esedezés.

NIntsen segítségem kívüled Istenem, Vagy én hív vezérem, jó teted hirdetem, Őrizd éltem, nevelj hitem, Félnem ne hadgy, s' bűv alélnem.

Vagy ülök, fen járok, fekszem, vagy ballagok, Lovon, avagy gyalog. **N**3 honn,

honn, vagy kin sétálok,
Rád kiálrok, tiéd vagyok,
Es oltalmat tőled várok.

Tégy velem kegyessen,
ki kérlek kedvesen, Ne
hadgy szerelmesen, bűnben
fekélyesen, Őrdőgtől oj
kegyelmelen, Tört rám
fojtván ne vethessen.

Kelents de ne sebhits,
lelkembe ne rémits, Vét-
kekkel ne burits, de szent-
séggel újits, Aldgy vidá-
mits, el ne taszits, Epits, és
kedved szerint tanits.

Te fiad érdeme nékem
ezt meg nyerje, Kinek ő
szent vére, lelkünknek ép
bére,

bére, Mindent meg-nyér,
a' miket ker, Nem ver, de
vigan hozzánk tér.

M A S.

*Ez következő éneket
Báthori Sidmond Fejedelem-
nek tsinálta volt, és Kátai
Györgytől küldötte-bé kevés
napokkal azelőtt neki, hogy
Havasalfoldéből Sziván Ve-
zér Basát 1595. esztendő-
ben ki kergette, diadalmas
vévén hadán a' Duna mel-
lett Gyirgjonál.*

Jőj mellém szent Isten,
Mert kivűled nintsen,
Reményem, segedelmem,

Lassa ellenfegem, Tellyes
hadam, népem, Hogy vagy
hű Fejedelmem, Kinek
nagy nevébe, Es vezérlé-
sebe, Köt szablyát fel sere-
gem.

Emely te is zászlót, Ne
légyen rémült, holt, Szi-
vemben lengő hitem,
Hogy azt követhesse, Szün-
telen nézhesse, Szemem-
mel tekintetem, Elmémet
vezérlye, Mihelyt valami-
re, Szándékomat téritem.

Ha ezt meg nyerhetem,
Ottan nem félhetem, El-
lenfegem fegyverét, Nem
kell is kívánni, Hogy fiesse
adni,

adni, Szomszédom segit-
ségét, Semmi, s' köz erő-
vel, Törhetem veled el,
Ellenfegemnek fejét.

Nem éles kard éli, Tu-
dom győzi, s' veri, Ellen-
fegem seregét, Hanem a' te
karod, Az holott akarod,
Hogy ki-nyújtsa erejét,
Mihelyt megh-ijeszted,
Szörnyen el-terjeszted,
S' futván hámya fegyverét.

Szoktals arra azért,
Hogy tudgyak mindenért,
A' te erődhöz esni, Ki
tsalhatatlanul, Hozzánk
menyből járul, Nem szo-
kott-is meg-kélni, Annak,

ki hitivel, S' kész készületi-
vel, Tudgya járt után lesni.

Te légy hitem tzellya,
Lelkemnek pántzellya,
Szablyám éli atzellya, S' így
bátor lehetek, Semmit nem
félhetek, S' dolgomnak
nem lesz heja, Terjed mé-
részségem, Réműellenfé-
gem, Romolván kardgya,
s' ija.

Népe fokságában, Sze-
kere izámában, Ambár ő
ditsekedgyék, Neved ere-
jében, Akarom minden-
ben, Hogy én lelkem ör-
vendgyék, Nagy bátran
élhetek, Nyertes-is lehetek,
Tsak

Tsak kedved nekem fény-
lyék.

Christus fő hadnagyom,
Ki nevében vagyok, Szán-
dékom eredeti, Te birj és
vezérelj, Tanátsomban
neveld, Follyon jól dol-
gom rendi, Tarts-meg se-
regedet, Szenteljed népe-
det, S' legyen előmeneti.

M A S.

*Az jó emlékezetű, vitéz-
ségben és istenes életben győ-
nyörködő, tekintetés és Nő-
gor Homonnai István Uram
kértére csinált a következő
Zókéi Encket.*

Ad Notam :

Siralmas nékem idegen föld:

IGaz által út, Jókkal forró
kút, Tsak te vagy Ur Isten,
A' kiveled jár, S' áldást
tőled vár, Abba hűlt sziv
nintsen.

Eleget forog, S' tsak
nem tántorog, Szorgos
gondolatunk, De mi hasz-
nunkra, Kivűled jonkra,
Módot, s' helyt nem lá-
tunk.

Eg, Tűz, Tenger, Föld,
S' Ezekben mi költ, Mind
hatalmadban áll, Kiből mit
akarasz, Terem, s' terjed az,
Ked-

Kedved hátra nem száll.

Méltó egyedül, Hogy
téged szivből, Hát minden
szereffen, Kedvet táplálást,
Mindenben áldást, Tsak
tőled vehessen.

Engem-is Uram, Tá-
plály untalan, Lelki ke-
nyereddel, Aldéltem foly-
tát, Nehedgyad fogytát,
Bőségeskedveddel.

Hittel erősíts, Tarts, Ő-
rizz, s' építs, Mellőlem el
ne áll, Fegyveres hartzon,
Kétes piatzon, Hitemtől
el ne áll.

Az hitnek éli, Bátran
metéli, Ellenségei tagját,

Vesztí tompíttya, Tőri, és
rontya, Kópiaját kardgyát.

Jephte, Gedeon, Dávid-
dal. Sámson, Ez által élte-
nek, Sok ellenséggel. Ke-
veses kézzel, Vini nem fél-
tenek.

Ha reám-is néz, Ebből
mi kis rész, Szent áldomá-
sodból, Tőlem el ne vedd,
Sőt nagyobbá tedd, S' ne-
veld áldásodból.

M A S.

Ad notam:

Aldott szép Pünkösztnek:

Katonák hadnagya, Isten-
nek job karja, Kit ő se-
git,

git, annak, vagyon éles
kardgya, Segíti, s' építi,
véle jár nem hadgya.

Ezt dob trombita szó-
mindenkor vidíttya, Az
ellenfég ellen örömmel in-
díttya, Kópia rontásfra kar-
ját vastagíttya.

Roppanást, fíköltást, lö-
vést semminek vél, Meg-
bátorodott már Istenében,
s' nem fél, Festet pogány
vérrel, szagjával ugyan él.

Sem halál, kín, rabság őt
nem tartoztattya, Hartzon
ellenségét nem-is távoz-
tattya, Vig szívből, mert
menyből Istene biztattya.

Ekes

Ekes diadalman szive,
buzog, s' örül, Forgódnak
baráti mellette és körül,
Segíti Istene, rajta mert,
könyörül.

Kedves életnek ezt vala-
ki nem vallya, Ditsősséges
nevű hírét az utállya, S' ha-
zája oltalmát semmi jónak
tartya.

Kérjük az Ur Istent mel-
lettünk maradgyon, Vig
Tavaszt, tsendes Nyárt
nékünk érniünk adgyon,
Bő őszfzel, jó Télelben-
nünket meg-áldgyon.

M A S.

M A S.

*Mikor Füleket, Szétsént,
és ezekkel a' több vég vára-
kat remenség kívül Isten a'
Pogány kézből meg-sza-
badította, akkor isi-
náltá ezt az
Eneket.*

Minden dolgok között
láthatz vizsálatást, E-
gen, földön, vizen viadal,
s' hártz tartást, Hadat és
pártolást, Ragadományt,
halált, veszélyt és kár val-
lást.

Halál életet ront, búis
sziv vig kedvet bont, Zá-
por

por nagy hegyeket, szél
nagy ökéket ont, Vadak
és madarak, Vizben lako
halak változtatnak helyt
s' hont.

Tündöklő hír nevet
gyakor gyalázat ér, Mint
fényes atzélhoz sokszor rüt
rosda fér, Munkát foszt
méltó bér, Szegénytől is
gazdag pénzt sokszor köl-
tsón kér.

Nap fényt homály burít,
tűz víztől oltatik, Tsendes
idő szeltől, nyár téltől
bontatik, Vassal kő ronta-
tik, Vig ortza bánattul
eped, s' fonnyasztatik.

Nints

Nints de szörnyebb baja
semminémű félnek, Mint
a' tettel élő értelmes lé-
leknek, s' Kétséggel az hit-
nek, Kit Isten beszédi nem
tartnak, segitnek.

Tsak azt hiheti, elgyen-
ge gyarloságunk, Kit ta-
pasztalással érhet okosá-
gunk, Mindgyárt borzad
hajunk, Ha mit erőnk felett
ránkrohanni látunk.

Igy tétzhetik de meg
Istennek ereje, Láthatlanul
mellénk tsatlott szent sere-
ge, Ajánlott jó kedve, Fo-
gyatkozásunkban terjed
győzedelme.

Ki

Ki mert volna vallyon
közünk a'nak hinni, Hogy
mellettünk Isten így tud-
gyon meg-vini, Mint mi-
nap akarki. A' pogányt
bószízontván mondhatta,
vakarjki.

Ez fel tettzet jelünk,
hogy Isten vezérünk, Után-
na siessünk, ne legyen fe-
lelmünk, Meg-marad mel-
lettünk, Jöjön meg vitézi
rég Magyar kedvünk.

Az egek Királya ke-
gyelmét ajánlja, Szívünk
bátorságát, s' hitünket meg-
áldgya, Fiát mellénk ad-
gya, Jericho falait előttünk
le-rontya.

Nagy

Nagy a' neved Isten,
mert nagy nevekkel bírsz,
Mindent kedved szerint,
rendelsz, igazgatsz, írsz,
Segítséget nem hisz, Tené-
ked könyörgünk, hiszszük
hogy meg segílsz.

Ellenségünk szivét,
mint kezdéd, epezd-meg,
Lakó helyeinket nekünk
téritsed-meg, Hogy meg-
telepedvén, Sz. áldozato-
dat adhassuk vigan még.

M A S.

*Christiana pietatis & almae
fidei succincta commen-
datio*

Nem

Nem lehet szebb dolog
a' keresztyéniségnél, Az
Isten igijén fundált igaz
hitnél, S' az a' mondásigaz
lehet mindeneknél, Hogy
az igaz ember igaz hitiből
él.

Az hit indit bennünk
Isteni szerelmet, szeretet-
ből való szelid engedelmet,
Igijéhez való fiúi félelmet,
S' jó tselekedetre való kész
figyelmet.

Hittel követhettyük Is-
ten akarattját. Vévén igi-
jével ajánlott szent fiát, Ki
nélkül senkinek idvősséget
nem

nem ad, Ahoz való eszköszte
mert csak ő belé zárt.

Isten ajándéka, s' meny-
ből száll ez szép kints, Hol
ez gyökeret vér ott semmi
kétség nints, Bár tsak Abra-
hamnak példájára tekints,
S' hasznos magot onnan
lelked kertében hints.

Nem rejt az igaz hit, és
nem hivalkodik, A' szere-
tet által épít, s' dolgozódik,
Az Ur szavátul ért, s' azon
forgozódik, Távoztassa
mivel igije kötődik.

Sok szép igiretit vizsgál-
lya, s' szemleli, Hiv fogá-
dásiban bizodalma veti,
Kik-

Kikben kétségekkel lelkét
nem terheli. De sőt remén-
ségét ellenek neveli.

Hízi bizonyoson bűne
botsánattyát, Kit ingyen
híveknek Atya Fiaért ad,
Tudgya hogy azoknak ör-
dőg, s' pokol nem árt, Ki-
ket Christus vére törődő-
jében márt.

Ez szép törődőben tisz-
tul, s' mosakodik, Vétke-
inknek szennye mikor so-
kasodik, Egyéb érdemmel
is csak ebből rakodik, Ki-
vel ditsősségben lelke bol-
dogodik.

Bőtsületben legyen ná-
lunk

lunk az igaz hit, Kedvre
Isten előtt mert mindent
tsak e' vitt, S' ennélkül fel-
lege nem fzeretett senkit,
Bizonyságul erre ha bé-
veszszük szentit.

Sidokhoz írt levél bős-
vön meg-muttatya, Melly
gyümölcsös legyen a' hit
állapottya, A' ki nyeresé-
gúl ezt menyből kaphat-
tya, Magát ditsősségben
vele avathattya.

Méltó hát e' kintsért
szívől törekednünk, Es
egyebet érte mindent hátra
vernünk, Kiben napon-
ként is ugy kell neved-
nünk,

O

nünk,

nünk, Hogy gyümölsőz-
hessek idvősséggel lelkünk.

Ezt az idvősséget Chri-
stusban lelhettyük, Habi-
zodalmunkat érdemében
vettyük, Lelki jutalmun-
kat róla merithettyük, S'
élő kenyerünknek tsak ma-
gát hihettyük.

Attyával, s' lelkével övé
a' ditsőség, Kegyelmeffé-
gekben nints s' nem-is lé-
fzen vég, Ha vádol egy fe-
lől minket rút szégyenség,
Biztasson más felől benne
ép reménség.

Igy az igaz hittel jól ke-
reskedhetünk, S' Istennek
ked.

kedvével megh. ékesedhe-
tünk, Aldált azok helyett
lelkünknek vehetünk, S' a'
veszedelmektől meg. me-
nekedhetünk.

M A S.

*Cantici Beatae Mariae Virgi-
nis paraphrastica expla-
natio.*

S Zűz Mária lakozván,
Názáretbe, Eletét viseli
szép szelidségbe, Esék in-
gyen az Istennek kedvébe,
Küldvén Angyalát hozzá
követtségbe.

Almélkodó nagy hírt,
mondatta néki, Hogy lé-
lek.

lektől kezdene terhesezni,
S' fogna tőle Isten fia szü-
letni, Ki Dávid székiben
kezdene ülni.

Idvőz légy mond Má-
ria, és légy áldott, Mert az
Urnak kedve, reád áradott,
Te méhedben áldott gyü-
möltsőt, s' Bétőlötté így
mit régen fogadott.

Szüztől akarta légyen,
születése, A' ki az Izraelt
idvőzithesse, En szóm,
azért szivedet ne rémitse,
Sőt örömré te elmédet
ébritse.

Ejté gondban Máriát e'
követség, De szívében nem
esék

esék semmi kétség, Nem
lön áldásra-is ő benne re-
st. seg, Így szolita őtet a' szép
szelidség.

Az én lelkem az Urat
magasztallya, Híveihez ir-
galmasnak-is vallya, Kö-
vetségét engedelemmel
hallya, Estettzést minde-
nekben javallya.

Megtekinté alázatossá-
gomot, Kit kedvéből én
erköltsőmben adott, Mel-
lyért engem boldognak-is
mondatott, Kegyelmeből
fel-is magasztaltatott.

Elő-vévé így ő a' sze-
gényeket, Le-vetvén szé-

kekből a' kevélyeket, Javai-
val be-tölté az éheket, üre-
sítvén gazdagoknak keble-
ket.

Irgalmáról magát emle-
kezteté, Az Izraelt azért
kedvében vévé, Mint saját
gyermekét tartá nevelé, Es
királyi ditsőségre emelé.

A' mint meg-eskütt vala
Abrahamnak, Es utánna
az ő maradékinak, Nem
lőn hja igaz fogadásának,
Mert bő voltát ki nyújtja
áldásának.

Ez áldásért azért ő tisz-
teltessek, Kiben minden
hivő-is részeltessek, Szi-
vünk-

vünkben öröm gyökerez-
tessek, s' Lelkünk idvösség-
gel ékesíttessék.

M A S.

*Az Evangelium recitá-
lása után, minek előtte az
Igének magyarázatjához
kezdene a' tanító, ezt az bá-
rom versetskét és éneketskét
az ő nyelveken éneklék a
Tsehek, mellyeket azon ige
folyásával és azon Notára,
igy magyarázott-meg.*

*Az első vers az Atya I-
stennek személyét, A' máso-
dik a' Fiú Istennek, A' Har-*

madik a' Szent Lélek Isten
személyét illeti

MI Urunk, s' édes A-
tyánk, Add nekünk
Sz. Lelkedet, Sz. Fiadért
közöld-is, Ugy velünk bő-
kedvedet, Hogy ismer-
hessük éppen, Te igaz tör-
vényedet, Es harnistudo-
mánytól, Ojuk-is szent
igédet.

Christus ki híveidnek,
Küldtél menyből szent
Lelket, Kiket Atyád örök-
tül, Választott és eljeddett,
Nekünk is azon lelket,
Mostan közinkben küld-
gyed,

gyed, Ki által szent igéd-
ben, Ismérjünk éppen te-
ged.

O szent és édes Lélek,
Légy mi kedves vendé-
günk, Kísok kintsel gaz-
dag vagy, Lakozzál ed-
gyütt velünk, Készíts nyel-
vet szollásra, Adgy kedvet
tanulásra, Hajts fület a'
hallásra, Gyujts szívet meg-
tartásra

M A S.

Post Concianem dicenda.

ADgyűk halát Istenünk-
nek, Velünk jól tött
Teremtőnknek, Iffiak,
menyek, kis gyermekek,

O5

Hal-

Halgatoi Igijének, Kimost
minket legeltetett, Szent
Igijével éltetett.

Mi-is öreg népek, s' vé-
nek, Szolgálynk ő felsé-
gének, s' Könyörögjünk
szent nevének, Kedvezzen
éltünk vétkenek. Mond-
ván: Uram vagy hatalmas,
Légy azért nekünk irgal-
mas.

Vigasztaly-meg keser-
vünkben, Segély minket
szükségünkben, Emelges-
is esetünkben, Erőssíts ki-
sirtetünkben, Tölts. bé né-
künk fogadásod, s' Tartsd
rajtunk aldomásod.

M A S.

M A S.

*Omnia post obitum fingit ma-
jora vetustas.*

*Majus ab exequiis nomen
in ora venit.*

A Z idő ófaga nevel ma-
gasfákat, Mint Tél u-
tán Nyár hoz kórokra vi-
rágot. Így koporso terjeszt
birnek, s' vnek magot.,
Halál sötét nyéből hozván
rávilágot.

Né várd hát éltedben,
Bár nagy érdemű légy.
Hogy itt holtod előtt nagy
bőtsületet végy, Hiredet
nevedet rapodgya sok
O 6 irégy.

irégy. Mindazáltal jó légy,
s' Mássall-is fok jóttégy.

Bizd az jövendőkre érdemed jutalmát, Ha szolgálad időd vékony alafátád, Te a' tzelra vigyázz, S' a' centrumot találod, Ne várd halandoktul, S' az Ur Isten meg. áld.

M A S.

A' Tekintetes és Nagyságos vitéz Urnak Gyarmati Balási Bálinnak Esztergom alá való készületi. s' imádsága; Mit példázott legyen az ő versfelyes kamukából ismáltatott Zászlója.
kin

*kin hárfával Dávid Király
vagyon térden le. telepedve,
őszve fogott. s' fel-emelte
kézzel írva.*

Vers fejek.

*Balassios fratres Rimai
decorat.*

Botsáfd szent Lelkedet
Égből Ur Isten mellém,
Ki vezérlyen, s' gonoszt ne
hadgyon jöni felem, Félel-
mem ne legyen, Oltalmá-
ban végyen, s' Hozzon Szí-
szivet belém.

A' te jó voltodért távoztasd el vétkeimet, Ojam magam tőle, s' gyűlölyem mint mérgemet, Nevels- el

előled, El se űzz mellőled,
Hald kegyessen kértemet.

Látván szép hazámnak
hogy ki ki oltalmára, Fegy-
vert készít s' mégyen szép
szabadulására, Szivem re-
pes, vidul, s' Tsak nem lá-
bra indul, Olly vig minden
javára.

A' te Sz. Fiadért láss en-
gem-is olyjokkal, Szolgál-
hassak néki értékekkel és ha-
szonnal, Lassam szabadsá-
gát, Bár érje halálát, Vigan
éltem azonnal.

Semmi vér hullásom,
drága ne légyen érte, Mert
nékem mind javát, s' mind
s'avát

s'avát elegy mérte. Az az,
hol viditott, s' hol meg-
szomorított, Kedvemet,
búval érte.

Szokás de anyának ron-
gálva édesgetni, Fiát, hogy
erkölcsre tudhassa ékesget-
ni, Hogy lehetnék szelid,
Engem-is búval ért, S' így
akart kefergetni.

Illy szüksége napján tő-
le méfze nem válom, Ha
egyébbel nem-is jó pél-
dammal szolgálom, Fo-
gyatkozott érték, S' érték-
etlen mérték, Nem borsát
fokra, s' bánom.

Olvad mert érteke nem-
ze.

zetemnek, fogy, s' apad,
Bőtsület, fzerentse rátsak
gyengénfemakad, A' mi.
hez kapna-is, Kőzi nagy
volna-is, Előle más el-ra-
gad.

Sok bú éri, s' győtri vé-
getlen reménseget, Titkos
ohajtással kesergi szegénse-
get, S' az inkább k'nozza,
Hogy ölben hordozza,
Halalos ellenseget.

Fejér kell hajtanunk
nyomorodott igyünkkel,
Tőled kell oltalmat, s' erőt
kérni hitünkkel, Erőnk mert
hol fogyott, Te segélsz,
s' hartzolsz ott, Vagyon
regeen hírünkkel. Rak-

Rakva lévén hitem irgal-
mad erejével, Epit egy
Zázlotskát elmém ő ke-
zeivel, Kit követlen bá-
tran, Lelkem, s' fáradatlan,
Ha ví ellensegevel.

A' Zászló kamuka,fejér,
szépen Verfelyes, Rajta,
Dávid írva Hárfával nagy
zengés, Kezefel-emelvén,
Szive ki-terjedvén, S' abban
buzgó könyörgés.

Téj fejér szín jegyez lágy
szívet, s' engedelmet, A'
verfelyesjedzi az én sok ve-
szélyemet, Kiben mennyi
szeglet, Bennem annyi
döglet, Sebheti én szívemet.

Régi

Régi Vitéz Király Dávid méltán hadnagyom, Mert ő életében részem sok képpen vagyon, Számki-
vetetfeggel, Számtalan in-
feggel, Eletem hozzá va-
gyon.

Eő véle emelvén Eg felé
fel kezemet, Soltárát ének-
lem, I hogy botsáfd meg
vétkem, Aldgy. is jó vól-
todból, Végy ki sok gon-
dokból, S' rémitsd ellenfé-
gemet.

Sok keferves búmat haj-
tsa el Hárfa hangja, Tsen-
delzedgyék azzal szivem
sebhető lánja, Mint Saul
kor-

korlasága, Szivem boszszu-
sága, Müllyék pengését
halva.

Reménfegemlévén szál-
lyon lelkelem sérrelme, Lám
meg-lágyult szivem, mint
kamukának selyme, Vala-
mint akarod, Ugy hajto-
gathatod, Te légy is sege-
delme.

Igazgasd, s' vezérelj én
igyekezetemet, Meg ne
utáld szómat, s' fel emelt
két kezemet, Kikkellelke-
magát, Adgya néked, s' néz
rád, Vigáztalván szive-
met.

Meg-nyugodván szivem
had-

hadnagyomnak példáján,
Sok keserve után ki vigadott
bő javán, Gyakorta
völt utált, Szenvedett sok
bűt, s' kárt, Elt könyves
étke faván.

Az én életem is szenved
foktul utálást, Ki-ki ő magától
el-taszit, s' ad megváltást,
Sok szememben jól szóll,
Máslutt tsapkod ar-
tzul, S' fáraszt búval nyavalyást.

Irigységek helye már
hogy rajtam nem lehet, Kiti
a' jó szerentse, s' nagy kints
magan vihelhet. Gyűlölség
terhel, s' űz, Kiti ízegénység
rám

rám fűz, S' alatta alig me-
het.

De legyen kedvednek
rajtam jó szánt tanátsa,
Tsak lelkemet átok és kár-
hozat ne bántsa, Lelkemet
hitemmel, Es idősségem-
mel, Haragod el ne rontsa.

Ennek penig mint hogy
Christus fundamentoma,
Es te igaz hited, ki nem
lehet meg-bontva, A' Chri-
stust tisztelvén, Es hitednek
hivén, Nem lehet rám nem
ontva.

Csokkal, s' áldásokkal
szent kezedhez békélvén,
Már útra indulok, Duna
mel-

let le-menvén, Vég Eszter-
gom alá, Kinek most kő-
fala, Reng, álgnyukkal tö-
retvén.

Ott vár Nemzetemnek
szép Sátoros Tábora, S'e-
gyéb sok rendeknek sűrű
nagy Zászlós hada, Ki Sán-
tzot ás, épít, Ki kárt s' szi-
vet készít, Igyekezvén o-
stromra.

Régtől várta szivem
ezeknek történetit, Hogy
érhesse ezzel hazámnak
épületit, Nézvén szabad-
ságát, Rabságból váltságát,
S' újuló épületit.

Azért bizván megyek,
és

és nagy buzgó örömmel,
Nem gondolván semmit
kedves veszedelmemmel,
Am váltsa bár magát, S'
nyerje szabadságát, Hol-
tom hozó sebemmel.

Tartsa jelül magán érte
ki-folyt véremet, S' azzal
egybe vegye hiremet és ne-
vemet, Hogy mivel tartoz-
tam, Vigan rá osztottam,
Hivén szent Istenemet.

M A S.

*Az ostromra menvén
penig Balási Bálint. Miner-
va futamodik Palláshoz sie-
tséggel, s' esedezik azon, hogy*

AZ

az Urat az ostromkor sebese-
tre haláloson, mellyel jó hirt,
nevet hozván reá, e földnek
szinéről életét az égbe emel-
lye, és rendekben helyhez tet-
vén, halhatatlanná is tegye.

M I N E R V A.

HAd vezérő Pallás, Te-
kints, s' tisztedhez láls,
Jelents itt meg magadat,
Erre tisztod is int, Kér is
hived Bálint, Hogy ne
hadd mint szolgádat, Ki
zászlod alatt élt, Bőtsül-
lött, tisztelt s' félt, Sokak
felett magadat.

Elete bújának, S' nagy
háborujának, Ezennel lé-
gyen

gyen vége, Hogy ő hazá-
jának, Mint édes anyyának,
Szolgálhasson ő vére, Mel-
lyel az Eg alatt, Mig tart
békeség, s' had, Follyon
jó hirt, neve.

En valamit tudtam, So-
ha meg nem untam, Azt
elméjében rakni, Ert is
penig igen, Enékes nyel-
vemen, Szolni, mint rajta
látni, Kivel egeket is, Föl-
di népeket is, Könnyen
meg enyhíthetni.

Hasson elődben is, Mu-
tatván ebben is, Hozzám,
s' hozzá kedvedet, Kö-
nyörgése haszna, S' én el-
P mém.

mémnek sava, Hajtsa meg-
személyedet, Hogy közöt-
tünk lévén, S' örömmünkkel
élvén, Szemlélhesse szive-
det.

Háládatlan rosz föld,
Itéld kapjaé őt, S' bősül-
lyeé elméjét, Kit én ékes-
gettem, S' attam veled ket-
ten, Vitéz karja erejét,
Néki fokban ártván, s' Gya-
lázatban tartván, Benne
mind kettőnk nyertét.

Ragadgyuk hozzánk fel,
Most jött ideje el, s' Hely-
heztesük rendünkben, Im-
hol jó nagy sebbel, Lődd
halálos sebbel, S' akadgyon

m

mi kezünkben, Ha ostrom
sebheti. Jó hír-is követi,
Rész-is nyer nemzetünk-
ben.

P A L L A S.

HAlván e' szót Pallás,
Monda: E' kiáltás, En-
elöttem kedvet lőlt, Nagy
szánakozásom, Ki volt e'
szolgámom, Buval már
csak meg nem őlt, Hogy
a' rosz hitván föld, Ki rá-
csak mérgettőlt, Véle sem-
mi jót nem tőlt.

Továb már fok jómat,
s' Kegyes szándékomat,
Nem méltó hallasztanom,
Sem ő szegény fejét, Ki

P 2

en-

ennyi fok kint ért, Több bű-
vál aggasztalnom. Sokat
tűrt érettem, Mellyet meg
értettem, s' Kell már fel-
magasztalnom.

Lachészt hívatom, néki
majd meg-hagyom, Hogy
élete fonalat, Tovább ne
ereszse, De gyengén el-
messa, Látván eljött oráját,
Mert Atropos-is már, A'
ki nagy bűval jár, El. unta
ő hordását.

Sőt tettzik még ez-is,
Hogy vitéz ötsét-is, Ne
hadgyuk ki közzülünk, Kit
más vénfégeben, ő ez életé-
ben,

ben, Végyen el kedven tő-
lünk, üllye mi székünket,
Bővitse rendünket, Lakjék
ott hol mi velünk.

M A S.

*Meg-sebesedvén a' vitéz
Úr. s' halálához közellevén,
hazájátul barátitul s' az
ötsétől búsúzik, Istennek ol-
alma, s' gondviselése alá a-
jánlván öket.*

IM hol édes hazám, Eza'
jele hogy szán, Eletem
igen téged, Hogy vérem
hullását, A' kit két szemed
lát, Nem kéméllettem tő-

led, Job immár meg hal-
nom, Hogy sem bírdát lát-
nom, Vagy el-szöknöm
mellőled.

Keserves kinaid, Olly
nehéznek bár hidd, S' olly
nagy méregnek tetznek,
Hogy e' sebeimmel, Kiben
még lelkem él, Sokkal éles-
ben metznek, Azok ölnek-
is meg, Mondván jer foj-
tsuk meg; s' Halálomra
kéredznek.

O vezértül fosztott,
S' rosz tanátsra osztott,
Arva, s' pusztá hajlékom,
Reménységével tsalt, Bo-
londágtul tilt falt, Test
nyú-

nyúgato árnyékom, Ha-
tér meg nyavalyád, Hol
gondodhoz az lát, Ki nőt-
feltsak játékon.

Im én már meg-halok,
s' Nehéz hogy nem látok,
Szabadságodban módot,
Mert a' kit vitézül. Anya
világra szül, Hogy igaz-
gassa jódot, Nem szólhat
dolgodhoz, S' ha szol ha-
ragot hoz, Félben vész a'
mit mondott.

Adgya az Isten bár,
Hogy meg szabaduly már,
De nehéz azt el hinnem,
Noha koporsóban, Ki-
vánt lelki jomban, Kell

már testemet viñem, Mert
maga hasznával. Præda ka-
pásával, Szívét hizlallya
minden.

Jó vitéz barátim, Meg-
szükült Magyarim, Isten
légyen hozzátok, Lelketek
jáváért, S' jótok áldásáért,
Vétkem meg-botsáflatok,
Hazátok oltalmát, Mint
Isten erőt ad, Ne hadgyá-
tok, láflatok.

Minden atyafia, Kinek
már sok heja, S' te-is jó vi-
téz ötsém, Nemzetem
szépsége, s' Halkom éke-
sege, Minden kedvem,
szerentsém, Kitől való
vál.

váltom, Mind nehezebb
átkom, Ugy tettzik terhem
sintsen.

Az Ur Isten áldgyon,
s' Veletek maradgyon, Szi-
vetekben biztasson, Jo hirt
halálomban, Tőletek vál-
tomban, Ti fűletek halhaf-
son, Ertem szátok áldást,
örök magasztalást, Az Is-
tennek adhasson.

Mondván: idvőzitsed,
Jodban részesítsed, Ur Isten
az ő lelket, Mert te ben-
ned bizott, S' te igéddel
hizott, Téged magasztalt,
félt, s' kért, Noha vétkes
fiad, Még-is hozzád híjad,

Mert lám bűnéből meg-
tért.

Mit mondhatok? éltem,
Hol bátran, hol féltem,
Kedvel, búval, panaszal,
Hol méltó vádlásban, Több
rágalmazásban, Mertegész
föld foly azzal, Vétkem-
ben rettegtem, Jomban ör-
vendeztem, S' vigadtam
az igazzal.

S' mind e' főbb éltem-
ben, Hogy itt is fektem-
ben, Istent meg-követhe-
tem, Mindenutált gonoszt,
Ki Istentől meg-foszt, Szi-
vemből ki vethettem, Dá-
vidnak könyvéből, Merit-

vén

vén, szivemből, Ime ezt
énekelhettem.

M A S.

*Halála előtt való betegse-
gében a' meg-nevezett vitéz
Ur. ezt a' Psalmust fordito-
ta a' Béza verséből, melly-
ben Istent így követi-meg.*

VEgetlen irgalmu, O te
nagy hatalmu, Isten,
légy már kegyelmes, Onts-
ki mindenestől, Jodat rám
kedvedből, Láddé melly
veszedelmes, Bűnöm miat
testem, Ki titkon rág en-
gem. Mert nagy sebbel se-
relmes.

P 6

Mosd

Mosd-el rolam immát,
Kit lelkem alig vár, Mosd-
el vétkem rutságát, Ed-
gyütt a' rút hirrel, Mintrút
büzt, enyhítsd-el, Fertel-
mem büdös szagát, Ismé-
rem bűnömöt, Kiért nap
engemet, Rettent, mutat-
ván magát.

Tsak néked vétkeztem,
Bűnt ellened töttem, O
kegyelmes Ur Isten, Kit
semmi ravaszság, Nem
tsalhat álnokság, Rejtve
előtted nintsen, Mert a'
nagy kék Egből, Mint Ki-
rályi székből, Látod, mit
mivel minden.

Ha

Ha érdemem szerint,
Reám eresztesz kint, Ve-
szek, jaj hová legyek? Ha
tellyes éltemben, Bűnt
töttem mindenbē, Bizony
pokolra megyek, Mert
még létem előtt, Testem
meg-fertőzött, Oh Iste-
nem már medgyek?

Engem mert vétkével,
Anyám éltetett-el, Méhé-
ben hogy hordozott, Vét-
ket pedig te bánysz, Igazt
szeret, s' kívánsz, Ki tisz-
ta szívet hozott, Hogy éle-
tre adál, Azonnal oktatál,
Mint érteném titkodot.

En rút haladatlan, Azért

P 7

fog,

foghatatlan, Isten hozzád
kiáltok, Tisztits isopoddal,
Irgalmafságoddal, Mert lá-
ki nagy kint vallok, Hogy
undok vétkemből, Meg-
tisztulván, belől, Legyek
szébb hogy sem vagyok.

Legyek fejérb hónál, Ö-
römmondásoddal, Tölts-
bé az én szívemet, Vigasz-
tald lelkemet, Küldvén,
Örömdet, ne szárazd-ki
velőmet, Tsontombol bá-
nattal, S' ne nézz rám ha-
raggal, Mosd-elinkább vét-
kemet.

Teremts ismét bennem,
Teremtő Istenem, Tiszta
szí-
v-

szívet kegyessen, Fűd be-
lém ismegint, Hogy nagy
szíve szerint, Lelkem igazt
szereffen, Engem romlott
szegint, Rosz érdemem
szerint, Haragod ne ve-
szessen.

Ne fosz-meg lelkedtől,
Sőt idvősségéről, Mondgy
örömet már nekem, Szen-
telő lelkeddel, Haadd épül-
lyön meg-fel, Mint az előtt
bús lelkem, Hogy sok té-
velyedtek, Te hozzád tér-
jenek, Követvén bizvást
engem.

A' kövér áldozat, Jo-
kedvet nem hozhat, Jol tu-
dom,

dom, Uram, néked. Mert
haa' kellene, örömeztisz-
telne, Bús fejem azzal té-
ged, Tőredelmes szível,
Buzgó könyörgéssel, Be-
széllem azért neked.

Imé ki-oldoztam, S' te
elődben hoztam, Fene ötte
sebemet. Kit tsak te gyo-
gyithatsz, Eletre fordíthatz,
Szánd keferves fejemet,
Bűneim könnyával. Testem
fájdalmával, Ne gyötörd
életemet.

Ha elebb nem hattad,
Sőt hozzád fogadtad. Te-
hát mostan se hadd el, Jó
voltodból szegént, Jó szo-
ká-

káfod szerént: Sion falát,
tárazd-fel, Hogy mint ál-
dozatot, Adgyak úgy há-
lákot, Ki néked leg inkább
kell.

M A S.

*Hac ex Psalmo dictus Do-
minus Valentinus Balassa
pœnitens scripsit, (uti videre
est supra pag. 83.) Reliqua
per inventionem poeticam
Johannes Rimai addidit.*

MInt ágyu golyobis,
Temérdek kő falt-is,
Szokott meg hasítani, Ez
könyörgésnek-is, Elei, s'
vége-

vége. is. Kezde mennyégbe
hatni, Tsendesség lön,
menyben, S' az Isten ekkép-
pen. Kezde szájával szólni.

Mitsoda nagy erő, Hit-
tel rakva, s' merő, Hata-
meg füleimet? Miképpen
tűrhessem, Hogy földre ne
vessem, Most az én szemei-
met, Esmeg ne tekintsem,
Vagy ilykor ne mentsem,
Meg az én hiveimet.

Nints kedvesb áldozat,
Többet semmi nem hát,
Mint s' keferedett szív, Ki
hivén hitemnek, Sok es-
küvésemnek, Szükségében
hittel hiv, Minden kétségé-
vel,

vel, Pokollal, s' vétkével,
Igyem fegyverével viv.

Meg esküdt az én szám,
Mely orában hozzám, Fel-
kiáltand a' bűnös, Nem
lehet olly vétkes, Olly un-
dok, s' fertelmes, Esmeg
fenyvedett bűdös, Hogy
kedvel ne lássam, s' Rola
azt mondhaszam, Hogy
jómra nem érdelemős.

Meny-el te Raphael,
Lelkét még a' ki él, Vedd
tsendesen el tőle, Immár
hozzá készült, En-nékem
meg-feszült, Elöttem ki-
térüle, Vigy néki kegyél-
met, Es ne hadgy félelmet,
So-

Sohul lenni körülé.

Az Eg meg-vidula, Raj-
ta fok tűz gyula, s' Raphael
el érkezek, Mint testi ru-
hábol, Minden tagaiból,
A' lélek le-vetkezék, Méne
fel mennyégben, Abrám
kebelében, Kinmeny meg-
örvendezék.

Sok szép Iereg Angyal,
Nagy hálá-adással, Isten
székit meg-gyűlé, Az Ur-
nak jó tétét, Bűnösnek
meg-tértét, Vigasággal
örülé, Föld meg-szomor-
dék, Holtát a' vitéznek,
Siratá, s' keferülé,

MAs.

M A S.

*A' Tatórok bé jövése és
az Nagyságos vitéz Urnak
Balási Ferencznek, halála
iratik-meg.*

Pallás nem nyughatik, Ő
kevetét inté, Irist szél
lábain, Tauriában küldé,
Pontus Tenger szélit mind
bé-kerülteté.

Nagy hadat támaszta,
népe Nefzter között, Tatar
nemzet közzül, Török-is
a' között, Sok nyillal, puz-
drával kardal fegyverkö-
zött.

Jő szertelenséggel olyan

re-

reménységgel, Hogy Magyar Országot dullya szörnységgel, Fűzven praeda. aból magát nyereséggel.

Meg-zendüle a' föld, s' ki-ki oltalmáért, Fegyvert készít, vini akar hazájáért, Ferentz. is meg halni, Mint Hector Trojáért.

Az ora el-jöve, igyje, hartzra kele, Hartzra közt, sok pogány érkezék ellene, Tsak egyedül szakadt, nintsen segedelme.

Sok pogányt sért keze, nem szánnya halálát, Végre egy nyíl hatá keresztsonnyát, Bélivel foglalván
őszve.

őszve ő ágyékát.

Több sebével őszve lőn ez is halálos, örök életére ditsősleges, hasznos, Mert lőn földön, poklon, tetlen diadalmos.

Ir cronikám többet másut had' modgyáról, Abban emlékezem bővebb haláláról, Es sokakkal edgyütt érdemlett dolgáról.

Ditsiret erköltsel él emlékezeti, Terjed-it hírében bősület nevezeti, Holt-meg Istenének, Menyben fel-vezeti,

Mas.

M A S.

Diána a' vadászásnak
Isten Aszszonya Balási Fe-
renznek halálát halván,
Delos szigetéből ki-jő a'
Nyirsegre, sir, rettenetes
átokkal illervén a' földet, ke-
sergi az Úrfinak halálát, ki-
hez Márs a' hadakozásnak
Istene- is alá érkezvén az
Egből, Diánának keservsé-
gét enyhíti szavával, sok
okokból mutatván meg, hogy
dicsőfféges halálának büszk-
leti, érdemével fellyúl múltá
az Úr fi az emberek keservé-
set, kit Phœbus- is, vagy A-
pollo

pollo bizonyítván, az Úr fiak
felől való Isten végezését
hozza közben, hogy joságos
tselekedeteknek érdeméért,
régí mennyei végezeséből
rendeltettének az halálra,
melly által az Istennek gyű-
lekezeti társaságában foglal-
tatnak-bé, mivel hogy az
emberi rendet, és az földi la-
kást érdemekkel fellyúl mül-
ták vólna.

DElos Szigetéből e' mi-
nap Diána, Jóve Nyir
földére rongyoson, s' fá-
radva, Keserves panaszát
így kezdé. el sirva.

Q

Ke.

Keferűségemre termett
vad föld határ, Kin hadát
folytatá Izélyel dúhótt
Tatár, Ne szálljon rád so-
ha ekes szavumadár.

Eg-béli Holdom-is von-
nya-meg világát, Ne ontsa
egy fű is rád soha virágát,
Hogy így vöd-el éltem
ragyagó villámát.

Házamban fel-nevelt fő
vadász mesterem, Ki va-
dász im kezdett volt főbb
hivem, s' képem, El vesz-
ted előlem rontván tsuda-
képpen.

Tudom károdat úgy
soha nem kereste, Hogy
ezt

ezt érdemlette volna tőled
teste, Mint im történt
szörnyű sebekben el este.

Végzetetlen átok száll
rád sok nemzettől, Kik
laknak napnyugtig, kezd-
vén nap kelettől, Gyümöl-
tsőd rontatik kő-esős fel-
legtől.

M A R S ezeket halván
fegyverben öltözék, Dár-
dája kezében Egből el-ér-
kezék, A' Nap is azonban
homályban öltözék.

S' monda: Bánatodat,
Diána enyhítsd-meg, Lá-
tod ezen a' Nap mint há-
borodék-meg, Enszivem-

is mint jég ugy hűle búm-
ban meg.

A' kit siratz nem tsak
téged szolgált, s' tisztelt,
De én hivem is vólt, zászló
alatt is élt, Szablyája élinek
én kőszörültem élt.

Ennek vitéz karja vala-
mely felé tért, Ellene sok
ember vagy meg-hólt, vagy
meg-tért, Meg-ölte harag-
ja ha kihez közel fért.

Ennek ő bátyja is ud-
varomban lakott, vitézség-
hez mi kell mindent tu-
dott, s' látott, Jelt arról
éltében gyakran-is muta-
tott.

Nem

Nem érdemlett a' föld
ilyen fő két személyt, Mert
mindenikében magunk
személye élt, Meg-hallad-
ták vólt már ōk az emberi
tzelt.

Közinkben valók ōk,
Meny légyen ő házok,
Térjen munkájoknak így
immár meg-hasznok, S' ne
bánnjuk hogy el-jött földi
szép halálok.

Hogy pedig ennyi nagy
sok seb esik rajtok, Kit az
iffiabbikon szemeimmellá-
tok, Azt se véld hogy vólt
na ártalom, vagy átok.

Tudod földi vérből kell

Q3

an

annak könnyülni, A' ki
meny.-országot kezdi hag-
ni, s' ülni, Kelleit ő nekik-
is úgy ahhoz készülni.

Könnyebben hághat-
tyák már meny.-ország
úttját, Így nyitván testeken
nehéz ereket kúttját, Bo-
rsátván testekből ki vérek-
nek rúttját.

Phoebus is érkezék, s'
kezdé-el belzédét, Sirástok-
nak (úgy-mond) hadgya-
tok ti békét, Mert én el-
mémnek-is ezek birták fe-
lét.

Minden köztünk való
tudományon kaptak. A-
zokkal

zokkal gráditsot ide felénk
raktak. Az emberek között
mert már untig laktak.

Vitéz ég, böltséfék kiben
öröködik Menyörizaghoz
vonfzon, s' arra igyekez k,
Mi nyájasságunkban l. lkek
ditsekedik.

Hogy éltek változott,
Jupiter kedvéből, Lőtt az
mindnyájunknak egy vé-
gezéséből. Közzénk őnek
majdan föld kerekfégeből.

Megyek hugaimmal ő
koporlojokhoz, El készi-
tem nekik mi kell ő útok-
hoz, Ti-ismennyetek már
vigan házatokhoz.

M A S.

A' melly Musák (tudni-
illik a' tudománynak kilentz
Isten Afzszonyi) Clio, Cal-
liope, Urania, Polyhimnia,
Terpsicore, Thalia, Enterpe,
Melpomene, Erato, s' Apollo,
a' Balástak koporsóját őrzik,
azoknak a' koporso látogató
emberekhez való szavok,
Clio felel penig mindennek a'
ki oda mégyn a' többi képe-
ben.

K Erdhedd e' koporsót,
miért illy szoros bört?
S' e' két benne lévő sebes
rest hogy ki volt? Sebesen,
s' vé-

s' véresen mint kettő így
miért holt?

Az elsőre hald-meg im
ez a' felelet, Edgy rest, vér,
szeretet, gyűlöltő, s' tág
helyet, őszve foly, s' im
itt-is foglalt egy kis ver-
met.

Kik legyenek penig ne-
héz-meg-mondanom, Mert
én nem tsak földi némák-
nak valhatom, Félyül hal-
ladták azt bizvást ajánlha-
tom.

Pallásnak elméje, Ulys-
sesnek nyelve, Mit gon-
dolt, vagy szollott, volt,
azokban része, Mind ket-
tőben

tőben tettzet Antenornak
esze.

Æneas példája, Achil-
lesnek karja, Cupidonak
íja, Herculesnek bajja, Vólt
bennék örömmel búnak-
is nagy jajja.

Sebbel, vér hullással űk
ugyan taroztak, Mert bü-
nőkből sebbel s' vérrel ki-
változtak, Christusnak seb,
s' vérért, seb, s' vérrel ál-
doztak.

Mennyel el azért im-
már, s' ez a' kis koporsót,
Szirkodtol, s' atkodtol igen
meg-ojad ott, Sőt szép ál-
dásoddal, s' bősületteltöld
föld.

Miért

Miért hogy kertünknek
voltak tisztelője, Bóltsefeg
virágink szaga viselője,
Apolloval vagyunk testek-
nek őrzője.

Együtt készítették melly
vezérelmenyben, Ki vég-
hez vitetvén vészszük mi
közinkben, Kelyheztertven
őket éltető örömben.

Terjed bősületi e' ne-
mes két testnek, ű piros
vérekkal eget, s' földet fest-
nek, Kiben rész nem lehet
tudatlannak, s' restnek.

M A S.

*Deploratio fratrum Balas-
forum.*

TSudálható nagy dolog,
Szerentsénk mint fo-
rog, Bűnünk ebbentsak az
ok, Hogy bennünk fok,
Isten hozzánk nem fog.

Sok ostor szokta verni,
Ki nem tud meg térni, Iste-
nét sziből felni, Kedvén él-
ni, Után menni, s' kelni.

Láthattuk már szemün-
kel, Mit nyertünk vétkün-
kel, Földünk mint pusztu-
la-el, Sok rendeknek, Nagy
veszedelmekkel.

Tsak

Tsak két Ur-fi halála,
Gondold nagy kárára, Esék
nyavalyájára, Országunk-
nak, Kik éltek javára.

Nemzettel Balásiak, Ide-
jekkel iffiak, Rendekkel
vóltak urak, Sok jót tudtak,
S' naponként ranultak.

Okos vitéz mind kettő,
Katona nevelő, Minden
rendet bősüllő, Közte élő,
S' miben nem ditsirő?

Tsak hogy a' gonosz
szerentse, Nem fizet ér-
demre, Ofzt jót emberte-
lenre, Mint herére, Több
részt mért mint méhre.

Időnk-is haládatlan.

QZ

Mergs

Mérge halhatatlan, Nem
 Őrül senki javán. De sőt,
 kárán, Veszten, s'nyava-
 lyáján.

Emberben csak vétke-
 mér, Jot ingyen sem ismér,
 Nagy érdemet földhöz-
 vér, Egy pénzt sem ér,
 Vagy miért fedni mér.

Meg-tetzhetett Őn kén-
 tén. Ez Ur-fiak éltén, Kik-
 nek fokszép jó tétén. Nem
 Őrvendett, Nékiek bút té-
 vén.

Javát szűkőn osztotta,
 Ertektől fosztotta, Búval
 Őket kénoztá, Reménseg-
 ben Tsalárdul hozdoztá.

Ma-

Maga Ők nem magok-
 nak, Hanem országoknak,
 Eltek, sem tár-házoknak,
 Vagy háfoknak, Ki szokás
 másoknak.

Ők abban Őrvendeztek,
 Ha kivel jól tőtted, Sze-
 gény legényt fel-vettek,
 Segitettek, Mint arra ter-
 mettek.

Siralmas azért lehet,
 Hogy éltek nem lehet,
 Földünk fokká kik helyett,
 Mást nem lelhet, Es nem-is
 nevelhet.

Bár több ostrom ne volna,
 Ránk Istentől hozva, Tsak
 ez-is sulyos pozna, Hogy
 Ők

Ők lőttek, Tőlünk el-tá-
vozva.

Jollehet országoknak,
Mint édes annyoknak, Ők
a' mivel tartoztak, Meg-ál-
doztak, Vért véért ha hoz-
tak.

Ditsősséges halálok, Jó
hir örökárrok, Idvősséges
jutalmok, Isten attyok, Így
tért meg ő károk.

Mint fogontak egy mé-
ben, Nyugosznak egy sí-
ben, Hasonló történetben,
Véres sebben, Örökremén-
ségben.

Isten ki adtz sok jókat,
Ald-meg halálokat, Szen-
teld

teldkoporsojokat, ő hun-
nyokat, Hol várjak bát-
tyokat.

Bátt yok Christus fő baj-
nok, Ki volt bizodalnok,
Mindenben oktatójok, Ka-
lauzzok, Kiből áldás buzog

Ne hadgy segély min-
ket-is, Őrizd földünket-is,
Botsáld-meg vétkünket-
is, Erezhessük, Hogy ha-
talmad nem kis.

In Lividum.

R Ettenetes rút gyáízt,
Mint egy íjesztő váízt,
En elmém-ben víííelvén, Ez
két vitéz Urat, Kiket lel-
kém

kem ohajt, Verseimmel ke-
sergém, Minerva anyám-
mal, Őket Laureával, Mint
tudám ékesgetém.

Momus, Aristarchus,
Mint éptagon vad hús, A
ki akarsz itt lenni, Zoilussal
káromlást, Nem Platoval
áldást, Szeretz inkább hinte-
ni, Conus táblyájával, Ne
fellyebb kaptánál, Tud té-
ged meg-inteni.

*Ezek a' meg-nevezett fő Re-
méllynek R I M A I J A N O S N A K
Eneke; Immár következnek
más egynehány szép énekek.*

Első

E L S Ő

*A' szerentse'nek álbatatlan
váltárol, e' sententiának
bőitiből álván.*

FERENDUM ET SPE-
RANDUM.

Incerto Aurore.

FOrog a' szerentse, Mit
bizunk ő benne, Sem-
miben nem állandó, Tsak
ideig kedvez, Tündöklő
iveghez, Mindenekben,
hasonló, Ki mint hogy el-
törík, Igy ő is változik,
Allapottya romlandó.

E' világi sok kints,
Mellyben semmi jó nints,
Mul.

Mulhatik Szerentsétől,
Tündöklő uraság, Tiszt-
béli méltóság, Függetlennek
erejétől, Ha meg szűnik
kedve, Küld igegen földre,
Régi lakó helyétől.

Rolam vehet ebből,
Mint egy szép tükörből,
Magának minden példát,
Mert a' mint rám osztá,
Tőlem úgy elfosztá, Sze-
rentse adományát, Ki ked-
vemre éltem, Kell immár
szenvednem, Számkivetés-
nek kinnyát.

E' roztsalárd világ, Ki
merő hamisság, Engemet
jaj mint veszte, Mint halat
ho

horogra, Ugytsala fokbú-
ra, Hízeltedő beszéde, Et-
kével táplála, Mellyben
rejtve vala, Iszonyu tsalárd
mérge.

Nem. is kerülöm-el,
Szentseges erköltsel, Hi-
zelkedő pohárát, Nem jut-
ván eszemben, Hogy Isten
mindenben, Jelenti igazsá-
gát, A' mint fok jom után,
Erzem immár nyilván,
Istenemnek ostorát.

De miért tsudálom, Isten
dolga tudom, Hogy go-
nosz jóra fordul, Vétkün-
ket el-tűri, De reánk-is
küldi büntetést ostorul,

Se

Segítségét tőlünk, Rántya,
Ha nem térünk, Régi gon-
doltságinkból

Ugy én bűneimért, Iste-
nem engem sért, El-ha-
gyott és meg-utált, Hatal-
mas emberek, Mindenütt
üldöznek, Ellenfejem rám
kiált, Lesben meg-állanak,
Fejemnek akarnak, Szerze-
ni szörnyű halált.

Mindentől meg-váltam,
Egyedül maradtam, Bará-
tim el hadtanak, Iszonyú
kő-sziklák, Erdők széles
puszták, Fejemet lappan-
gattyák, Idegen emberek,
Engem el kerülnék, Ma-
gok

gok hozzám sem adgyák,
Ellyeké nem tudom?
Mert kélik halálom, S' ki-
naim nevednek Kétség-
ben essemé? S' halált sze-
rezzeké, Nyomorodot,
fejemnek? Azt nem mi-
velhetem, Mert el-veszti
lelkem, Haragja Istenem-
nek,

Tűrnöm hát jobb lé-
fzen, Mert még elől vé-
fzen, Istenem szent Fiaért,
Bűnöm el-felejtí, Pokolra
sem veti, Lelkem, ki hozzá
meg-tért, Noha kereszt,
által, Keservefen próbál,
Fertelmes életemért.

Szen-

Szenvedem békével,
Magamat is ezzel, Bizta-
tom mindenekben, Többet
én meg-váltóm, Szenve-
dett jól tudom, Idvőssége-
mért testben, Nem egyedül
vagyok, Földön ki nyo-
morgok, Szenvedik ezt is
többen.

Példáját fokaknak, Igye
fogyottaknak, Látom árva
fejemen, Mert szerentsé-
jekben, Számkivetésekben,
Részres vagyok fok kép-
pen, Kedves lakó helyem,
Távoly lévén tőlem, Jút
elzembem keferven.

Ektelen kősziklák, Mint
fész-

fészkek úgy álnak, Hazája
Ulyssesnek, Hosszszú életé-
vel, Jó szerentséjével, Tet-
szik még is kedvesnek,
Midőn azt ohajtja, Hogy
csak füstöt lássa, Régi lakó
helyének.

Röpülő madarak, Őszel
ha távoznak, Meg-jőnek
ismét Nyárban, Ugy félel-
mes vadak, Mészse hogy
ha futnak, Térnek szokott
barlangban, Csak egyedül
nékem, Nem szabad meg-
térnem, Örömem hajléká-
ban.

A' Tél mikor múlik,
Vig Tavasz érkezik, Föld

R

min-

mindenestül újul, Leve-
lekkel erdő, Örvend a' fík-
mező, S' virágokkal bé-bo-
rul. Tsak én ízegény lélek,
Sirok és kesergek, Mert ö-
römöm nem újul.

Nyughatatlan sok gond,
Imé annyira ront, Hogy
nem sokká meg-emész, Ha-
nem izánnya lelkem, Te-
remtő Istenem, Sokbú, si-
ralom el veszt, Sőt én el-
lenségem, Tsudállya hogy
engem, A' föld-is el nem
sillyeszt.

De meg szán Istenem,
S' ennyi sok siralmim, Tu-
dom jomra fordulnak,
Mula

Múlnek ohajtásim, Noha-
most könyveim, Szemeim-
bőltsordulnak, Mint Nap-
eső után, így bánatim után,
Örömim meg-ujulnak.

Véget ér el-hiitem, Az
idő mindenben, Bánatnak
vége szakad, Nagy erős-
közláklák, Idővel romol-
nak, Idővel Tenger apad,
Így fok insegmentnek, Szám-
kivetésemnek, Idővel vége
szakad.

Mikor a' madarak, Fá-
kon fészket raknak, Ta-
vaszszal zöld erdőben, Bé-
járván fok földet, Budolo-
fejemet, Meg-nyugotám.

egy völgyben, Ezeket úgy
szerzem, Igymet kefer-
gém, Az ezer hat száz
négyben.

M A S.

Bűn bocsánatért.

O Szép drága zálag, I-
gaz fényes tsillag,
Christus idvősség feje, Di-
tsóult fok jóknak, Men-
nyei karoknak, Tiszta szí-
nű tüköre, Minden bűnő-
sőknek, Fertezett szivek-
nek, Egyedül vagy remé-
nye, Te előbben borul,
Mert vétkezett rútul, Iffiu-
ságom ideje.

En

En még akkor veszek,
Adám hogy el esék, Az
aranyas időben, Anyám is
sérelmét, Sűrű bűdös szen-
nyét, Borítáram méhében,
E' világra hozza, Itt is mo-
tsók rúttya, Kerekedék
szivemben, Már csak ohaj-
tozom, Napom fényét vá-
rom, Mint rab fetét tőm-
lőtzben.

Tudom kegyes vóltod,
Haragod megoltod, Bű-
nösök siralmira, Szemeid
az égből, Szánakozás nél-
kül, Nem nézhetnek a'
kinra, Ha ki olly erőtlen,
Hogy áll csak helyében,

R3

Fel-

Fel veszed vállaidra, Ma-
gad újaiddal, Bölts oktatá-
soddal, Vezérled útaidra.

Vétkeztem ellened, A-
zért csak tenéked tartozom
meg vallani, Tudom min-
den vétkem, Rut illatu
szennyem, Felseged el-tö-
röli, Szomorú szivemet,
Ki győtri lelkemet, Öröm-
mel fel ővedzi, O melly
igen hasznos, A' ki fűt az
Urhoz, S' bűneit el nem
fedi.

Iffiuságom vére, Go-
noszságom teje, En ben-
nem sok bűnt nemzett,
Fel-fuvalkodással, Irigység
s ha-

s' haraggal, Veszettül ke-
vélykedtet, Gonosz bosz-
szú-állást, Sem kevés kár-
vallást, En elmém ki nem
verhet, Jora való rejttség,
S' szomorú fősvénység,
Nehezíti kedvemet.

Ezek mély örvényből,
Mint vizek tengerből A-
radnak ki mindenre, Friss
étel és ital, Kiért ember
kárt vall Izgat éktélenség-
re, A' bűnnek szarvai, Mint
fának ágai, Im mint tsüg-
nek lelkemre, Könnyebítsd
Christusom, S' támad
gyarloságom, Hogy ne-
jussak veszélyre.

Vajha az el-vesztette,
 Drága öltözetet, Még egy-
 szer fel-vehetném, Az én
 Istenemet, Ki lelkével éltet,
 Véték nélkül tisztelném,
 Nem esném ennyiszor,
 Volnék igaz ember, Mint
 Angyal tündökleném, De
 jaj miként veszek, Hogy
 almában évék, Eva legelső
 szülém.

Nints már egyéb ruha,
 Tsak ártatlansága, A' Chri-
 stusnak, én rajtam. Azt is
 sok vétkekkel, Mint szép
 bárfont szennyel, Gyakran
 meg-rútítottam, Gyönyör-
 ű megekre, Világi életre,

Mi-

Mikor magamat adtam,
 Azért ennél nekem, Szi-
 vemben jól érzem. Nints en
 nagyobb nyavalyám.

Hajlandó a' nád szál,
 Tsak ilyen gyengén áll,
 Az iffiúság virága, Ado-
 mány és szép szó, Mint
 madarat lip szó, Híz elked-
 vén meg-tsallya, Világnak
 szépségét, Tettző ékesse-
 gét, Néki kedven ajánlya,
 A' méig két kézzel, Gyar-
 ló terméshzettel, Sokszor
 nagy kárral fogja.

Rutságtól melegszik,
 Bűnöktől hivatkozik, Iffiú-
 ság forro heve, Ezek ékes

R 5

alak,

alak, Mint vizekben halak,
 Ufznak gyönyörűségbe,
 Kedve mulandókra, Sze-
 mei játéokra, Vadnak néki
 függesztve, Gyenge lágy
 ruhára, Fertelmes ágyakra,
 Nagy gyakran vonzza
 szive.

Vadtul vévén példát,
 Oktalanul magát, Bujaság-
 gal hervasztja, Hir vesztő
 fereghez, Gyanos vendé-
 gekhez, Tisztaságát botsát-
 tja, Tudgya, a' Scorpio,
 Igen mérges kigyó, Még-
 útait nyomja, Későn ve-
 zélyére, Nem idvősségé-
 re, Sebeit orvosollja.

EL.

Elméje meg-veszett,
 Nyughatatlaná lett, Ke-
 resne-is gyógyítót, Nyava-
 lyákkal tellyes, Fekélyek-
 keltűzes, Azért nem lel
 orvoslót, Magát búval köt-
 ti, Kivel inkább veszti, Mint
 eső férges diót, Meg-szá-
 radt gyümölcs fa, Tsak le-
 dőlét várja, Mert nem lel-
 het harmatot.

O meg-törött edény,
 Lám még-is vagy kemény,
 Hogy Istenedtől nem félsz,
 Sőt inkább naponként, Fő-
 zód benned a' vért, Sok
 hitetlenséget télsz, Büntül
 szabadulást, Bánattul tágu-
 lást,

R 6

lást, Jó orvostul te nem,
kérsz. Minden taga'ddal,
Erős és nyers nyakkal, Ol-
lyan vagy mint repedt értz.

Syriában fajzott, Ki-
gyoknak kőlykei, Mérge-
ket meg-emésztik, Abban
lakozokat, Meg-rágván,
fogokat, Fülakkal meg
nem sértik, De te bujasá-
god, Szédítő maszlagod,
Tested véreddel hizik,
Végy erről már példát, Ne
kövesd az héját, Ki más vé-
rével hizik.

Ennek nyomán indult,
Jo útból ki fordult, Az én
iffúságom-is, Egyebekkel

ed-

edgyűtt, Hinárosban me-
rűlt, Gondolattýában ha-
mis, Nem hasonlo jóhoz,
Sem rosa bimbohoz, Mert
mérges mint egy Aspis,
Tselekedetiben, Præda ke-
resésben, Armenia Tigris.

Szelidits-meg hozzád,
Vagyon ahoz páltzád, U-
ram a' szörnyű Medvét,
Hogy másnak ne ártson,
Nyaka fűgjön lántzon,
Törd-kifogai élet, Fusson
martalékul, Igézõ látástul,
Vedd-el szem fény veszté-
sét, Sötét mély barlangból,
Bűnnek homályából, hozzá
jó útra életét.

RZ

Lám

Lám a' Királyoknak,
 Udvariban laknak, Szeli-
 dült Oroszlányok, Fene
 Párdutzokkal, Mint kedves
 társokkal, Játznak gyenge
 virágok, Te is oh nagy
 felfeg, Kinél minden szép-
 seg. Ki-feszited agyarok,
 A' kiknek rád szivek, Sze-
 lidekké lesznek, Noha hi-
 tekben gyarlók.

Vagyon egy kis szikra,
 Mint mustárnak magva,
 Jora bennem világos, A'
 bűnnek fekélyét, Savanyu
 kőkényét, Tudgya hogy
 izzel poklos, Azért minden
~~mon~~on, Mint régi rút ko-
 rom,

rom, Előtte utálatos, Elezd
 azért bennem, Hogy ne
 legyen lelkem, A' vétkek-
 tül homályos.

Mutasd meg valóban,
 Ne tarts már homályban,
 Idvősségem pohárát, Tá-
 masz rám olly szelet, Ve-
 hessem lelkedet, Hadd
 érezzem megfát, Szele-
 szed-el bennem, Siros kő-
 vér vétkem, Mint szérű-
 béli polyvát, S' szép új kri-
 stál szinnel, Lelkemet ru-
 ház-d-fel, Hadd lássam tisz-
 tóságát.

Hajts-alá füledet, S' az
 én kérésemet, Tölts. bé fiad.
 ked.

kedvéért, Iffiuságom útát,
 Birjad minden nyomát,
 Ne szomjuzzon gonosz
 vért. Magát izabja jökhöz,
 S' eslek lábaidhoz, Szeret-
 vén igaz törvényt, A' te-
 nítaidra, Boldog menyör-
 szágra, Tanullyon igaz
 ösvényt.

M A S.

Bűnbocsánatért, Sz. T. M.

Iffiuságom vétkes gyakran
 jött elzemben, Ki bánatot
 indít s' siralmat szivemben,
 Hogy tőlem álnokul meg-
 bántatott Isté, Várom bűn-
 tetésért fejemre vélelen.

Nin-

Nintsen bátorsága nyo-
 morult fejemnek, Rettegés-
 se pedig nagy vagyon izi-
 vemnek, Mint a' tenger
 habja ellene révéfznek,
 Ugy én vétkeim-is kefer-
 ves lelkemnek.

Naprol napra árad s' ne-
 vekedik kinom, Bűnnek
 terhe alatt nints semmi osz-
 lopom, Lelkem isméreti
 újittya fájdalmom, Halálra
 méltónak ítél gondola-
 tom.

Nem hiszem tengerbén
 hogy számossabb legyen,
 Fenekére szállott főveny
 bővebb legyen, Avagy több

ma-

madarat a' kég Eg vífel-
lyen. Mint én bűneimnek
foksága éltemben.

Mind ezekben engem
tápláltsak reménység, Noha
felelmet ízór lelkekre a'
kétség, Jól tudom Atyám-
nál vagyon kegyelmesség.
Ki engem meg őriz ne
ártson a' véttség.

Azért szómat hozzád
fel-emelem menyben, O
irgalmaságnak kút feje jó
Isten, Halgass-meg kéré-
sem ne botsáfs üressen, Fo-
hászkozó szolgád útadra
had térjen,

Botsánatot kérek tőled
min-

mindenekről, Kikkel meg-
fertettem neved hitetlenül,
Emlekezzél Uram régi ke-
gyelmedről, Melly által
ki vitted szentid sérelmek-
ből.

Mert ha Uram velem
mint szolgaddal perlesz,
Igasságod szerint életem-
ről ítélsz, Nem álhat meg-
fejem mint az erős vitéz,
Nálánál erősebb hadban
ha reánéz.

Nem vólt e' világban
senki vétek nélkül, Ki a'
természetnek lótt rendele-
ségéből, De gyógyulást-is
vótt csak tőled Istentől.

Amaz

Amaz álnok kigyó meg-
tsalá Adámot, Fényes palo-
tából le-hozá Dávidot,
Bűnre ősztonőzé bölts-
efzes Salamont, Te enge-
delmedből mindennek art-
hatott.

De kik szent Fiadnak
halálát jó kedvel, Magok-
hoz kaptstolták érdemét ő-
rómmel, Szabadulások lőtt
kegyes tekintettel, Mert
őket értetted jó gyógyító-
irrel.

Ald-meg Uram lérelek
Fiad által lelkem, Vigasz-
tald igéddel kétséges éle-
tem, Szomorú folyókben
ne

ne maradjon fényen,
Inditsad örökre kesere-
dett szívem.

Például adgy engem
minden nyomorultnak,
Kik bűnök jutalmát érzik
nagy sulyosnak, Pœniten-
tiára hogy útat magoknak,
Keressenek, vóltát látván,
írgalmaznak.

Illy könyörgésemmel
untatám Atyámat, Bű-
nőmnnek sokfaga mikoron
bánatot, S' keserves fájdal-
mat én szívemre hozott,
Légyen áldott neve mert
már meg gyógyított.

Mint halász rút viztől
meg-

megh-száradván szépül,
Nyereségét látván vigan,
beszéli s' örül; Így izivem
vigságabün hagyván öreg-
bül, Lelkem isméreti min-
den nap könnyebül.

Ezer fölött hat száz ti-
zenhatod' idő, Minden
részeiben szépen kedves-
kedő, Ezeket hogy irám
fel. tettzett esztendő, Volt
nékem örömmel bánatot,
is szerző.

M. A. S.

Az idvösséges ki-múlásérti.

EGekben lakozó szent-
séges Háromság, Kinek
nin.

nintsen semmi dolgában,
hamisság, Kegyelmesleged.
ból áll földi uraság. Tsak
tenéked szolgál mennyei
fokaság.

A' tényes Nap és Hold
tégedtart urának, Tündő-
klő Planeták ismérnek
hadnagynak. Sebes tenger
habja szolgál mivoltodnak,
Engednek a' szelek paran-
tsolatidnak.

Királyok, Tsászárok,
bőltisek hatalmasok, Kitsi-
nyek, Őregek, szegények,
s' gazdagok, Nap keletre,
délre, Nap nyugotralakók
Tsak téged imádnak e' föl-
dön büdösök.

Al-

Aldást a' kemény föld
egyedül tőled vár. Felsé-
gedben bizik meg-szállás-
kor vég vár. Reád veti sze-
mét filemile madár, Nálad
nélkül mindent követ siral-
mas kár.

Bizodalmam vagyok
nékem. is tsak benned, Re-
ményem nintsen sohul
te kívüled, Idegen helyek-
ben mert te vezérletted,
Szarándok szolgádat s' ja-
vaddal értetted.

Gonosz ellen segnek szí-
vét rettegéssel, Szemeit bé-
fogád sűrű sötétséggel,
Földre taszítottad fenye-
geté.

getésseddel, Hogy nékem
ne ártzon fegyvere élivel.

Rajtam érdem nélkül
ki-mutatád színed, Fiad-
hoz jelentvén hogy nagy
teszerelmed, Nem veszed
szegényről le két fényes
szemed, Ha tellyes lélek-
ből s' szívből követ téged.

Jollehet e' testben va-
gyon sok szükségem,
Mellynek bé-töltése tsak
nálad Istenem, De e' kő-
nyörgésben kíváltképpen
lelkem, Egy dolgot kér tő-
led halgasd meg kérésem.

Jól tudom határát földi
életemnek, El- végezted

S

Uram

Uram mint több embereknek. Múlándó orái napjai fejemnek, Nálád nyilván vadnak tselekedetimnek.

Járásokban idők soha meg nem alnak, Mint a' febes vizek szintén ugyan folynak, Rőpülő madárhoz ők hasonlittatnak; Kik nagy gyorsasággal ég alatt futósnak.

Hirtelē esztendőök mint a' füst és pára, Mint mezőben szépentündöklő viola, Avagy újult fának veszendő anyyeka, Mely kevés ideig tart minden jól láttya...

Virágnak szépsége melly hamar el-múlik, Gyenge fűnek szine rút földé változik, Így rövid életem ki mostan tündöklök, Rővid idő múlva itt nem találattik.

A' kegyes természet nem adta vég házul, E' teltet, ennékem hanem tsak szállásul, Rővid ideiglen való kis sátorul, Melly tábornak helyén hirtelen meg avul.

Mint a' vizen járó hajó ki száll hajorol, El-jött útát nézi nem ismeri par-trol, Ezen képpen lelek ki-menyventestemből, Nem

emlekezik meg többé ez
életről.

Kérlek azért Uram ha-
el-jő az ora, Mellyen e' vi-
lágbol szolgádnak útára-
Kelletik indulni, nézz ből-
dokságára, Vitelly lelkem-
nek is gondot oltalmára.

Engedgyed itillyem az
halált ajtonak, Ki által kell
mennem nékem nyomo-
rultnak, Pœnitentiára adgy
időt bültultnak, Vessm. le-
rút szennyét én álnoksá-
gimnak.

Mondgyam Szent Fiad-
dal: Kezedben ajánlom,
Lelkemet oh Atyám! vedd
hoz-

hozzád kívánom, Hazája-
szolgádnak legyen Paradi-
tsom, Kiben mind örökké
legyen maradálom.

Ezt küldém Uramhoz
szivemből mennyekben,
Kétségem nints benne,
vette füleiben, E' földön
látogat jókkal életemben,
Hóltom után viszi lelkem
seregében.

Magasztalás, áldás, adas-
sék ditsősség. Tied nagy
Űr Isten legyen a' tisztel-
ség. Mert egyedül te vagy
halhatatlan felség, Min-
denkor kezedben áll földi
kerekiség.

M A S.

Szegény fejem Uram.
 Shoz ohajt, Tőredelmes
 szivet néki hajt, Oh Iste-
 nem, melly fok vétkem,
 mutass nékem olly olajt,
 Hogy pokolban ne kiáltsak
 végheterlen jajt.

Könyhullásban szemeim
 estek, Eget földet vétkem-
 mel festek, Ellenségim fo-
 gyásomra s' romlásomra
 mit lestek, Oh halandók
 s' földből valók ti-is el-
 estek.

Bús szívemet tuttya fok
 vétek, Mint méreggel fel-
 for-

forrott étek, Vétkeimtől
 féltén félek, csak rettegek
 s' kefergek, Ugy tettzik
 hogy rám szakadnak a' ma-
 gas egek.

Anyám mikor hoza vi-
 lágra, Ez bűnnel tölt ár-
 nyék hazámra, Kis ko-
 romba az orába hogy nem
 tölt bé a' firba, Bűnnek
 halma nem jött volna a pro-
 tsontomra.

A' szép Nap-is homály-
 ban jó fel, Gyarló testem
 hogy rakva bűnnel, Szerel-
 meddel rolam vedd-el, ke-
 gyelmeddel töröld-el, Bű-
 neimből hadd kellyek-fel

hogy ne veszszek-el.

En keserves meg-törő-
dőt szű, Ollyan vagyok
mint meg-hervadt fű, Iste-
nemtől elesztő szél hoz-
zám vallyon mikor jű, Re-
ményem segitségem,
mert bizony tsak ű.

Emlekezzél a'te Fiadra,
Vétkeimnek szép váltságá-
ra, Melly nagy kinnal, si-
ralommal, ment jaj szóval
halálra, Bűneinkért öntő-
zött vért a' kereszt fára.

Mély sebekkel teste vi-
rágzott, Két szép szeme,
sírástól ázott, Mérget ivott,
hogy bajt vívott, értünk

mi-

mikor szomjuzott, Vétke-
inkért szép alutt vért sebé-
ről rázott.

Lám nem küldéd az
igazakért, A' szép mezőn
járó juhokért, De a' pusztán
kik el-vesztek s' el-tévertek
azokért, Válságunk volt,
lám meg is holt szabadsá-
gunkért.

Emlekezzél ez Fiad fe-
lől, Ne rekesz ki kegyel-
med mellől, En Uramat,
szent Fiadat hiveid közt
vidd elől, Hogy bé men-
nyek én-is ennek jobb keze
felől.

S s

M a s.

M A S.

A' Gonosz természet,
meg-romlásáról, Taga-
inknak minden gyarlosá-
gáról, Sokan irnak meg-
fogyatkozásáról, Szollyunk
nyelvnek ő rágalmazásá-
ról.

Szent írásban három
gyilkosság vagyon, Szív-
ben rejtett gyilkosság ed-
gyik vagyon, Nyelvel való
öldöklés másik vagyon,
Az harmadik az fegyver-
miatt vagyon,

Nints ártalmasb az há-
rom öldöklésben, Mint ki
nyel-

nyelvel meg-öletik éltében,
Gyaláztatik minden tisz-
teiségében, Minden napon
holt-eleven szivében.

Bólts Salamon írja az ő
könyvében, Nyelvek hogy
vadnak Istennek kezében,
Halál az élet tselekedeti-
ben, A' ki nyelvvel meg-
öletik éltében.

Jollehet ez kitsiny tag
mi testünkben, De nagy
dolgot tselekedik minden-
ben, Senki őtet nem tart-
hattya kötélben, Tsak ki
féli Istent hiven szivében.

A' nyelv által származik
a' gonoszság, Arultatás,

hizelkedés, tsalárdság, Hir
név vesztő fillyesztő fok
álnokság, Atyafiak között
fok háboruság.

Vagyunk immár most
oly gonosz időben, Mara-
dánk nintsen tisztessé-
günkben, Gonosz nyelvek
miatt vagyunk inségben,
Meg-öletnek jámborok ő
hirekben.

E' világból ki kell már
annak múlni, Ki tisztessé-
gében akar maradni, Ha
nem akar minden nap itt
kinlódni, Nyelvek miatt
nagy gyakorta meg-halni.

Mert udvarát Uraknak,

Ki-

Királyoknak, Bé.töltötte
serege hazugoknak, Bőtsü-
leti nagy vagyon fondo-
roknak, Előmenetelek
nints jámboroknak.

Edes nyelvek mint méz
hizelkődőknek, Alhatatos-
ságok nints beszédeknek,
Vagyon nagy mérge ő ket-
tős nyelveknek, Azért meg
lásd a' vizre ne vigyenek.

Vadnak ollyak kik aján-
lyák magokat, Hizelkedő
ízókkal barátságokat, De
ha ki-vehetik tőled titko-
dat, Meg-ölnek hiredben,
hát od magadat.

Tisztesség adassék az oly

személynek, Ki zabolát talál az ő nyelvének, Nem akar engedni a' természetnek, Inkább akar engedni Istenének.

Es nem örül más szomorú esetén. Sem tudakozik más ember életén, Inkább örül másnak ő tisztességén, Hitén, nevéen, minden jó szerentséjén.

Még ha másról néki gonosz mondándnak, El nem hiszi, sőt ellene mond annak, Mert nem örül más nyomoruságának, Ez ám természetek a' jámboroknak.

De

De te tsél tsap mire, hogy nem nyughatol, Másnak mint ártás azon gondolkodol, Nem gondolod hogy nem jót szomjuhozol, Mert érte végre bizony pironkodol.

Lássad azért meg ne verjen az Isten, Tökéletlenségedért ugyan itten, Mert nem hadgya az igazakat, Isten, Téged penig elveszt hamis hitedben.

Lám hallottad régi példa beszédben, A' ki másnak vermet ás életében, Nem sok kerülheti el életében, Maga nyaka szakad belé véletlen.

Lád.

Láddé hitván ember
 melly nyomorult vagy,
 Nyelved miatt melly nagy
 változásban vagy, Jámbo-
 rok közt melly utálatos te
 vagy, Mert a' szádban,
 nyelved néked igen nagy.

Könyű a' szét szádból
 ki-botsátnod, De azt ne-
 ház az után hátra hinod,
 Mint szél olyan a' gonosz
 hír jól tudod, Ille nék azért
 magad meg-tartanod.

Rágalmazó is mérd. meg
 te magadban. Melly nagy
 vétkek vadnak minden-
 dolgodban. Ne ítélj meg
 más embert dolgaiban.,

Tsak

Tsak magadat viselheszed
 jó módon.

Meg botsáts nyelve-
 ha ellened vagy, Mert te
 szódra nekem feddésed,
 vagy, Ha haragszol bo-
 londságodtól vagy, Ha
 jól meg-gondolod hasz-
 nodra vagy.

De kegyelmes bíró vagy
 te magadnak, Rettenetes
 ítéletet tész másnak. Nem
 gondolod gonoszságát ma-
 gadnak, Hogy hohéra vagy
 felebarátodnak.

Ott átkozott nyelvnek
 fajtalansága, Miért vagy
 jámboroknak nyomorga-
 toja,

toja, Mindentiszteffégnék
pufztitoja, Magadnak-is
miért vagy áruloja?

A' kigyoknál, vadaknál
kegyetlenb vagy, Ki ember
ragásban telhetetlen vagy,
Ki csak másnak bűne bűn-
tetője vagy, Az Istennél jaj
melly utálatos vagy.

Ha teremtmő Istenedtől
te nem félsz, Kárt és szé-
gyent te magadra nagyot
vélz, Szidalmazást ortzá-
zást mert te fel-vélz, Kisseb-
séget nyelveddel magadon
télz.

Mert egyebek-is téged
meg-ítélnek, S' emberek
mar-

márdosojának beszélnek,
Utálatos nevezettel illet-
nek, Ez léfzen jutalma
ítéletednek.

Azért kérünk téged ha-
ralmas Isten, Zabolázd
meg nyelvünket itt e' föl-
dön, Hogy itéleted ne lé-
gyen fejünkön, Kiért té-
ged minden ember ditsir-
jen.

M A S.

TEged Uram valami-
kor lelkem kezd kiál-
tani, Kiáltásit s' ohajtásit
ne nehezteld hallani, Szent
igeddal mint jó irrdl sebeit
bé-kötőzni.

Szent

Szent Jehova, hivek Attya tudom nem vagy mostoha, El esteeknek s' tévedteknek hiszem vagy kegyes Attya, Engemet is tántorodtat végy-fel jobbik válladra.

Eletemnek mert elfogytak miként a' füst napjai, Tsontaim-is meg alsztanak mint alszú fa ágai, Bánatimnak nézd hol állnak nagy sok számu seregi.

Pusztában mint magánlakó Pellikány olyan vagyok, Bánatimnak örvényében vigasztalást nem hallok, Sőt ez után örvendé.

detes napot én nem várhatok.

Haragodnak kemény vóltát már el nem viselhetem, Hogy ha tettik s' jómra esik vedd kezedben én lelkem, Mert immáron mint száraz föld szintén, ollyanná lőrtém.

Avagy ollyan mint a' kertnek földből fel-nőtt virági, Kik tsak addig nap világnak mig fel-jőnek erei, Nem álhatnak sőt elhulnak mert verik ég ragyái.

Nem különben életemnek kevés idején járék, Mert

Mert időmnek a' mint látom
javára sem juthaték,
Az Istennek haragjától te-
kints. meg mire juték.

Veled való sokat szólló
barátidnak te ne hidgy,
Mert csak addig pénzt tart
meddig leszen köztetek a'
frigy, Ha az el. kél, torká-
ban kél méreggel tellyes
mirigy.

Sok barátim s' ismerőim
engem addig kedveltek,
Mig dolgaim szerentsésem
mindenben nevednek,
De hogy veszek végső vá-
lét mindenek énekelnek.

Mostan azért életemet:
mind!

mind vétkefnek kiáltják,
Hogy ha látnak ő szemeket
csak reám sem fordítják,
Sőt életem vas rostával ki-
mélletlen rostálják.

A' buzának el kell dűlni
kit minden felől szél ér,
A' dio fa kit gyakorta
menyűtő kő verten vér,
Noha szépen fel. ágazik de
sok időket nem ér.

Romlani kell életemnek-
is kit irigyek szele vér,
Itten lelke meg. maradni
Esauf földén nem mér. Ak-
kor leszen nyugodalma ha
Cánán földére ér.

Uraságod penig néked!
soha!

soha meg nem változik,
Nagy hatalmad erős karod
meg nem erőtlenedik Sion
fala hivek akla általad újit-
tatik.

Sies hamar mert ideje,
nézz kegyessen Sionra,
Mert hiveid könyves
szemmel néznek romlott,
falára. Bár meg-szánnyad
s' tekints immár ennek
bomlottságára-

M A S.

A' Musák szállási, Nym-
phák hűs forrása, Poéták
Laureája, De a' mennyei
kút, kire számos nép fűt,
nem

nem Pegasus ásványa,
Melly az én lelkemet, mint
harmat zöld fűvet gyakor-
ta meg-újítja.

Nagy örömem ezen,
hogy Isten szép mezőn le-
gelteti lelkemet, Maga lőtt
vezérem, ki álhat ellenem.
Ő adgya nap fényemet, Va-
gyok szárnya alatt, tűz
fegyver nem árthat, ugy
élteti lelkemet.

Gyönyörű forrásra zu-
hogó tsorgásra mint pász-
tor nyáját viszi, Elmém
szomjuságát bűnöm szá-
mos vóltat szép hives vizre
küldi, Fejem két vődrével
T nan.

424. ISTENES
hangos füleimmel igéjét
meríteni.

Noha bánat gyötör,
igen nehezen tör, de meg
vidittyá lelkem, Jó úton,
visz s' hordosz, nem árthat
a' gonosz, bátorságos éle-
tem, Titkos mordály lő-
vést, mint jó földből tövist,
szépen ki-irt előttem.

Erre tsak a' viszi hogy
terjedgyen izi szentséges
javainak, Látom vezére-
met, s' biztatom szivemet
vigadván ez nagy jónak,
Utánna kell mennem,
mindenütt követné nyom-
dokát az nagy Urnak.

Sár-

ENEKES. 425.
Sárga halál révén, éle-
temnek végén mikor köl-
tőzöm által? Ha beteg-
séggel sújt mételyével meg-
fújt, még-is hasznos ez ital,
Nem félek a' büntől ördö-
gi szerzettől, mellettem a'
szent Angyal.

Markodban vőtt vesz-
sződ, kivel a' bünt üződ,
engem rád mofolyogtat,
Mert mint kegyes atya, ki
fiát meg-sújtja, tudom jó-
ra oktat, Ha ládd engedel-
mem meg-szánod szerel-
mem, le-teszed oltorodat.

Irigyeim meg-alek, mert
tsak teltemmel élt, nintsen.

T 2.

VI.

vidúlt ortzával, De én meg
szépültem bő asztalnál ül-
sem, meg. kentél Balsa-
mommal, Most-istűröm
rakva mint raj-méhek há-
za, vigadok barátimmal.

Oltalom fíakja, békeség
záfzloja tsak te kezeden
vagyom, A' te szent újaid,
kiket ditsir Dávid, engem
az alá írjon, az örök élet-
ben, holott végség nintsen,
szent Fiad soldot adgyon.

En. is vitézkedem, de
te légy fogitóm, hogy há-
zad meg. tarthassam, Mu-
landó szépségért, aranyért
ezüstért soha el ne árul-
lyam,

lyam, Ez buzgó könyör-
gést, idvősséges intést szent
Dávidnal találtam.

M A S.

Jó szerencsés útiért

J Arulok az Urhoz, ment
nyei Atyámhoz, mosta-
ni szükségemben. Mert
tudom meg. halgat, ha
szóm-is fel-hathat eleiben
mennyekben, Előtte meg-
állok, bátorsággal szóllok,
az én könyörgésemben.

Oltalmam mindenkör
meg. szorulásomkor tsak
te voltál énnékem, Enédes
Istenem, kegyelmes vezé-

rem, most-is te légy énné-
kem, Mert tsak te reád néz,
mikor indul szél-vész, min-
den igyem énnékem.

Abrahám Istene, életnek
kút feje áld meg az én úta-
mat, Mert valahol járok,
vagy ülök vagy állok, reád
biztam magamat, Hogy
ha te velem lész, kegyes
szemmel rám nész, véghez
viszem dolgomat.

Ne botsáld Ur Isten,
lábomat véletlen, veszedel-
mes helyekre, Mert én
gyarló vagyok, s' igazga-
tást várok mind hegyekre
völgyekre, Mikor remén-
se.

segem, meg fogy segítség-
gem, tsak nézek az egekre.

Nagy kietlen földön,
kősziklákön erdőn, te hor-
doztál engemet, Hol még
madár sem volt, én szívem
helyén volt, mert biztattál
engemet, Most is én Iste-
nem, melly úton kell men-
nem, vezérelj-el engemet.

Eliseust régen, Jordán-
vizén éppen, egy páltzával
el-vivéd, Egy tűzes szekér-
ben, mikor Illyést Egben,
tsuda-képpen fel-vivéd,
Mosest egészlegben, Madi-
án földében, tsak egyedül
vezérléd.

Sőt a' nagy Abraham;
szolgáját inditván, Melop-
potamiában, Angyalodat
adád, vezérül borsátád, Ő
melléje útában, Raphael
Angyallal, a' kis Tobiással
együtt mene Ragesban.

Fekete földhékben, söté-
tes kődőkben, a' Nap ha
el-rejtezik, Hideg nedves-
seggel, szomorú esőkkel,
az ég ha veritezik, Bús szí-
vem enyhítsd, lelkemet
el-zízed, ha elmém felelt
kezik.

Az én ellenségem, ha
meg kerül engem, ne árt-
hasson énnekem, Lábait

41

állásd-meg, szivét-is eny-
hítsd-meg, hogy ne ro-
hannyon nékem, El-vége-
zett dolgát, fordítsd-el
szándékát, hadd örüllyön
én lelkem.

Reám törő népek, mint
az írott képek, nem árthat-
tok ti semmit, Irigyem
mérgetől éles fegyverétől,
nem rettegek én semmit,
Igyemet Istenem, fel-vőtte
ennékem, bé-köte szivem
sebet.

Kegyetlen ördögnek,
mint tsalárd mesternek,
távoztasd-el háloját, Bo-
tsásd én Istenem Angyalo-

T 5

dat

dat velem, ki meg győzze
hatalmát, Sátánnak fulák-
ját, minden tudományát,
meg-törje tsalárdtságát.

A' Napnak fel-jöte, és
mind alá-mente, legyen
egészségemre, járásom, ke-
lésem, jövéssem, menéssem,
essék tiszteségemre, Te
szent nevednek-is, Szent-
egyházadnak-is legyen di-
tsősségére:

Sok járásim után, farad-
ságim után, nyugodalmat
adgy nékem, irgalmassá-
godnak, s' oltalmazásod-
nak, adgyad gyümölcset
nékem, Munkámnak jutal-
mán,

mán, járásomnak hasznán,
nyugodgyék meg én lel-
kem.

Légyen nagy ditsősség,
a' mennyei Urnak, az Atya
Ur Istennek, Légyen hálá-
adás a' Jesus Christusnak,
és Szent Lélek Istennek,
Mondgyunk ditsiretet a'
Sz. Háromságnak egy bi-
zony Istenségnek.

M A S.

MEg adgya még Isten
örömet szívemnek,
El-vézi súlyságát vállam-
ról terhének, Kinyújtva
világát sötétült szívemnek,

T 6

Hogy

Hogy lássam szép vóltát
tsillagom fényének.

Mi nem azért fujtol
hogy ugyan el-veessen, Es
atyai-képpen soha ne sze-
ressen, De hogy szelidít-
vén kezéhez térítsen, Az
el-tévedésből jó utra vi-
hessen.

Nem azért vagdallya
kertész gyümöls ágát, Sem
azért metéli mives szőlő
fáját, Hogy maga kárával
velzeesse munkáját, De szé-
pen mivelvén várhafla több
hasznát.

Ha mindenkor volna
fölkő nélkül Nap fény, A'
föld

föld háta lenne mint erős
értz kemény, Nem terme-
ne semmi gabona vete-
mény, El-fogyna szivünk-
ből idvősséges remény.

Sötétség mutattya tsil-
lagoknak fényét, Fényes
Holdnak éjelnéz hedd tűn-
dőklését, Nappal emberek-
től titkollya személyét, ter-
mészetnek itt-is láthadd
bőltseségét.

Az jó vitézségnek ellen-
ség probája, Gályás meste-
reknek szél vész Oskolaja,
Nyavalyában forog Orvos-
tudománya, A' lelki jóság-
nak kedves ő igája.

Ki hinné az halált hogy
életet adgyon, Mint a'
Phoenix madár sebes tűz-
ben szállyon, Testét meg-
égetvén újszülelt talállyon,
Veszedelme után meg-újul-
lást várjon.

A' ki Izraelnek égből
adott Manná, Fűr hussal
tartotta meg éhült táborát,
Ki a' kősziklából támaszta
bő forrást, Isteni erőből a'
vizből bort formált.

Bizony elfordította ro-
lunk nagy haragját, El-
vészti nyakunkrol a' félel-
mes szablyát, Bétölti javá-
val teremtetett állattya-
t,
Meg-

Meg-vigasztal minket ad-
ván szent malasztyát.

Tanulságunk legyen az
hattyu példája, Gonosz
időn örvend mellyből a'
jót várja, Mikoron közel-
get utolsó orája, Szépének
szozattal ő halálát várja.

Mikor vér az Isten ak-
kor szeret minket, Hogy
ha jó szerentsét ad elődben
néked, Erőtlenfégedet az-
eséstől féltsed, Az Ur talen-
tomát hogy jó helyre köl-
tsed.

Azért mikorraftad Isten-
nek oltora, Hittel, remen-
séggel légy mint egy kő-
szikla,

szikla. Avagy olyatén légy
mint Pálmafa ága, Kifel-
lyebb állapik terhének a-
latta.

Adgyhálát Istennek Job
Patriárkával, Vedd eszed-
ben magad Dávid Profetá-
val, Könyörögi Istennek
Manasses Királlyal, Meg-
halgat az Isten ő szent Fia
által.

Dicsőffég, tisztesség, a-
dassék az Urnak, Kit a
szent Angyalok tisztelnek,
imádnak, Hogy végét ér-
helsük sok nyavalyáink-
nak, Gyakorlatossággal e-
fedezzünk annak.

Mas.

M A S.

*Fragmentum cuiusdam Can-
tionis.*

Nota: *Uram benned &c.*

Vigaságom mint fordu-
la bánatra, Allyon elő-
a' ki ezt gondolhattya,
Hogy illy méltatlanság
most tejem lássa, No ám
légyen az Urnak akarattya,
Szomorúságosb dolgo-
kat éltemben, Nem szen-
vedtem e' világra lőttem-
ben, Entársomon való ke-
fergésemben, Nem tudok
mit tenni nagy infégem-
ben.

Fáj

Fájdalmát szívemnek
Uram enyhítsed, Előbbi
örömöm vizsza térítsed,
Vigasztaló Lelked hozzám
eresszed, Busultomban
esett bűnöm felejtse.

M A S.

GAzdag bő kegyelmű,
kegyes természetű Sz.
Jehova Istenem, Kinek jó
vóltából és nagy irgalmá-
ból nyugszik meg remén-
ségem, Vedd hozzád ké-
résem, és esedezésem, kit
most néked nyújthitem.

Poenitentiára s' idvősség
útára igyekező lelkemet,

Az

Az jó reménységhez, szent
és igaz hithez támaszkodó
szívemet, Uram Jéhus fe-
göld, bű bánattul kéméld,
világi életemet.

El ne taszíts tőled, sőt
hajts hozzám füled, buzgó
könyörgésemben, Tekints
le az égből, királyi széked-
ből halgass meg kérésem-
ben, Téríts rám kedvedet,
gyűjtsd kegyelmedet, se-
gélly illy szükségemben.

Testemet rútító, lelkem
undokító vétkeimnek rút-
tságát, Méregnél halálosb,
fekélynél fájdalmasb, bű-
neim pokolságát, Rolam

el.

el-tisztítsad, tengerben ta-
szítsad azoknak undoksá-
gát.

Szent Fiadnak vére, lel-
kemnek bő bére azokat el-
enyélsze, Vétkemért veszt-
sződet, haragos kezedet én
reám ne ereszsze, Sőt bűn-
től tisztítván, s' attul szaba-
ditván, lelked lelkem élel-
sze.

Engemet erőddel, a' te
szent Lelkeddal irgalmas-
ságod tartson, Hogy a' go-
nosz Sátán, ki les hivek
után, bűn fájában ne rán-
tson. De illy bűnös fiad
inkább hozzád híjad, sem-
mi

mi gonosz ne bántson.

Lám régen Dávidot,
hozzád folyamodót ke-
gyelmedben fogadád. Pé-
ter Apostolnak, keresztfán
latornak vétkeket meg-
bocsátád, Több sok bűn-
sőknek, hozzád meg-té-
rőknek, irgalmaságod
nyújtád.

Igy mostan-is azért té-
ged kegyelmedért tsak va-
laki keressen, Akarod meg-
tértét, és örök életét, tsak
tégedet szeressen, Igi reád
szerént hozzám-is tekint-
vén, tudom nem hatz el-
vesznem.

Imé

Imé még-is kérlek, ha
meg nem terhellek Istenem
kérefemmel, Adgyad hogy
féllyek, s' téged tisztelje-
lek tiszta tellyes éltemmel,
Gyűlölhessém vétkem
mint halálos mérgem min-
den tehetségemmel.

Múlándó világban itt a'
nyavalyában meg-tartod
életemet, Magadnak biz-
lallyad, igiddel hizlallyad
tőled ki jött lelkemet, Fe-
lettéb se kifirtsd, inkább
meg-erőssítsd, Uram,
gyenge hitemet.

Reménlett országod, ő-
rök boldogságod hogy így
éni

én meg-nyerhessem, Sok
szent Angyaliddal, boldog
fiaiddal hol szinedet néz-
hessem, Örökké ő vélek
engedgyed Sz. Lélek ne-
vedet ditsirhessem.

En Izerető Atyám,
szentséges Jehovám, ezek
fő kívánságim, Kiket en-
gedgy nekem, Sz Fiadért
kérem, látod én ohajtásim,
Mert léfznék éltemben eze.
kért hitemben gyakor fo-
hászkodásim.

Ezer hat száz után nyol-
tadikban jutván esztendő
forgás Izerént, Boldog
Aszszony Hóban Pápa vá-

rosaban Istenhez szíve szerént, Egy iffiú imádaft, ilyen foházkodáft nyújta rhythmusok szerént.

M A S.

Nota: *Légyen jó idő tsak:*

EL jó még az idő tsillagom fel-támad, Kinek rejtezését szívem igen bámod, Napomnak-is fényét lelke mé meg-meg-látod, Kinek szép világát ohajtással várod.

Mi nem azért sújtol Isten hogy el-veessen, Es mostoha kézzel soha ne szerezzen, De hogy mint
Dá.

Dávidot jó útra viheessen, Es mint Ezechiást kezéhez vehessen.

Ezt ne tsudáld tehát, hogy így bánik veled, Hogy ő szent ortzáját elfordittya tőled, Kemény ostorával hogy lanyargat téged, Mert úgy érdemletetesok gonosz vétke.

Rutának izetlen s' keserű vizével, Orvosol az ital Sállya levelével, Tisztul az arany-is tűznek erejével, Így lelke-is jobbul Isten veszsejével.

Joáb Hertzeg tűzzel jobb eszre fordula, ő feje
V del.

delmehez sielve járula, Em-
gem-is Istenhez fordít a'
nyavalya, Hogy hamar
meg-térjek téli keresz-
lángja.

Tzet hal nagy Balena:
főstengerben lakik, A' kék
Delphin hal-is ugyan ottan
hizik, Ez az édes vízben
edgyik sem lakhatik, Igy a'
mi lelkünk-is kereszettel tar-
tatik.

Vidul a' szép Tavasz az
erős Tél után, Ujulnak a'
mezők kemény dér el-
múlván, Napunk-is fényes-
seb fölhők el távozván,
Igy élünk-is jobbul nya-

va-

valyáink után.

Sok tele tsapások Dávi-
dot jobbiták, Manasses Ki-
rályt-is Istenhez fordíták,
Szent Job Pátriarchát égig
magasztalák, ilyen halz-
nálattyaó keresztnék űk
látták.

Rosa etzet fejünk forro-
ságát oltya, Euphrásia vize
szemünket tisztittya, Az
erős flastrom-is sebünket
gyogyittya, Igy testi nya-
valyánk lelkünket jobbit-
tya.

Erős szerzám szokta
fenét meg fojtani, Késérő
ital-is gyomrot tisztitan,

V2

Igy

Igy a' nyavalyák-is szokták
orvoslani, Lelkünket Isten-
nek és megújítani.

Gedeont az Isten tsép-
ről el. szólítá, Josophet,
tömlőtzből uraságra hozá,
Danielt veremből ám fel-
magasztalá. Juhász Dávi-
dot. is Királlyá választá.

Igaz lelki hartzbol bol-
dagság származik, Győ-
ződelem után corona nyúj-
tatik, Illyés. is tűz által
meny országban lakik. Illy
drága nagy jószág keresz-
tel adatik.

Vitéz Josuenak fok
hartz ada földet, Téjjel
méz-

mézzel folyo drága szép
nemes helt, A' szegény
méhek-is nagy munkával
mézet, gyűjtnek és az után
esznek édes lépet.

Szép kedves kenyerünk
a' tűzzel süttetik, Jo izu
borunk-is fajtoval nyoma-
tik, Savanyu vad gyümölcs
dértel édesedik, Így a' mi
testünk-is búva! szelidedik.

Pyrites gyemánt kő ver-
ve adgya tűzét, Mikor meg
tőretik mutattya erejét,
Dio-fa veréssel hullattya
gyümölcsét, Embernek-is
kereszt hozza meg. szentse-
gét.

Erős Adamás kő vérrel
meg-szelidül, A' kemény
arzel-is reszelővel szépül.
Phoenix madártolla tűzzel
meg-fényesül, Így a' nya-
valyákkal ember-is fel-
éppül.

Tsillagok szépségét val-
lyon s'ki láthatná, A' sűrű
sötétseg ha nem ostromla-
ná, Hold-is kedves fényét
tőlünk el titkolná, A' sötét
éj őtét ha környül nem
fogná.

Szintén így szent Job-
nak békeség türelet, Abra-
hám atyáknak hitit re-
ményezget, Edgyiknek sem
tud-

tudnók nagy keresztyénse-
gét, Ha nem tudnók rajtok
Isten kísértését.

Edes atyák tisztí hogy
veszszőtartsának, Kedves
magzattyokhoz hogy azzal
süjtsanak, Váfont gyermek-
tséket jóra tanítsanak, Ily
jó vége vagyon ostromzá-
soknak.

Lám az Ur Isten is meg-
fanyargat téged, Mint jó
Orvos Doctor úgy bánik
te veled, Hogy meg-gyo-
gyithassa nagy halálos fe-
bed, Es meg-joboithassa te
nyavalyás lelked.

Jonatásnak izeme méz-

zel gyógyították, De vén
Tobiásnak méreggel nyir-
tatták. Mindenik ekképpen
meg-orvosoltatták. Szemek
világa így Istentől adaték.

Ugyan azon formán,
bánik Isten velünk, Hol
joval holpenig gonoszsal-
lát bennünk, Hogy a' nagy
v-kságban meg ne hallyon
lelkünk, Hálaadó szível
illik hát szenvednünk.

Sok nyavalya éri ki nem
tud meg-terni, Istenét szí-
véből ki nem tudgya félni.
Végre-is affélet pokol fog
el nyelni, A' ki az Istennek
nem akar engedni.

Eszün-

Eszünkben juthat hát,
Cainnak példája, Gonosz
Pharahonak ilzonyu rom-
lása, Saul Királynak-is
szörnyű ki-múlása, Áruló
Judásnak ő el-kárhozása.

De viszont Istennek a'
ki kedvére jár, Ezt meg
nem szédíti akar mi súlyos
kár, Sőt a' méregből is illy
ember mézet vár, Ki szép
szeliden jár mint galamb
szép madár.

Eltében a' Izent Pált Sá-
tán ostorozá Iffiu Timo-
theust Isten iskolázá, János
Apostolt is keresztel tsap-
dosá, Több sok hiveit is

V 5

illy

456 ISTENES
illy úton hordozá.

Bizony jónkra vadnak
tehát a' nyavalyák, Mellyek
keservefen szivünket súj-
tollyák, Lelkünk fenesebét
szépen orvosollyák, Az ő-
rök életre lelkünket gyo-
gyittyák.

A' Purgatorium e' vilá-
gon vagyon, Jó Istenünk
túze bár itt sanyaritson,
Mint orvos aranyat min-
ket itt tisztitson, S' pokol-
béli tűzre bűnünkért ne
tartson.

Téged oh szent Isten,
ezért minden áldgyon, Job
Patriarchával sziből halát

ad-

ENEK. 457
adgyon, Drága orvos ke-
zed mi nálunk maradgyon,
Erre minden kegyes em-
ber ament mondgyon.

M A S.

Könyörülő szent Isten-
hez, Sies lelkem idvős-
séghez, Kereksorvost sebe-
idhez, Halálos betegséged-
nek, vedd eleit hamar en-
nek, Sietvén Istenedhez.

Jaj mert nagy gyakran
el esvén, Gyarlóságombol
vétkezvén, Ördög-is után,
nam lesvén, Sebesedém
halálofsan, mozoghatok
már csak lassan, Haláltul

V. 6

meg-

meg. ijedvén.

Reám magam neheztel-
lek, Bolondságimért mig-
élek, Hogy sérüle bennem
lélek, Jaj jaj mely igen fáj
sebem, hová légyen sze-
gény fejem, Orvosságot
hol vegyek.

A' szegény tékozló fiá-
ként, Bujdosván ki szen-
vede ként, Hozzá térek
magam önként, Atyámhoz
ortza pirulván, s' méltó-
képpen pironkodván, Me-
gyek hiszem reám tekint.

Lám ő maga még ré-
genten, Bűnösökhöz hi-
vatalt tén, Azért ahhoz biz-
ván

ván már én, Imé nehéz
nyavalyámban, én lelki
poklofságomban, Futok
reád ő Sz. Isten.

Juhaid között én ed-
gyik, El-hittem ama' szá-
zadik, Noha vagyok leg-
hitvánbik, Kérlek Uram
végy válladra, vigy haza
hamar aklodra, Lelkem
hozzád vágyodik.

Erődből elevenyűlvén,
Nyavalyámból fel-épül-
vén, Sz. Lelkedtől meg-
szépűlvén, Adgyad Uram
szent Angyalid, hadd vi-
dullyanak faid, Enrajtam-
is örűlvén.

Melly jodért én hálá-
adást, Áldott Jesus ez imá-
dást, Vegyed te kegyes fü-
leiddben, fogadgyad bé szent
kedvedben, Hogy vehessék
áldomást.

Reménfegemerigidben,
Hitemet igiretedben, Er-
költőmet intéfidedben, En
Istenem vastagitsad Szent
Lelkeddel gyámolitsad,
Hogy juthassak elődben.

Ez Dáviddal kívánfa-
gom, Péterrel én ohajtá-
som, Jobbulálra vágyodá-
som, Uram bennem tel-
lyesítsed, gyenge voltomat
meg erősöd, Lehessem vidulá-
som.

MAS.

M A S.

Nota: *Saulnak a' Dáv:*

PAraditsomnak te szép
fényes Napja, O áldott
Jesus meny-ország ajtaja,
Nyilhyál fel Istennek palo-
tája, Halgass meg engem
hivek szent oltára.

Erezd fel hozzád e' kis
kőnyörgésem, Vedd füle-
iddben áldozó kérésem,
Edes meg-váktóm s' egy
reménfegem, Mutasd-bé-
szent Atyádnak illy szük-
ségem.

Tsak a' te szent neved!
nek ditsőflegét, Isteni jó-
vol-

voltodnak tisztességét,
Szentegyházadnak szép ép-
pülését, Kivánom Uram
lelkem idvőségét.

Szívemből kérlek: En-
gedd meg ezt nekem,
Hogy a' mit kedvelsz ger-
jedezve kérjem. Igazán és
okosan keressém, Vigán-
el-nyerjem és el-követhes-
sem.

Engedgy oly utat nekem
Uram Isten, Kin bátran jár-
jak miglen élek tten. Hogy
jó s' gonosz szerezése közt
éppen, Juthassak Uram
előben nagy szépen.

Legy gyámolító jó és
go.

gonosz között, Melly már
én hozzám nagy gyakran
érközött, Engedelmedből
hozzám férközött, Kifir-
tőképpen és belém ütkö-
zött.

Jó szerentsémben fel ne
fuvalkodgyam, Háboru-
imban le ne nyomattassam,
Sőt mind a' kettőt én meg-
birhassam, Tsendesz béké-
vel lelkem meg-tarthassam.

Kivánom hogy tsak azt
örvendgye lelkem, A' mi
te hozzád Uram víszen en-
gem, Viszont tsak azon
bánkodgyék szívem, A'
mi te tőled el-szakaszthat
engem.

Igye-

Igyekezetem minden
jóra legyen, Senki ked-
véért gonoszra ne térjen,
Senkitől lelkem semmit
ne féllyen, Hanem csak tő-
led, hogy örökké éllyen.

Reád vigyázo szent és
igaz hitből, Had tseleked-
gyem mindent szereterből,
Miglen ki-véled lelkem e'
testből, Kereskedhessem
giráddal jó szivből.

Adgyad Istenem hogy
a' műlandókat, Utálhaszam
meg te érted e' jókat. Min-
denek fölött sőt jó volto-
dat, Szomjuhozhaszam
édes irgalmadat.

Le

Legyenek nekem szent
parantsolatid, Etem és
ítom drága szép hagyásid,
Eleszszék lelkem vigasztá-
lásid, Mindenek fölött biz-
tató mondásid.

Indits fel szivem a' szent
igassághoz, Kedvetleníts-
meg minden vigasághoz,
S' nálad nélkül való vidám-
sághoz, De készítsd lelkem
örök boldogsághoz.

Istenem áld meg én hi-
vatalomat, Tedd gyönyö-
rűségesse jó munkámat,
Erte'd fel-vállalt minden
dolgomat, Tedd szeren-
tsessé s' áld meg gondaimat

Mun

Munkáim között gyakran buzgosággal, Emeld fel szívem ahítatossággal, S' magadhoz foglald minden jószággal, Szegény lelkemet lásd illy boldogsággal.

Rut bűneimnek megfíratására, Adgy vizet szememnek ásztatására, Eitemnek meg-jobbitására, Adgy szent malasztot igazulására.

Epíts-fel bennem amaz igazságot, Adámban elveszett ártatlanságot, Te remts én bennem új tisztaságot, Virrasz fel reám illy

illy irgalmasságot.

Mint szomju szarvas kíván hideg forrást, Mint Publicanus ohajt igazulást, Ugy én-is bűnből fel-szabadulást, Kivánok tőled ilyen boldogulást.

Vidullyak-meg minden tséltsapság nélkül, Gyorsab legyek tisztszen fáradtság nélkül, Alázatosb kép mutatás nélkül, Es igaz mondó szin mutatás nélkül.

Ne győzesse-meg kétségben eséstül, Adgyad fellyelek ilyen veszély nélkül, Reménségem vak-
me-

merőség nélkül, Légyen
benned fel-fuvalkodás nél-
kül.

Kegyes szivből és kép-
ntálás nélkül, Adgyad sze-
ressék mindent jó lelekből,
Inthessék vétkeiről bősztű
nélkül, Epithessék ötet
kevélység nélkül.

Adgyad engedgyek el-
len-mondás nélkül, Szent
intésidnek unakozás nél-
kül, Tsapásidat zugolodás
nélkül, Szenvedhessem bé-
kével s' bősztű nélkül.

Job Pátriarcha békefeg-
tűrését, Közöld én velem
boldog reménségét, Hogy

tart-

tarthassam lelkem tsendef-
séget, Ismérhessem meg
örök idvőségét.

Adgyreád vigyázó szí-
vet Istennem, Adgy álhata-
tot és tisztát én belém,
Mellyet gonosz kívánság
én tőlem, El ne vonhasson
semimi kifirtetem.

Adgy olly értelmű
melly téged ismerjen, Olly
serénységet mely téged
keressen, Olly bősztűséget
melly meg-is leljen, Olly
életet mely nálad kedves
légyen.

Igaz hit által te szent
halálodban, Részeltes en-
gem

gem érdemes kinodban,
Ez által Sz. Lelked javai-
ban, Végre meg-szerzett
nagy boldogságodban.

M A S.

EN nyavalyás lelkem
serkeny. fel-álmodbul,
Vedd eszedben magad fies
fájdalmodból, Fel gyo-
gyulni fies lelki nyavalyád-
ból, Ki-tisztulni bűnöd rút
poklosságából.

Mi nem kitsiny hidgyed
te lelki sérclmed, Meg-
érted jőjön tsak Istentől
értelmed, Kerjed. is azt jó-
dra, s' meg-látod te ver-
med,

med, Mellyből jőhet reád,
jaj! nagy veszedelmed.

Emlitedé lelkem rút
gondolatidat, Isten ellen
való rút kívánságidat, Kár-
hozatra méltó tántorodá-
sidat, Mellyen kefereghet z-
erts bolondságidat.

Rút kevélység s' ebből
származott kértettség. Gyű-
lölség, versengés, pör pat-
var, irigység, Harag tartás,
átkozott főlvényseg. Ekte-
len részegség, mellyből
fertelmesség.

Jaj! vagyon még töb-
is, ha győzném számlálni,
Kiket immár kezdtem.

benne tapasztalni, Kiknek
undokságát kezdettem
utálni, S' kiktől te lyesz-
ből kívánok meg válni.

Christusom kívüled
nincs kihez járulnom, Illy
beteg voltomban nincs ki-
től gyógyulnom, Nincs ily
fekélyemből ki által tisz-
tulnom, Veszélyes ver-
memből és fel. szabadul-
nom.

Világnak fiai itt nem se-
githetnek, De sőt a' mint
kezdtek veszélyben ejthet-
nek, Meg. utálván engem
szegént gyötörhetnek, Sé-
mei

mei módgyára megekele-
rithetnek.

Sérelmes vóltodban lel-
kém ezokáért, Eredgy Or-
vosodhoz, s' mit adtz a'
flastromért? Miradhatnál
inkáb ily orvosságodért?
Szegény essél térdre meg-
gyógyulásodért.

Reá fogadást tégy hogy
ha megh. gyógyulhatz,
Hogy te szántszándékkal
vétkekre nem gyulatz, Sőt
indulatidban hogy hamar
meg. fulatz, Uj betegsé-
kre új okokat nem adtz.

Ebbentsak az Isten lehet
jó gyámolod, Lelke erejé-

vel lehet kétz oltalmód,
Azért az UR Christus
menyben- is szószóllód,
Nyerjen erőt néked édes
hű pásztorod.

Gyujts meg szövérne-
két áldott szent igédnek,
En bennem virrazd fel
napját kegyelmednek, Igaz
útat mutals nekem Ize-
gyednek, Járhassak kedvé-
re hogy szent Felségednek.

Imé szegény fejem te
elődben hoztam, kik miatt
kétséggel sokszor tusakod-
tam, Mint a' Publicanus
szivemben kínlód am.

Várlak Uram azért re-
mén-

ménkedő szível, Mient
a' vigyázó virradást vár-
éjel. Hozd-fel szép napo-
dat nékem-is jó reggel.
Hogy szolgálhassalak seré-
nyebb elmével.

Samaritánus-ként borral
s' olajoddal, Gyógyíts se-
beimet irgalmassagoddal,
Tégy jól velem kérlek ily
bolygó juhoddal, Kiért
ditsirjelek nagy hálá-adás-
sal.

Ditsirteffel Atya Isten
magasságban, Mi Urunk
Christussal mind egy mel-
toságban, Es a' Szent Lé-
lekkel mind egy hatalom-

ban, Háromság edgy Isten
áldgy meg dolgainkban.

M A S.

EGykor egy vén jámbor
talál egy iffiúra, Tekint-
vén ő reá mint édes fiára,
Kérdé hogy ki volna attya
és ő Ura?

Mond ő: nekem Atyám
s' fő Uram az Isten, Az
után az szülém ki fel-tar-
tott engem, Te-is szép
vén jámbor Atyám lehet
itten.

Erre való képest monda
a' vén ember: Jól felelél
fiam, illy jó szód sokat ér,

Vi-

Wigyen jora azért Urunk-
bol folyt szent vér.

Rövid szóval fiam intlek
illy Atyákat, Meg-bötsúly
és halgasd drága monda-
fokat, Kövessed serényen
hasznos tanátsokat.

Illy szavát az iffiú hal-
ván az embernek, Monda:
édes Atyám örülök én en-
nek, S' kérlek tégy eleget
hát ez kérdésemnek.

Tsak ezt mond meg
nekem: e' kerek vilagon,
Mellyen által éltél, s' jársz
immár istápon, Mi módon
kell nekem jól mennem ez
úton?

X4

Vég:

Végső határához ham
életemnek, Im nem mesz-
sze vagyok, s' látod vén fe-
jemnek, Fejérsegets' egyéb
nyavalyáját ennek.

Sokszor ham hidgyed
én el tántorodtam, Imide
s' amoda. Sokszor hanyar-
lottam, Jákob ként sok
búval eddig vándorlottam.

Kerek forma ugyan lá-
tod im e' világ, De igen
darabos ennek út sok ág,
Meg-fújt és így ember
jóbra nehezen hág.

Jó tanátsom azért im ez
rövideden, Isten igijéhez
ne légy tsak idegen, Utad

vé-

végeződik el hidgyed nagy
szépen.

Reád dühösködő világ-
nak habjain, Az ördögök-
nek is ő mérges nyilain,
Altal mehetz bátran felel-
mes utain.

Az Abrahám, Isák, Já-
kobnak Istene, Pusztában
Sidóknak ki vala vezére,
Te lábaidnak is leszen ve-
zetője.

Lámpás gyanánt ham
ennek szent igijét, Tarts
előted, követz utadban in-
télét, Ugy éred el oltán
Cánánnak szép földét.

Ily tanátsát iffiak ve-

Xs

gyék

gyék ez embernek, Valakik
kévánnják áldását Isten-
nek, Hogy lehessen boldog
vége életeknek.

M A S.

NE hadgy Ur Isten kér-
lek el vesznem bű-
nőmben, Sőt légy kegyel-
mes és engedelmes énné-
kem, Te szent Fiadnak Je-
sus Christusnak szent halá-
láért fogadásaért, Mert ha-
meg nem szánsz, előled el-
hánysz, jaj nekem.

Tsalárdtságomért, álnok-
ságomért olly ora, Nints
melyben szivem, tellyes
ele-

életem halálra, Hogy nem
rettegne és nem reszketne,
hogy bűnöm halma gon-
dolatimra, Omlik mint
edgy hegy, kinszivemtsak
nyeg ohajtva,

Légy meg szánoja, sza-
baditoja árvádnak, Hozzád
kiáltó kegyelem váró fiad-
nak, Oltalmazója erős had-
nagya, légy szolgálodnak
bűnös fiának, Nagy zoko-
gással, téged szép szóval ál-
dónak.

Végy bé kedvedben és
kegyelmedben szent A-
tyám, Mint a' Davidot,
Péter szolgádat Jehovám,

Te Szent Fiadnak Jesus
Christusnak halálát nézvé-
nit értem-istén, Tette sza-
kadván, szent vére hullván
kereszt-fán.

Drága intése, ritkán,
törvényed szivemben, Er-
zettem Uram, kiért várom
rád szüntelen, Istenséged-
nek mint teremtménynek
haragját félvén gyakran s
rettegvén, Melly ha rám
omlik jaj mint el bomlik
életem.

Meg-szabadító kegye-
lem adó bõlts Isten, Aláza-
tossan bizodalmassan szün-
telen, adgyad el nyernem,

Fel-

Fel-seged kérem, szent or-
szágodat, nézvént országodat,
Mert romlásomra, vagyon
nagybűmre e' világ.

Tsillagok szerző, Nap,
Hold építő szent Isten, Lé-
gyen dicsőség és nagy tisz-
teleg mindenben, Istensé-
gednek mint teremtmény-
nek, Ki uralkodol földön
és mennyen a' nagy ten-
geren erőssen.

M A S.

Jaj tenéked ki pradálsz

Es. 33. 1.

PRædának ki örül erszé-
nye meg-ürül, Mert

XZ

Isten

Istennek átka forgodik a
körüli, A' koberló ember
bizony meg - szégyenül,
Roszszul gyűlt szerdekje
roszszul ismét el-dűl.

Egy rút féreg terem
prædának gyomrában, Ki-
nek jaj a' neve a' szent Bi-
bliában, Sok kárt tész e' fé-
reg ember jóságában.,
Minden jó szerentsét meg-
fojt marhájában.

Tsuda mely édesnek tet-
szik a' más java, Kit magá-
nak foglal ember húzva.,
vonva, De bizony ily méz-
ből méreg leszzen folyva,
Mely embert meg-gyaláz
min:

mindenestül fogva.,

Ennek igaz vóltát Sán-
dor bizonyittya, Kinek sok
prædából méreg lőn itala,
Es nagy birodalma sok felé
fel oszla, Szintén mint a'
Troja gonoszul el bomla.

Lest hány a' büntetés a'
gyors hamiságnak, Tör-
esik nyakában minden go-
noságnak, Kéfnéké vala-
mit? adgy helyt igazság-
nak, Idvölleges utát kövöld
Zakeusnak.

Istennek haragja sem siet
sem feled, Nem siet hogy
meg-térj és jól tegyen ve-
led, De ha nem térlz, sem-
mi:

mit bűnődben nem feled,
Sőt kegyelem nélkül tűz
modon rád gerjed.

Jonás idét hamar Nini-
vé meg tére, Istennek-is
rolok haragja el tére, De
hogy Jerusalemben sokára sem
tére, Ezért mind el-nyelé
őret saját vére.

Magyar kérlek téged
hadd el a' praedálást, Or-
szágunkban való szörnyű
nyuzást fosztást, Szegény
nemzetünkön való nagy
koborlást, Hogy nyújtson
az Isten reád ő áldomást.

Régi Mátyás Király
hogy ha fel-kelhetne, Es
szép

szép szemeivel ha reánk
nézhetne, Mint a' sebes eső
rajtunk könyvezhetne. Es
sok gonosz tévőt méltán
büntethetne.

El-költ az igazság meg-
hól Mátyás Király. Kegyes
Isten csak te fejünk fölben
ály, Sok gonofságii kért,
minket meg ne utály, Sőt
Fiad kedvejért erőddel
mellénk szály.

Ezer hat száz. után har-
mintz edgyedikben, Mi-
kor Magyar Magyart pra-
dálná frigyében, Írám ezt
nagy búmban mint egy kék
merigyben, Isten jobbitson
meg

meg minket ily ígyünk-
ben.

M A S.

PAísa szegény fejemnek,
En Istenem légy éltém-
nek, Bátorítója sziveim-
nek, S' vigasztalója lelkem-
nek, Oh én lelkem ély
Jesusbán ély.

Engem azért fohászko-
dót, Szívűl hozzád folya-
modót, Végy kegyelmed-
ben illy juhót, Őnts-ki
menyből reám sok jót, Oh
én lelkem:

Lám igirted irgalma-
dat, Sz. ígédben jó voltodat,

Az

Azért küldéd szent Fiadat,
Hogy velünk közlöd ma-
gadát, Oh én:

En bűnömnek fokasá-
gát, Ne nézd Uram álnok-
ságát, vedd el inkább sok
rútságát, Es töröld-el po-
kloflagát, Oh én:

Tsuda melly igen ohaj-
tya, Irgalmaffagodat várja,
En Istenem szomjuhozza,
Szegény lelkem úgy ké-
vannya. Oh én lelkem ély
Jesusbán ély.

Igy szólván: Nem aka-
rom én, Hogy egy bűnös-
is el. veszfzen, Sőt inkább
hózzám meg térjen, Es ö-
rök-

rökké velem élyen, Oh én
lelkem ély Jéhusban ély.

Igytselekedél Dáviddal,
Es szent Péter Apostollal,
A' szegény Magdalénával,
Es több bűnös fiaiddal, Oh
én lelkem:

Mikor bűnökért sirná-
nak, Szivek szerint bán-
kodnának, Kegyelmet tö-
led várnának, Ők jó válasza-
szal járnának, Oh én:

Reménsegek nem tsala-
ték, Irgalmaffagod nyújtá-
ték, Bűnöst nem utált-
meg tették, Kik meg-
térnek bizonyodék, Oh én
lelkem ély Jéhusban ély.

En-

Engemet-is úgy kegyes-
sen. Vagy kedvedben íze-
relmessen. Bűnben ne
hadgy fekélyessen, Sőt, tisz-
tits-meg kegyelmessen,
Oh én lelkem:

Kegyelmes menybéli
Király, Kérlek engem meg
ne utály, Sőt táboroddal
mellem szaly, Es erőddel
környülem ály, Oh én:

Irigy ördög ne árthas-
son, Hogy kísértet ne bánt-
hasson, Tsak hozzám le-
járulhasson. Es bűnökrene
hathasson, Oh én.

Repuly s' örűly azért,
lelkem, Indullyon hozzád
bűs

bús szivem, Hála adást mutat hitem, Néked mig léfzen életem, Oh én lel:

Az Ur Jésus áldozattya, Lelkemnek nemes záloga, Rajtam légyen fel. költ. Napja, Estőled meg-nyerje s' adgya, Oh én:

Aldott a' te neved légyen, Sz. Lelked minket segéllyen, Minden jóra vezérellyen, Erre minden mondgya Amen, Oh én lelkem ély Jésusban ély.

M A S. S. K.

Nota: *Téged Úram val:*

Bűn testéből s' tömlőt zéből

ből ki szabadit meg engem, Mellynek mérgét, fulyos terhét éjel nappal kefergem, Jaj mit tegyek s' Uram medgyek édes szép reménsegem.

A' bűn alá mint terh alá el adattatott vagyok, Mert a' törvény lelki de én testi s' vétkeim nagyok, Kikért bennem én Istenem reszketnek minden tagok.

Lelkem ellen kimilletlen testem is tusakodik, Lelkem jómra test gonoszra s' ártalmára vágyodik, két baj között meg ütközött szivét csak fopánkodik.

Ve

Velem jár kél testem,
 míg él noha rossz ellenfe-
 gem, Olly hasonló mint
 egy vad ló sokszor el-ragad
 engem, Mert ha kedvét
 télszem el. vét csak nyomát-
 is rettegem.

Mit kell tennem bűnös
 testem tőlem el nem verhe-
 tem, Ha hizlalom bűvát,
 valom még is meg nem
 ölhetem, Mert terméket
 ez az élet melléje kötött
 engem.

Világ java s' ékes szava
 mosolyogván fenyeget,
 Amaz méreg lelki fereg
 bűntételre édesget, Három
 inség

inség illy ellenség vallyon
 s' kit nem szédelget.

Mint meg fáradt magán
 szakadt bolygó juh olyan
 vagyok, Mint a' farkány
 vad oroszlány torkában fi-
 vok rivok, Jaj ki lészén ki
 ki. vészén, Uramhoz mig-
 len jutok!

Lelkek Ura fő Pásztorá
 keresd-fel juhotskádat, Ki
 el-veszett bűnre lépett,
 hozd vissza te szolgádat,
 Mosd-el szennyét, kösd-bé
 sebét hadd halgassa Szent
 szódat.

Mire való hangitsáló
 engemet hívó szép szód,
 Y Ki

Ki a' bűnőt nem érdemest
kegyelmed mellé vonszod,
Vigasztalod hol meg suj-
tod mikor jobnak aránzod.

Bűnt meg-dúllyá föllýül
múllyá irgalmasságod árja,
Meg-térésfretý életre a' bű-
nös embert várja, Békeség-
nek s' kegyességek tárhá-
za: bé nem zárja.

Tekints azért szent Fia-
dért rám kegyes szemeid-
del, Christulomért én Ura-
mert bűneimet töröld el,
Eddig való méltán sújtó
vesztőzödet Atyám tórd el.

Engem szegényt bűnös
edent ha kegyelmedben
bés

bé. vész, Mint jó atya fiaira
könyörülő szível. nész,
Bűnösöknek kik meg-tér-
nek ezzel nagy reménység
lész.

En meg-adtam Uram
magam kötőzz meg szent
Lelkeddel, Bűnök táján
rút pusztáján ne tévelye-
gjek széllyel, Hogy végtére
még időre ne térjek meg
veszéllyel.

Bár meg-kímély magad
segély hogy testemet feizi-
sem Világ, ördög, melly
mint rúdög, ellen magam
készítsem, Mint jó bajnak
örök jajnak fegyverét el-
térítsem.

Ha velem lesz ő erős
 kéz ellenfelem hátat ad,
 Mert el nem dől meg sem
 szédül ki magát bizza re.
 ad, Sőt reá száll melly ná-
 lad áll mennyei Sz. coro-
 nád.

Szent vagy Uram szent
 vagy Uram szent vagy és
 ditsősleges, Mérhetetlen
 s' véghetetlen jó voltod és
 mélységes, Adgyad nékem
 hogy életem lehessen id.
 vősleges.

M A S.

Könyvem forrási, áradá-
 si indullyatok, nyoszo-
 lyá-

lyámat ásztassatok, kezek
 lábak, mindentagok büne-
 imet firassatok.

Mardoso feregűn mint
 méreg epezt s' gyötör, lel-
 kem testem közt van nagy
 pör, edgyik a' másik ellen-
 tör, sebtén sebbet mint éles
 tör.

Mint földnek pora oly
 szapora bűnöm árja, mint
 tengernek sűrű habja, szél-
 vész mikor meg indittya,
 lelkem csak el nem burit-
 tya.

O én hamu s' por, kit
 majd el szór széllyel a' szél,
 miért szívem olly mint

Y 3

atzél,

atél, Istentől nem retteg
s' fél ha majd halál torká-
ban kél.

Mint szárnyon járó bár
mint Ráro el-repüllyek,
tenger mélyében merül-
lyek, bár mindent távol-
kerüllyek, kösziklák közt
felen üllyek.

Nints hová mennem én
Istenem szined elől, nyu-
godalmat lelkem nem lól,
mert rám vigyász minden
felől, rajtam szemed kívül
belől.

Jövel Ur Jésus, tőlem
ne fúss kegyelmeddel, félel-
mét szívemnek vedd el,
s' gyo-

s' gyógyi s febem sebeiddel,
tisztíts meg piros véreiddel.

Sebeid mélye, szegek
helye, mint erős vár, min-
den bűnőlt magához vár,
én-is abban rejtezem már,
ugy nem követ vegetlő kár.

Szent tested vere, lelkem
bére, s' gyógyító ír, fulem-
ben zengő boldog hír, id-
vősseget az által bír, a' ki
téged azért ditsír.

Végy hát kedvedben,
szerelmedben szent Jého-
va, kiből ki ne essem soha,
ha meg bántalak valaha,
ne légy hozzám mint mo-
stoha.

Jó szerentsémnek, éle-
temnek ránts zabláját,
ronts el szivemnek dagál-
lyát, töröld-el jóknak aka-
dallyát, ne fussam e' világ
javát.

Itt vágj, itt égecs, it űs,
itt mész, itt ősztonőzz, itt
fujts, őklőzz, itt köppő-
lyőzz, bátor kemény irral
kötőzz, tsak örök életet
szőrőzz.

M A S.

NE szálly pörben én ve-
lem oh én édes Iste-
nem, Mert nem igazulhat
előtted én lelkem, El-kár-
hoz-

hoztathatz engem.

Mert én anyám méhé-
ben fogontattam vétekben,
E' világra löttem eredendő
bűnben, Meg-fertezett vé-
tekben.

Néked bűnöm meg-
vallom mert én azzal tar-
tozom. Te botsáthatod
meg bizonynyal jól tudom
segítségedet várom.

Az őrdögnek kezéből
bűneimnek töréből, Ments
ki meg-érdemlett nagy ve-
szedelmemből, Tekints
reám az égből.

Szent Fiad haláláért ke-
serves nagy kinnyáért, Al-

áldott szent vérenek el ki
folyásaért, Kegyelemazz
meg mind ezért.

Az ő tisztaságáért és ár-
tatlanfágáért, Szent kezein
való sebeknek helyéért,
Tővis coronájaért.

En fertelmességemet és
nagy fok vétke met, Kik-
kel feretetttem undokul
kezemet, Rutitottam teste-
met.

Botsáflad meg Ur Isten
oh áldott Atya Isten, Ke-
gyelemmel bővő s irgalmas
jó Isten, Nagy tőrhető
szent Isten.

A te áldott Sz. Lelked

ker-

kérlek tőlem el ne vedd,
Sőt újítsd-meg bennem,
hogy ditsirjem neved,
Szolgálhatlak tenéked.

Reád biztam magamat
te viseltyed gondomat,
Igazgald jó útra az én lá-
baimat, Es minden szándé-
komat.

Vigasztald meg szive-
met búban epedt lelkemet,
Nehánd szemeimre undok
vétkeimet, Es tselekedeti-
met.

Tsak tégedet ditsirlek
mig e' világő élek, Tudom
nyugodalmost én te nálad
lelek, mikor innét ki-kelek.

Y 6

Már

Már örökké áldással és
felmagasztaltsáddal, Aldott
Atya Istena' te szent Fiad.
dal, Szent Lélek malasz-
tyával.

M A S.

Magasztallak én Iste-
nem Uram és Atyám.
Mert Atyai gondod va-
gyon teremtem reám Sz.
Lelkedet Uram övedzéd
hozzam, Illik azért ma-
gasztalnom s' neved álda-
nom.

A' ganéjbol, porból, sár-
ból lám fel emelél, Erde-
mem kívül engem bűnöst
Uram

Uram tisztelél, Pharaho
átkától, s' tűzétől mentél,
Irgalmason tartál Uram
el-is nem vesztél.

Tapfolással, tombolással
vilzem ládádát, Vigaságos
nagy örömmel Sz. táblái-
dat, Meg-örizem Uram
parantsolatidat, Igyeke-
zem meg-fogadni hagyo-
mányidat.

Tharé fiát Abrahámost
meg-szabadítád, Az őt Ki-
rályhadaival kezébe adád,
Sodomából Lot-hod men-
téd s' ki-hozád, A' lok la-
tot tűz esővel égetéd s'
rontád.

Holofernes meg öleték
gyenge Judittul, ő nagy
hada meg-bodula az egy
afszonytul, Bethuliát
mentéd rablo hadátul, illy
kegyelmes gondod vagyó
az igazaktul.

Illyést mikor a' Jezabel
afszony kergetné, A' lok
hamis Báál Papokért hogy
meg öletné, Meg akarad
Uram Izegényt tartani,
Egy fa alatt Angyaloddal
adatál enni.

A' Danielt Dáriusnak
ám bé-vádolák, Nagy ha-
misan a' tanátsok hogy el-
árulák, Oroszlánok közzé
ám

ám bé-tasziták, Azóknak-
is parantsolád hogy ne
bántanak.

Sydrách, Mesách, Abde-
mágot hamis bálványért,
Nabugodonozor Király az
imádlagért, Tűzes kemen-
tzébe igazságodért, Bé-
vetteté, de meg őrzéd di-
tsiretedért.

Tsudálatos nagy öröm-
mels' vagafagoston, Szaba-
ditál áruloktul nagy hatal-
masson. A' tengeren Uram
engem szárazon, Altal-
hozál s' meg szállítál nyú-
godalmasson.

Zengedező tzimbalom
szó

szó s' hegedő szó zeng, En
alattam Parnassusnak nagy
hegye. is reng Lybanus ha-
vassan éneklésem tseng,
Mindenféle muzikáim,
szólnak ugyan peng.

Eg teremő, nap, hold
szerző, csillag építő, Te
vagy Uram földnek szinén
a' legelterő, Gonosztul őri-
ző kegyessen mentő, Min-
deneket rendi szerint el-is
végező.

Méltó azért, méltó azért,
méltó ditsírní, örvendez-
ni, vigadozni s' felmagas-
talni, Sz. nevedet Uram
áldani s' félni, Szabadult-
nak

nak nékem Uram, hálákat
adni.

Enekellyen a' virgina,
cytera, hárfa, Nagy orgo-
na, trombitáknak harfogó
szava, Mert az Ur Istennek
ez akarattya, Minden állat
kit teremtett hogy őtet
áldgya.

Keserűség s' bánat után
vigaságot ad, Rágalmazó
nyelvek ellen vigyáz te re-
ád, Szegénylelkem, Uram,
im holjő hozzád, A' Kirá-
lyok és Tsászárok Urát
majd meg-ládd.

Igassággal s' vétek nél-
kül való szóllással, Őtet vár-
juk

juk és ki-mennyünk hozzá
lant szóval. Mit szívünknek
tisztá áldozattyával, A' glo-
ria és hosanna övé Fiával.

M A S.

Miként Ægyiptusban
Medgy Pellikán madár.
Nem tudgya mi legyen a'
mennyei udvar, Kiben az
idvősség érdemünk nélkül
jár. Az Ur Jesus Christus
abban igaz sáfár.

Noha az Ur Isten a'
mennyei kintset, Nem ad-
ta ő néki amaz okos lelket,
Sem az idvősségre vezérő
Szent Lelket, Mert csak

az

az embernek adta mind
ezeket.

Még-is kefervesen Izra-
él Pásztorát, Hangitsálván
áldgya menynek földnek
Urát, Hogy háladatlan sag
ne illetné dolgát, Elteti tá-
plállya teremtetett állatját.

Fiainak madár eledelt
keresni, Mindenben ő né-
kik segitféggel lenni, Igye-
kezik szegény gondgyo-
kat viselni, Gyakran ő fész-
kéről megszűke kell távozni.

De míg fiaihoz meg-tér
eledellel, Alig várja lássa
mégyen nagy örömmel,
Gyenge fiainak legyen se-

gi-

gitséggel, Hát mind edgyik
régen meg-hóltak méreg-
gel.

Mert edgy mérges kí-
gyó bé-mert nagy vélet-
len, Pellikán fiait sebheté
fészekben, Méreggel ed-
gyenként meg-ólé helyek-
ben, Ki miatt halálok esék
nagy véletlen.

Látván ő fiait mind hal-
va fekünni, Nem tudá mit
tenni kezdé keseregni,
Szerzett eledelét hová kel-
lyen tenni, Meg-hóltak fiai
kinek adgyon enni.

Buvában Pellikán az ő
maga mellyét, El-kezdé
szag-

szaggatni hogy botsátná
vérét, Vérelvel öntőzné ő
meg-holt fiait, Fel-eleve-
nitné s' így adná meg-éltét.

Az Ur Jesus Christus
szintén ezen. képpen, Ada-
mot és Evát teremté nagy
szépen, A' Paraditsomban
a' nagy fényességben, Bé-
ültette vala szép gyönyö-
rűségben.

Pokolbéli ördög nagy
hirtelenséggel, Ki terhel-
vén vagyon ezer mesterseg-
gel, Atyánkat anyánkat,
meg-ólé a' bűnnel, örök
kárhozatnak iszonyu mér-
gével.

De

De a' Jesus Christus mint
igaz Pellikán, Fiaiért ha-
lált szenvedé. keresztfán,
Az ő szent vérével minket
mosogatván; Fel: eleveníté
magát meg: áldozván.

Adgyunk halát azért a'
Jesus Christusnak, Ki meg-
szabadíta torkából halál-
nak, Mérget is el-rontá az-
álnok kigyónak, Ki meg-
ölte vala fiait Adámnak.

Hát emlekezzél meg ki
ezeket hallod; Hogy a' régi
kigyó az első Adámot,
Edgy alnával veszté e' sze-
lesvilágot; Ki miatt fiai va-
lának mind rabok.

MASS

M. A. S.

VArom Uram Isten fe-
jemre kedvedet, hozd-
el sietséggel hajts-le az ege-
ket, szállj-le vidámits. meg
banatos-szívemet, ki bűnei
miatt szenved nagy gyöt-
relmet.

Szükölködik lelkem te
kegyelmed nélkül, mint a'
szomju szarvas hideg for-
rás nélkül, erőtlén én erőm
segedelmed nélkül, jól tu-
dom nem vagyok gonosz-
vétek nélkül.

Bizonnyal ismérem te-
stem gyarloságát, meg ne-
he-

hezittetvén lelkemnek fájdalmát, kiért szegény fejem meg-alázta magát, Felsegedtől kéri bűne bocsánatját.

Annyira rettegi felseged haragját, nem mér bátor. kodni úgy szégyenli magát, hogy gyarlóságából menynek földnek Urát meg-bántotta, értvén haládatlanfagát.

Le-függesztvén nézi földnek apro porát, ahhoz hasonlonak isméri ő magát, azért Felsegedet véle jól tött Urát, erőssen rettegi, látván hamis voltát,

Igen

Igen nagy gy. korta akar meg-követni, te szent Felsegedd I szövetséget vetni, de bűnei miat nem mér szemben lenni, felvén haragodat talám meg-emé-szti.

Nyilván most ismérem könnyű a' bűnt tenni, mint a' nehéz kőnek tengerben merülni, de nehéz belőle szárazon ki-jőni, valakit, Ur Isten meg-akar sz bűntetni.

Tellyes bű kegyelmű irgalmas Isten vagy, bűben heverőkhöz te rettenetes vagy, de a' meg-té-

Z

rök

röknek kegyelmes Attyok
vagy, szent Fiadért kérlek
engemet. is ne hadgy.

Vond meg oltorodat kit
reám borsáttál, törd-el a'
veszszőket mellyekkel fuj-
toltál, szerezmes szent A-
tyám mikor haragudtál,
mellyel bűneimből hozzád
fel. indítál.

Hálálégyen néked hogy
meg. látogattál, a' félelem
által próbálni akartál, mel-
lyel országodra nagy útat
nyitottál, halál árnyékából
ugyan ki-ragadtál.

Az én életemet tenéked
szentelem, te segítségedből
tsak

tsak jót tselekeszem, irgal-
malságodat mindennek
hirdetem, miglen futáso-
mat földön el végezem.

Ditsirteffel menyben ő-
rök Atya Isten, a' te szent
Fiaddal egyenlő felleghben,
és a' szent Lélekkel áldgy-
meg kérésünkben, hogy mi
holtunk után meheisünk
elődben.

M A S.

AZ Ur Isten nékem édes
Atyáplálom, minden dol-
gaiban tsak ő az én igaz-
gatóm, nem hágy engemet
tellyességgel meg nyomo-
rodnom, életemben nem

Z z hágy

522 Istenes
hagy engem meg romlanom
Sokszor történt nekem
háboruságom. a' hamissak
miatt sokszor esett bujdo-
sásom, de mindenkor jó
helyen lőttem meg nyügo-
válom. Jamboroktul meg
vót az én táplálásom.

Tsak az Isten én lelkem-
nek vezére. a' gonosztól én
életemnek el terítője, az ő
áldott szent nevének nagy
dicséretre, az igazságnak
ősvényén viselője.

Nem rettegek semmi ve-
szedelemtől, még az halál-
nak is ő nagy kegyetlen-
ségtől, mert oltalmaz az én
Uram

Uram mindenektől, velem
vagyom meg ment minden
ellenlegtől.

Ő énnekem meg-őriző
pásztorom, noha tőle bű-
nömért néha oltoroztató,
de viszontag kegyes kép-
pen meg-vigasztaltatom,
mint Atyámtól soha el
nem hagyattatom.

Drága szép ajándékok-
kal meg-láttál, tiszteleg-
gel én Istenem meg-aján-
dézottál, noha viszontod
ellenlegimert te azokkal, de
tartod az én lelkemet vi-
gasággal.

Azon kérlek én Istenem
Z3 rége-

tégedet, környékezd meg
te kedveddel az én életemet,
a' te irgalmaságod biztassa én szívemet, te jó
vóltod birja az én életemet.

Hogy csak néked élhessek
e' világon, vig' engemet örökre
Uram a' más világon, mert nints
tökéletes boldogság itt e' világon,
csak te vagy Ur Isten az én
vigaságom.

Ez ditsiretet a' szent
Dávid éneklé, mikor Isten
ötet háborúból ki-menté,
és a' Soltár könyvben versekből
igly helyherteté, béke-
segejért az Ur Istent ditsiré.

M A S.

M A S.

Az Istennek Atyai gondviseléséről.

Mire bánkodol oh te én
szívem, töröd magadat
ilyen igen, im a' testi
jokért? bizzál csak az Ur
Istenben, ki uralkodik
mennyeekben.

A' nagy Ur Isten nem
hagy tégedet, tudgya ő
minden szükségedet, mind
e' világ övé, azért minden
szükségedben, bizzál csak
az Ur Istenben.

En Uram és én Istenem
te vagy, szegény izólgádat
engemet ne hagy, oh én

Z 4

édes

édes Aryám én te szegény
fiad vagyok senkiben bizni
nem tudok.

A' gazdag bizik az ő
kintsében, de én bizom
csak az Ur Istenben, noha
szegény vagyok, mert a' ki
ő benne bizik, soha meg
nem tsalatozik.

Iliés Prophetát vallyon
ki tartá, mikor sokáig eső
nem vala a' drága időben,
edgy őzvegy asz szonyhoz
mene, ki néki gondgyat
viselé.

Egy fa alatt hogy elalutt
vala, egy Angyal ő hozzá
jött vala, ételt hozott vala,
mel-

mellyel negyven nap meg-
éré, mig felmene Horep
hegyére.

A' Danielről sem felet-
kezék, mikor verembe ő bé-
vertetek, az orosz lányok-
nak: de nékie ételt küldé,
szolgájátul Habakuktul.

Josef Ægyptumban el-
adaték, ott a' Királytól fog-
va tartaték, ő jámborságá-
ért, de őt Isten el ki-menté,
Ægyptumban urrá tévé.

Nem hagyá a' kegyelmes
Ur Isten, amaz három iffiat
hogymeg egyen, tűzes ke-
mentzeben, de őket éppen
meg-tartá, és onnan ki-za-
badita.

Oh Isten most-is ugyan
azon vagy, régi hatalmad
most-is olyan nagy, kérlek
engem ne hadgy, add meg
lelki szükségemet, és áld-
meg én életemet.

Nem kérek, Uram, én
gazdagfagót, a' mi szüksé-
gem azt jól tudod, mert
mindeneket látz de főkép-
pen erre kérlek, Uram,
hogy te veled legyek.

Minden a' mie' világon
vagyon, arany, ezüst, és
egyéb marha akar mi légye
az, csak egy kevés ideig tart
és idvőseget nem adhat.

Nagy hálát adok, Uram,

te-

tenéked, hogy értenem ad-
tad mindezeket, a' te szent
igédből, hogy csak végig
meg-maradást, és idvőse-
ges ki-mulást.

M A S.

Az Házaságról.

A' Ki indul hofzszú útra,
fokat busul, de nem tud-
gya, ha járása, bujdosása, jó-
ra lészzen, vagy fordulgo-
noszra.

Sokszor romol, kárt gya-
kranvall, kedve bomol, po-
kol hírt hall, míg vigság-
gal, s' jó haszonnal, viszsa
nem tér kívánt jutalommal.

A' fok káron sir, bánko-

Z 6

dik,

dik, a' jó hasznon örül, u-
grik, s' vigan lakik, kedven
nyugszik, eszik, iszik, sem-
mit nem bánkodik.

Igy van dolga a' ki gőd-
gyát, házasságra adgya ma-
gát, az út lullyát, lok bú-
dallyát, mig végre nem
viheti szándékát.

Nem tudhattya nyér-
vagy veszté, ha haszonra
fordulhaté, jót találé, rosz-
szat veszé, kedve szerint,
ha úta fordulé.

Ki haszonnal s' ki jár
kárral, ki Angyallal s' ki Sá-
tánnal, bűn attyával, ször-
nyű kárral, akad őszve lel-
kének kárával. A.

A' kedves tártts nyilván
Angyal ha jót talál sz élhetz
azzal, kevés buval, ritka-
jajjal, nem soha, tafz lelked
fájdalmával.

Helyen vagyon minden
dolgod, nem lesz másen ki-
vánlagod éted, itod, viga-
ságod, tőkélletes vigság
minden dolgod.

Szomorkodgyál ám bár
néha, siránkozzál s' akadgy
kárra, jus bár bura, szörnyű
jajra, de a' jó társ lesz vidé-
tásodra.

Fénlő Gémánthoz, Ru-
binthoz, Finum aranyhoz
ezüsthöz, a' jó afiszony

gyakor halzon, hasonlatos
a' drága gyöngyökhöz.

A' tár-háznak minden,
szine, udvarának ékeisége,
szép tüköre, s' drága kintse,
a' jó aszson' urának öröme

A' jó aszszony szép koro-
na, ékes bizony mint Pálma-
fa, az szép rosa, sem viola,
nem ér vele lilium illattya.

A' férfinak szép tizimere,
dolgainak kívánt vége,
tisztessége, s' hire neve, a'
jó aszszony segítség s' élte.

Ne mond magad nyava-
lyásnak, ne kiáltsad magad
búsának, sőt boldognak s'
nagy gazdagnak, ha szerit
sőt.

tötted a' jó aszszonynak.

Elég vagyon mert min-
dene, kinek van jó felesége,
tisztessége s' hire neve, ne-
vekedik ég alatt mindene.

Házát belől ha el-nézi,
minden felől el-szemléli,
tisztán leli, mert van néki, a'
ki házát mindé nap szépíti.

O boldogság! ó nagy
öröm! ó nagy jószág s' se-
gedelem! én Istenem ad-
gyad érnem, illy drága ven-
dégben legyen részem!

De a' rozstárs merő Sá-
tán, mint hegyes nyárs
mord az urán örül kárán,
tapfolbúván, meg-eméltő-
vűz a' fírfi házán.

Scorpioval edgyütt lak-
ni. viperával meg alkudni,
könnyebb élni, s' hasznosb
járni, hogy nem illyelegy
házban szorulni.

Basilisc⁹ látásával, meg öl,
de én még-is azzal, éjel nap-
pal vigyázással, inkább lak-
nám mint a' gonosz társal.

Jaj hát annak jaj min él-
tig! meg holt bizony im-
már fel g, rossz aszonyra s'
tunya társra, a' ki talál
gyász dolga mind holtig.

Nem virradhat az öröm-
re, estvét né érhet kedvére,
vagy őt észre könyves szem-
be, a' ki talál tunya felelegre.

Etel italaának méreg, rossz

afzónyal ki ventereg, ő rút
fereg s' kinzó méreg, iz gen'
firfi kórnyúl sértő vas szeg.

Haznak minden tsunya-
sága, tilzta ágynak gyalázo-
ja, firfi gyászíza s' kénzó
lántza, a' rossz aszízony u-
rának hohéra.

A' rossz aszízony urát,
gyótri, hidgyed bizony
meg-emészti, lelkét sérti,
rontyas' veszti, idő előtt
aggasztya s' vénheti.

Mint agyon vert ha ú-
ton jár, vélnéd hogy róft,
mert mint a' sár szurkoson
jár, vigyázz rábár, felelegre
miatt meg-holt az már.

Oh szörnyű bú jaj nagy

élet, oh szomorú bajos élet,
jaj mi lehet mondgy csak
edgyet, a' mi zörnyebben
tépné az embert, !

Oh nagy ostor ki előtt-
tem, sirván sokszor forgasz
nékem, én Istenem s' ne
add érnem, ily rossz vendég-
ben hogy legyen részem.

Ezt kedvejért egy iffjú-
nak, Irám azért hogy jó
társnak, mint aranynak, sőt
Gemántnak, keresője lé-
gyen tiszta ágynak.

Végyen példát baráttyá-
ról, ki véle szólt bár csak ar-
ról, mert ki másról s' nem
magáról, tanul, az jár min-
den dolgában jól.

REN-

☞()☞ ☞()☞ ☞()☞

RENDE KÖNYVBEN
foglalt Enekeknek.

A.

Ady már tsend fízes lelki	1
Aldg, meg minket Ur Isten	29
Aldott fízes östnek gyóns	36
Az én jó Istenem hágyer:	45
A' te nagy nevedet taris	50
A' Sz. Háromságnak első m:	57
A' Sz. Háromságnak kinek	61
A' Sz. Háromságnak kar.	65
Az Ur az égbe mint kir:	234
Az jó birt ember szelid e'	270
Adgyunk halass Istenünk:	211
Az idő órága nevel magas	313
A' gonosz természet meg	408
A' Musac Bállsi Nymphák	422
Az Ur Istennek e' edes táp:	521
A' ki indul bosszú útra	529

B.

Bizonnyal i' mirem rajtam	13
Bossza meg Ur Isten iffjús	31
Boly	

AZ ENEKEK

Boldog kinek Gerke az Ur 148

Borsásd Sz. Lelkeder egből 315

Bán testéből s' ömlőrzéből 493

D.

Delos szegereből e' minap 351

E.

Egyedül te benned m' llem 171

Enyhi s' d meg Ur Isten bús 249

E' világ mint e' ykert, kis 197

Egekben lakozó szeréges 396

El jö meg az i' d' csillagó 446

Egykor e' y' ven jömbor tal: 476

En ny' v' al' y' s' lelkem serk: 470

F.

Forog a' szerentse mit biz: 369

G.

Gazdag b' kegyelm' k' eg: 440

H.

Ha az Isten nekem s' o' r' e' t: 258

Had vezér l' o' Pallas rekin: 326

Hitet' o' szerentse nem kell 219

Hibek keres' y' nek jer ne 156

Hogy

TABLAJA.

Hogy fele: közel elrolam 252

I.

Igaz, ál: al' us, jo: kal forró 290

Jö mellem s' ent sten 285

Im hal' edes hoz m' ex a' 331

Iffiuságom s' rk: yabran 290

Járulok az Urhoz men: 427

K.

Kegyelmes Isten kinek kez: 26

Könyörőly en r' a' m' Ur Ist: 96

Kétsok hoz z' ad m' ly e' ből 108

Ker: ked e' világ gömböly: 204

Kinek egyek p' a' s' U' 236

Kedvez' o' z' em: ddel néz: 243

Kegyes, Jehov: s' k' i' n' s' 276

Katon: k' had: a' g' a, sten: 292

Ker: d' e' d' e' kop: r' o' r' miert 358

Köny: em forr s' arad: s' 498

Könyö: l' o' s' ent Istenhez 457

L.

Lelkemnek hoz: z' d' s' a' l' o' u: z: 7

Legyen jó d' o' s' a' k' fesske 238

Men:

AZ ÉNEKEK

M.

Mennyei seregek boldog tiszta	53
Mint a szomjú parbas kis	72
Mire ki meg-ter, kegyelmes	89
Minden dolgok közöst lát:	295
Mi Urunk s' édes Atyánk	310
Mint ágyu golyobis, Temér:	343
Meg-adja meg Isten öröm:	433
Magasb'allak én Istené Ura	506
Miként Egyiptusban egy	512
Mire bánkodol oh én szívem	525

N.

Nincs már hova lennem kegy:	43
Nincsen segít égem kis fia	283
Nem lehet sebb dolog a' ker:	300
Ne hadgy Ur Isten kerlek el	480
Ne szállj pörben velem:	502

O.

Ó szegény meg ronsolt, s' el	4
Oh én kegyelmes Isten m.	10
Oh én Istenem im mi tört:	17
Oh bent Isten, kis kedvédbé	23

Oh

TABLAJA

Oh én édes hazam te szép	80
Oh ki késon furok lettem or:	120
Oh kegyelmes Isten nezz	135
Ó ökle nec szép ibsósszeg:	142
Oh Uram Isten melly rávolj	165
Ó szép drága zálog, igaz	378

P.

Pusztában Sidókat és Zérlo	77
Pallas nem nyughatok ő	347
Paraditsomnak te szép fen:	461
Pradának ki ő fil, erßenye	483
Paisa szegény fejemnek	488

R.

Reménységem te légy nekem	114
Restenetes rúgy sz: mint	367

S.

Szegély meg engemet én édes	68
Senkit a pénz és kincs meg	224
Szűz Mária lakozék a Na:	305
Szegény fejem Uramhoz	404

T.

Tarts meg Uram engem:	263
-----------------------	-----

Tisz

AZ ENEK: TARTALOMJA:

Tudálható nagy dolgot: 368

Teged Uram Salamonkor 417

V.

Víz: ezek mi lehet: e' s' les 39

Végetlen irgalmu ó re 83 337

Vitezség embernek föld 182

Virtus lel: e' jószág kit sok 188

Udvar s' irgys: s' e' e' e' e' 209

Világom: e' alatt nincs: e' 229

Vigasztalom: mint: e' ordula 439

Varem Uram Ist: n fejemre 517

V E G E.

Via Jacobae,

az az:

JAKOB PATRI.

ARKANAK

Olly útas

Mely mindé Uron-JARÓ,
s' bujdosó igaz Izraelitákat,
bátorságos és bódog

DEREK UTRA igazgat,
Egynehán' oktató Regulát,
és Istenes Imádságok által.

Terem: 48 15. 6.

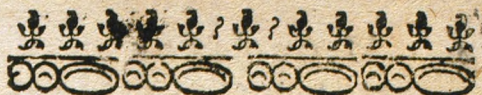
Am az Istén, kinek elötte jár
pauk az en Aryim Abraham
es Isák; am az Istén a' ki áptale
engem el: e' fogva mind e' m: i
napiglan; Am az Angyal, ki meg
szabadíto t engemet mindé go.
noszol, ald ya meg az igaz
úton JAROKAT!

LÖTSEN,

Breuer Samuel által, 1671

RMK

1. 1118 b

AZ IG AZ UTON.

JAKOBHOZ.

Boldogul akarsz é házad-
ból útdra ki-menni, és
útdból házadba vis-őt meg-
térni? Vegyed a' JAKOB
PALTZAJAT és OLAJAT, és
ély ezekkel Jábob módgyá-
ra, így mehetz-ki boldogul
házadból útdra; és útdból
haszonnal térhetz meg há-
zadba. A' Jákob Páltzája
gyanánt legyenek e' nehán'
ide alább jegyzendő Regu-
lák. A' Jákob Olaja gyanánt
ély az aláb jegyzendő buz-
goságos Imádságokkal.

a 2.

1. RE.

4 UTON-JAROK
I. REGULA.

Gondold-meg minek-
előtte útra indulnál,
hogy jövevény, bujdosó, s'
úton járó vagy ebbé e' világ
ban. *Terē 47. 9. Solt 39. 13.*
E' Regula mint egy támasz
útadba így támaszt a' kiser-
tetekben: Bujdosó vagy és
úton-járó, azért ezeket el-
szenvedd

II. REGULA.

Gondold-meg hogy nem
terajta kezdettett első-
ben a' bujdosás és úton já-
rás; hanem a' te *Atyáid is*
bujdosók, jövevények voltak,
1. Chron. 29. 15. Solt. 39. 13.

és

REGULAI. 5

és *1. 19. v. 19. Sid. 11. v. 13*
14 E' Regula így támogat:
A' te atyáid e' jó úton men-
tek-el, azért meñy utánok.

III. REGULA.

Gondold-meg, minémű-
űt legyen a' mellyen meg-
akarasz indulni: meg-vi-
gáld hogy hamis Bálamu-
tán el ne indully, *Szám: 22.*
12. Itt meg nézd az Isten
könyvét, ha azzal edgyé a'
te útaid, úgy indully útra,
mint a' Jákob úta edgyé
az Isten könyvével, mivel
attyánaks' annyának enge-
delmekből és tetzésekől
indul meg útára, *Ter. 28. 13.*

a 3

2. 66

6 UTON-JAROK
2. &c. E' Regula téged így
támaszt útdoban: Ne fély,
mert mivel Isten törvénye
szerént való úton jársz, meg
őriztet téged az ő Angyali-
val ebben a' te Istenes utad-
ban, Solt. 91. 11.

IV. REGULA.

Jó végeket tégy-fel min-
den útra indulásodban. I.
Vég, az Isten ditsőffége,
holot az Isten mindoneket
magáért teremtett, Péld: 19. 4.
II. Vég, felebarátodnak
haszna. Ugyan-is nem kell
csak magad hasznát keresni,
hanē felebarátodét-is, Phil. 2.
4. Rom: 12. 10. Valamelly
úton

REGULAI. 7

úton látod, hogy felebará-
todd meg-tsalattatik, ne in-
duly el, mert meg-vagyon
írva: 1. Thess. 4. 6. Senki meg
ne nyomorítsa, se meg ne tsal-
lya az ő felebaráttyát valami
dologban, mert mind ezekéért
boszszú álló az Úr. III. Vég,
magad idvőffeges és tisztel-
feleges életed. Idvőffeges éle-
ted; Mert mi haszna, ha egy
útdobá hamissággal egész
világot meg-nyerhetnéd-is,
ha lelked idvőffegét el-vesz-
ted? Matth. 16. 26. Tisztel-
feleges életed; Ezt parátsol-
lya Isten Phil. 4. 8. A' mel-
lyek tisztességek azokrol
gondolkodgyatok. a 4. V.

UTON-JAROK
V. REGULA.

Jó társaságokkal legyen
útra indulásod: mert a' jók-
kal jó léfesz. Sol. 18. 26. 27.
Esa' jó társaság fizekér gya-
nánt vagyó az útbán. A' go-
nosz társaságot penig elkerüld
Péld. 4. 14. es 1. v. 10. Mero-
szeknek útók hasonlo a' ho-
mályhoz. nem tudgyák miben
járóznak-meg. Péld. 4. 19.
Jobb egyedül járnod, hogy
sem gonosz hamis társasá-
gokkal. Ha Jakob gonosz
társaságokhoz adta volna
magát, az Isten Fia néki ö-
ször meg nem jelent volna.
De láld melly jó uti-társá-
vols

volt az Ur Jéhus, az egyedül
bujdoso Jakobnak, melly
gyakran meg-jelent nékie.
Elsőször, mikor Mesopotá-
miába menne, Ter. 28. 12.
Másodszor, Mesopotámiá-
ból mikor haza térne, Ter.
31. 11. 13. Harmadszor, a'
Jabbok révénél. Ter. 32. v.
22. 23. 24. & dd Negyed-
szer Béthelbē, Ter. 35. 9. 10.
11. 12. 13. Ötödizör, a'
Bersabe puszta-jában. holott
azt. isfogadá néki, hogy ő
véle edgyütt-le-menne Egyi-
ptumba, Ter. 45. 2. 3. Ez
ötödik Regula támogat té-
ged, ő idegen határokon,
as he-

IO' UTON-JAROK
hegyeken, völgyeké egye-
dül bujdosó szegény Uton-
járó. Egyedül vagy? Ne-
felly, veled az Ur Jესus az Ő
Sz. Angyalival, és szintén,
szükséged idején jelenik-
meg mint az egyedül buj-
dosó szegény Jakobnak.

VI. REGULA.

Gondold-meg, hogy a'te
veled járó Isten hatalmas,
fok útakon módokon való
megszabadításra; Meg-
szabadithat a' viz közepi-
ből-is, mint *Jonást* a'tenger
mélységéből, *Ion. 2.* A' *háro-*
iffiakas a' tűz közepiből,
Dan. 3. Danielt az oroszlá-
nok

REGULAI. II
nok verméből, *Dā. 6.* Néha
eszközök nélkül; Így min-
den eszköz nélkül az Isten
Ő maga inté meg Lábánt,
hogy Jakobnak ne ártana,
Ter. 31. v. 29. Néha penig
eszközök által, Így *Ezechi-*
ást egy Angyal által *Senna-*
cherib ellé, *Esa. 37. 36.* Néha
ember által, mint az Izrae-
litákat *Moses* és *Aron* által,
Sol. 77. 21. Ellenségeddel is
szolgáltat, *Péld. 16. 7.* Így
szolgáltata *Hámánnal* Isten
Mardocheusnak, *Esth. 6. v.*
11. Néha *menydörgés* által-
is meg rettentí elléségedet,
mint régen *1. Sam. 7. 10.*
a 6 Néha

Néha fa levél tsördülés;
Daru szó és egyéb effele al-
kalmatlá eszközök által is;
elűségedet reád menő szán-
dekában meg-gátollya.

Hafzna e' Regulának; u-
radbá így gondolkodgyál:
Sok út, mód vagyon az én
Istenemnél a' meg. szabadí-
tásra, meg. szabadíthat en-
gemet ha ő néki ditsőfféges

VII. REGULA.

Gondold, meg nem csak
hatalmát a' veled járó Isten-
nek, hanem kegyelmes szép
igiretit is; *Esa: 43. 2. Mikor*
a' víz által menedésk veled
lészek, és a' vizet el nem bu-

rit-

ritnak tégedet: mikor a' víz
zón járándasz meg né égsz,
és a' láng meg né persel téged;
Mert én vagyok a' te Úrad I-
stened. X. 5. Ne félgj. mert én
te veled vagyok. Esa. 41. 13.
En vagyok a' te Úrad Istened,
ki a' te láb kezedet fogó, és a' ze
mondő tenéked, Ne félgj. Mit
félnél? Ihol az Isten fogta-
meg job kezedet, kitsoda
vésen. ki az ő kezéből, Já-
nos 10. 29. Nézd-meg Solt.
56. 15. Hy segítségül Őc.

Hafzna e' Regulának: Tá-
maszkodgyál: félelmes ú-
radba veled járó Istenednek
szép igiretihez: *Mert en-*

27

100

nek az ő igireti meg-bánás
nélkül valók, Rom. 11. 29.

VIII. REGULA,

Könyörgésekkel segítség-
gül hijad e' szép ígéretekkel
tégedet biztató Istenedet:
Ne leheszen oly fiető útra
indulásod hogy Istenednek
segítségül való hívása nél-
kül meg-indulnál. Mert u-
gyan is, a' könyörgésre tu-
nya, s' kéfedelmes Embert
gondold-meg 1. Hogy hi-
jábá való mind éserén-seged
az imádság nélkül. 2. Hogy
az imádság és Istének seg-
tségül való hívása, elléséget
győző, s' kergető fegyver.

Ez.

Ezzel győző Mósés az Ama-
lekitákat, Ki jövet. 17. 3.
Hogy sok elléségek vadnak
a' te útaidbá, a' Sáthán, úton
álló tolvajok, Esau, Lábán,
&c. 4. Hogy sokan ki-mé-
nek házokból, de viszsza né-
térnek, mint ama' Béthelbē,
óltár ellen jövendőlé, O-
roszlántól útabá meg ölet-
tetett iffjú Prophéta, ki né-
hogy házábá melietett vól-
na. de még holt testét sem
engedte Isté az attya kopor-
sojában temettetni. 5. Hog'
ha imádkozással még ki-
házadbol, ha mindenkor né-
jobban-is, mindazáltal soha

rosz

roszszabbul né térsz háza-
ba a nál, mint házadbol ki-
mentedben voltál. Vaj ki
sokan Jákobbal egy páltz á-
val mennek ki az ő atyok-
nak házokból útokra, de
mivel Istent hitták segítség-
re, úgy meg áldattak Isté-
től, hogy nagy gazdagság-
gal térnek házokhoz, *Tere.*
32. 10. Oh, ember! ember!
ne indulsz hát soha útra...
míg nem imádkozá foddal
segítségül hívod Istenedet,
Imádkozzál azért utadnak
kezdetiben, közepiben, és
végezetiben.

IX REGULA.

Ne kérj Istentől felettéb

való gazdagságot és nyere-
teget utadba. Jákob Istentől
csak azt kívánáshogy az Isten
légye ő néki Isten. *Étele, italt,*
ruhát adgyon, és béké-
vel bitorozza újában. Elé-
gedgyél meg kerlek te-is
ezzel, és ottan ottan így
énekelly utadban:

Sic noster Dominus sit tutor, des
modo sistum,

Des vestes, satis est: cetera
mandata habet.

az az,

Tsak az Isten légyen Urónk,
Utainkban mi tutorónk,
Étele, italt, ruhát adónk,
Egyebeket másnak hagyónk.

A' b'ölts Agurnak-ise' volt
Kivánsága, *Péld 30. 8. 9* Pál

Apos

118 UTON-JAROK
Apostolnak-is szép tanáts
adása, 1 *Tim. 6. v 6 7. 8. 9.*

X. REGULA.

Békeségestűréssel szenvedéssel győzd meg útban való nyomoruságidat. Ezzel győző Jákob a' napnak hév segét és az éjeli dereket és hidegségeket. *Ter: 31. 40.* Ezzel győzte ama' húsz esztendeig való szolgálatnak súlyos terhét. Ezt parantsollya a' mi édes Jესusunk-is, *Luc. 21. 39.* hogy *békeséges tűrés által tartsuk meg a' mi lelkeinket.*

XI. REGULA.

Utaidban való boldog szerentsédnek semmit se tu-

REGULAI. 119

tulajdonits, hané mindent csak az Isteńnek ingyen való könyörűlő irgalmafságának, mint Jákob mondgya vala amaz ő haza térő boldog utában: *Kissebb vagyok Uram mindē te irgalmafságidnál. Terē: 32. 30.* az az: *O én ingyē könyörűlő Istenem! tudom nem az érdememért áldottál így meg utamban, mert ha érdemre néztél volna, én kissebbik irgalmafságodnak csak moratskáját sem érdemlettem volna. Jusson eszedben it Péter Apostol tselekedeti, kit hogy Isten útában, s'*
mun-

munkájába meg-áldá, meg-ismérvén méltatlanságát, nem méltóztatta vala magát Urunk Jესussal egy jobban való létele, okát adván, *mert ő bánós ember lévén semmi képpen Istennek annyi áldását nem érdemelhette, Luk. 5. 8.*

XII. REGULA.

Boldogtalan sorsodnak idején, az Istennek néhai régi, másokkal, s' veled közlött irgalmasságirol meg emlékezzél, és azokkal emlegetsed el-tsüggedt szivedet: így tselekedék Jábob, mikor felelmes állapotjában volt.

vólna, az Istennek Abrahámmal tört áldását emlegeti vala, mondván, *Terem. 32. 9. 11. En Atyámnak Abrahámnak Istene. szabadíts meg engemet az én bátyámnak kezéből az Esau nak kezéből, mert selek ő c. Dávid-is mikor a' Goliáthra akarna menni, az Istennek vele tört néhai irgalmasságival biztatta magát, 1. Sam. 17. v. 37. Az Ura' ki meg-szabadított engemet az orosz-lántól, és medvétől ugyan ő meg-szabadít engemet a' Philistens kezéből Ig' imádkozik vala ama' vénségére jutott kereszttyén úton-járó-is:*

*Qui me servasti puerum, iubea
nemq; servirem,*

*Nunc serva miserum me quoq;
Christe. senem.*

Christus ki meg-tartál engem,
Gyermek, iffiú, s' emberségben,
Most-is tarts-meg in ségemben,
S' ne hadgy-el én vén ségemben!

Ez vén úton-járó a' mit
vénségéről énekel vala : te
igy énekellyed Keresztyén
úton-járó akar-ki légy,
gyermek, iffiú, &c.

Uram Jesus tarts-meg engem,
S' útaimban légy vezérem:
Ki meg-tartottál sok izben,
Most-is ne hadgy-e' vesztélyben.

XIII. REGULA.

Ha úton-járó kereskedés-
ben, adásban, vévésbē vagy
fog-

foglalatos, két Birákra vi-
gyázz: I. Vigyázz a' kis
Birora, s' annak tanatsira az
adásban, vévésbē: Ez nem
egyéb hanem lelked ismé-
reti; ez így dítal: *Valamint
kívánnád hogy az adásban,
vévésben mások veled isle-
kednének, te is úgy isleked-
gyél másokkal, Matth: 7. 12.
Luk: 6. 31.* II. Vigyázz a'
nagy Birora, a'nak mindent
látó fényes szemeire, min-
dent halló füleire, mindent
jegyző kezeire és könyvé-
re. O ne fojts meg lelked is-
méretit, hogy az utolsó na-
pon tégedet ne vádollyon,
azért: Ne haragíts-meg a'

24 UTON-JAROK
kemény ítéletű Birót adá-
sodban, vévésedbe. *Ne vét-
kezetek* (sem adásban, sem
vévésben) *a' biro az ajto-
lott áll, Jak. 5. 9.*

XIV. REGULA.

Szabadtenéked fogadást-
is fogadnod Jákob modgyá-
ra: 1. Isten ditsőségére. 2.
Szegények segítségére. 3.
Tehetségedhez, és megtel-
lyesítésedhez képest. Így
fogada Istennek fogadást
Jákob, *Ter. 28. 20.* De né
szabad fogadnod így: 1. Ha
énnékem az Istén nagy gaz-
dagságotád, ezt s' ezt tsele-
kezzem &c. 2. Hogy Isten
tör.

REGULAT. 25
törvénye ellen fogadgy,
mint fogadtatnak sokakkal
a' Pápiák, hogy Clastron-
ban laknak, hogy meg nem
házafodnak soha, hog' pén-
teké húst nem észnek, mert
ez az Istennek, és a' termé-
szetnek törvényi ellen va-
gyon. Meg lásd azért, hog'
te még fogadásodban is Já-
kób után járj. Így fogadgy
azért fogadást Jákob mod-
gyára: En Istenem, én te-
néked fogadást tészek *ha ez
úiban Isten él szesz, ha étele-
met, italomat, ruházatomat
ki szolgáltatód, ha béké-vel
meg-vissz, vagy holz. z há-
b zam-*

26 UTON. JAROK
zamhoz, en tégedet imád-
lak, és a mit nekem aotz,
abbol a' te szegényidnek
sátarkodom.

XV. REGULA.

Ha pedig az Ur tenéked
útaidban Istened léfzen, é-
teledet, italodat, ruházato-
dat ki-szolgáltatván boldog-
állapottal, ideig engedtetet-
tzeálladhoz, házadhoz haza-
viszen, ő ne felelkezzel-ela'
te útadban tört fogadásod-
ról. *hanem add meg az Ur-
nak a' te fogadásodat.* Erre
int Salamon *Prad. 5. 4 5 6.*
Jobb volna nem fogadnád,
hogy sem fogadván meg nem
adnod.

REGULA. 27
adnod Emlekezzél meg a-
zét fogadatodrol addig,
mig Isten mint egy Jakobot
megintene, ki el fe etke-
zett vala fogadásának meg-
adásáról, *Ter. 35. 1.*

Ezek a' néhány Regulák,
mint edgy Jakob Páitzája
legyenek tenéked (ő idegen-
határokon bujdosó, Izarán-
dok modgyára járó, s' kelő
keres(tyén Izraelita) istápid:
Ezekkel támogasd útadbā
magadat, mig haza jutz a-
ma' te édes hazadbā a' lelki
Canahánban, melyben o sz-
tán nem bujdosó, hanem
örök lakos léfzsz Jakob
A. J. a. kal. Amen. b2

Mivel hogy penig úton
járó atyámfia, Jakob Pátri-
archának né tsak páltzája;
hanem olajja-is volt útábá,
hogy meg ne fogyatkoz-
zál, a' Jakob olajja helyett
élly im ez istenes ide alább
következő buzgoságos i-
mádságokkal.

P R I M A

O R A T I O

VI A T O R U M,

in ingressu i. ineris dicendi

Utadnak el-kezdésében
igy, vagy hasonloképpen
imádkozzál.

OH fényes egekben la-
ko-

kozó, onnat mindenekre,
vigyázó, minden igaz úton
járokat vezérő, s' reám-is
fáradhatatlan képpen gon-
dot viselő édes jó Istenem!
En szegény Izrael házábol
el-tévelyedett bujdosó ju-
hod, megvallom te előtted,
hog' jóvevény bujdosó va-
gyok, a' miképpen az én A-
tyáim-is voltak. Oh én
bujdosó atyáimnak imád-
ságoknak meg-halगतó Is-
tene, halgasd-meg a' te buj-
dosó, s' útra induló szolgád
imádságát! Oh Uram ki
meg-áldod az embernek
házából való ki-menetelét,

és bé menetélet, áld megez
 én házamból útamra való
 ki menetélemer. Oh Izrael
 pásztora, ki a' pusztabá buj-
 doso Izraelitákat ama' te-
 kervényes kérengő úton el
 vezérletted, vezérelt engem-
 met-is e' felveendő útam-
 ban. Te Uram az Izraelitá-
 kat vezérelt nappal fényes
 kőoszlopban, éjél pedig
 tűznekoszlopában: így ve-
 zérel y Uram engemet-is.
 Jól tudom oh Uram, hogy
 nintszen az ember hatalmá-
 bá az ő lábainak lépésének
 igazgatása. Te igazgassad
 azért az én lépésimet, hogy
 a' kőben meg ne űlsem lá-

baimat. Te legyénnekem
 az el-tévedésben igaz útra
 vezérő kalauzom; a' k d-
 vetlen homályos időbő fé-
 nyes Napom; esőben, hi-
 degen, melegben bé-fő-
 dőző hájlékom; szomorú-
 ságomban vigaságő; félel-
 mes útam bā bátorságom;
 fáradságomban nyugal-
 mő; aluvásomban éretem
 vigyázom; kár-vallásombā
 reménység; kereskedésem-
 ben nyereségem. Oh Uram
 Jesus, ki amaz Emausba-
 menő tanítványokkal bé-
 menéla vendég fogadoba,
 járj én velem minden úta-

imbá, mikor a' Nap el hágy,
 te világosíts engem a' letét
 étszakában. Oh áldott Sz.
 Lélek Isté, ki az három böl-
 tseket vezérléd útokban a'
 tsillag által mind Bethle-
 hemig vezérelly engemet.
 is a' te vezérlő kegyelmed
 által mind addig, a' meddig
 oda jutok hová igyekezé,
 hogy a' te kegyelmed által
 oda jutván, tenéked űriző,
 s' vezérlő Istenemnek halá-
 adással meg köszönhesse.
 Oh Uram oltalmaz engem
 gonosz igyekezettől, és
 gonosz társalágtól. Adgyad
 azért édes jó Istenem, hogy
 e világi fáradságos sok gő-

dokk. Ittellyes világi életem
 keresésében mikor fárado-
 zok még akkor is a' te di-
 tsősleges országodat, és a'
 te igazságodat keresheflem
 mindeneknek előtte. Bo-
 tsásd el mellém űriző Sz.
 Angyalidat, kik által oltal-
 mazz meg engemet félel-
 mes útamban Uram ki a'
 Mosest vezérléd Madián
 földében. Jákobot Meso-
 potamiában, vezérelly en-
 gemet is e' fel vőtt útam-
 ban, és adgyad hogy e' fel-
 vőtt útamnak ki menetele
 legyen olyan boldog mint
 az Eleázernak, Mosefnek,

34 UTON-JAROK
és Jákobnak útainak ki-
retelek volt. Halgass- meg
engem ezekben oh bujdo-
fóknak kegyelmes vezére,
én a' te nevedben eredek ú-
tamra, mennyen és a' föl-
dön tiéd a' Gloria.

II. O R A T I O.

In Progressu itineris.

Útnak közepin mondan-
dó Imádság.

OH én bujdosó Atyáim-
nak, Ábrahámnak, Isa-
áknak, Jákobnak, és mindē-
igaz úton járóknak őriző,
s vezérő Istenem! nekem-is
kegyelmes szelvelő útambā
kegyelmesen vezérő én é-
des

IMADSÁGI. 35
des Istenem! A' te nevedbē
vöttē vala fel ez el. kezdett
útamat, a' te segítségēd ál-
tal mentem elő eddig-is ú-
tamban. Te vag' az én buj-
dosásomban velem edgyűt
járó, vezérő Istenem. Oh
Uram te fogadtad, mikor
a' vizen által megyek, én
velem vagy, és a' vizek el
nem borítanak; mikor a'
tűzben járándoz, a' láng
meg nem perfel, mert te én
Uram, jelen vag' én velem:
Oh édes Istenem! a' vizek
szintén lelkemig érnek: U-
ram fogd meg az én kezei-
met, mert mint a' Péter A-

36 UTON-JAROK
postol merülő félben va-
gyok : Uram ki a' Jonást
meg-tartád a' tengeri szél-
vészbe, tarts-meg engemet-
is ez úti veszélyben! Oh U-
ram! te az három iffiakat
meg-tartád a' tűz közepibe,
tarts-meg engemet-is e'
nyomorúság kementzében!
Te Uram tsudálatos
vagy a' meg-tartásban; ré-
genté egy szóddal a' tengeri
háborút le-tsenedesítetted;
szólly Uram edgyet, és le-
tsenedesednek minden há-
boruink : Uram nem kü-
lőmben vagyom dolgom,
mint a' szegén' bujdosó Já-
kobnak Esautól való félté-

IMADSÁGI. 37
ben. El-akara meñi az Esau,
hogy el-veszeffe Jákobot,
de te Uram az ő szivét meg-
lágyitád hog' irgalmas szé-
mel nézné a' Jákobot. Oh
Uram! szintén így vagyom
énnekem dolgō mint a' Já-
kobnak, mert noha egy A-
tyánk vagy te minékünk,
és e' végre atyafias az egész
emberi nemzetség, mind-
azáltal oh Uram, sok Esau-
vadnak, kik leleskednek a'
Jákob után; én-is igen félek
hogy el ne jőjenek az Esa-
viták, az úton álló nyüző
fosztó emberek, és engemet
meg ne foszszanak minden!

marháimtól, sőt még életemtől is. De tégedet kérek Uram, ki Jákobot megtalalmazád az Esautól, oltalmaz-meg engemet is az utánnam lefeskedő gonosz emberektől Uram, ki a' Lábánt megintéd étfazakai álmában, hogy ne ártsó Jákobnak, ints és rettentsemeg az én ellenségimet is, hog' énnékem ne ártsanak: Uram ki mendörgő szóddal az Izrael ellen segít meg rettentéd, rettentsemeg az én ellenségimet is. Te Urá régenten a' szeder-fáknak mozgása által, levél tsördül és által, szekereknek, lovak-

nak dobogásoknak hallatásá által, darvaknak szavok hallatásával el-rémítéd, és kergetéd a' te néped ellen-ségit: így mutasd-meg az én ellenségimnek el-űzésében nagy erődet. Te Uram egy Angyalod által 850000 embert le-vágatál, az Ezechias ellenségi közzül; Urá botsájd-el Angyalidat, és azok által oltalmazd be néddel bizó, s' bujdosó szolgádat. Oh Urá az alnok és hamis emberektől szabadíts meg engemet: ne adgy engemet a' gonosz ember kezében: ne tapodgyanak a' földre a' kevé-

kevélyeknek lábok, és a' hit-
etleneknek kezek ne nyomoritsanak meg. Oh ne vég-
gyé én rajtam győzedelmet
az én ellenfegem, ne mond-
gya, meg győztem őtet,
hol vagy on az ő Istene?
Oltalmaz meg engemet a'
gonosz embereknek kezek-
től, kik arról gődolkodnak
hogy lábamról le ejtsenek,
kik meg-élefitették az ő
fegyvereket, kik olly mér-
gesek mint az Aspiskigyók
Tört és hálót vetettek az én
ősvényemre; De te oh én
meg-tartásomnak Istene,
ments meg engemet az ő
veszedelmes törőktől, és

hálojoktól. Ne engedgyed
édes Istenem hogy a' mit a'
gonoszok kívánnak abban
mennyenek elő, és ne tölts
bé az ő én veszedelmé felől
való gonosz kívánságokat,
hogy fel ne fuvalkodgya-
nak. Mindé ajtóks' utak bé
zároltattak: sohová sem
szaladhatok. Urányisajtót
az én szabadulásomra, és
tarts meg az éh oroszlá-
nyok torkától, mert erős-
bek hogy nem mint én:
Uram ki el-rejtéd Dávidot
a' barlangban a' Saul előtt,
rejts-el engemet is a' te
szárnyaidnak árnyékában
ellenségé előtt: Mivel pe-

nig e' hozzas útbā igē meg-
 fáradtam, téged kérlek, ō
 Vrá Jēsus, eml-kezzél-meg
 ama' te fáradságodrol, mi-
 kor el-fáradván le-ültél va-
 la a' Sichár mellett való Já-
 kob forrásánál, s' arról meg-
 emlekezvén erőfīts és újíts
 meg el-fáradt tagaimban...
 Botsáfd hozzám az égből
 a' te meg-élesztő lelkedet,
 és meg-újulnak mindgyá-
 rást az én el-fáradt tete-
 mim. Uram lám eddiglen
 engemet el-néhattál, gyer-
 mekségemtől fogván, sok
 próbambā, nyavalyámban,
 s' félelmes útaimban velem
 vóltál, ne hadgyel Uram

most-is engemet. Mivel pe-
 nig a' nap-el-h-nyatlik, U-
 ram térj-bé velé a' vendég-
 fogadoban, ne hadgyel en-
 gemet, hogy én el ne had-
 gyalak tégedet, és el ne sza-
 kadgyak róled. Oh én A-
 tyámnak Jákobnak Istene,
 fogadást fogadok a' Jákob-
 bal éntenéked ha énnékem
 Istenem léfzel ez útbā...
 ha ételt, italt, ruházatot, e-
 gésséget adtz; ha békeség-
 ben házamhoz haza viltz;
 én a' te oltárodon áldozom
 tenéked, és a' háladásnak
 pohárát fel-vévén áldalak
 tégedet, és azokból a' jok-
 bol, mellyeket néké adán-

44. UTON-JAROK
dasz, irgalmaságot tselekedem a' te szűkölködő Ize-gényiddel. Halgass-meg ezekben engemet, ô embe-
reknek ôrizôje, s' bujdosók
vezére ! meny, föld, tenger,
s' mindé, nevedet ditsirje.

III. O R A T I O.

*In Egressu & Regressu Itineris
dicenda.*

Utnak el-végezésében, és
útról való haza térésben mon-
dando Imádság.

○ H. Izraelnek s' Izrael
házából el-tévelyedett
Juhoknak fel-keresô és i-
gazgató Pásztor. nékem. is
félelmes útambá igazgató,
oltal-

IMÁDSÁGI. 45
oltalmazó kegyelmes Pászto-
rom ! mit adgyak imár tenéked
hogy sok probakkal, kísértetek-
kel, nyomorúságokkal tellyes,
félelmes útamban. velé voltál,
mikor az ellenég ár. viz. képpé
jő vala reám, áttol megszabadít-
tottál : mikor a' vizen jártam,
meg mentettél az elmerülestől
mikor a' nyomorúságoknak tű-
zébé vólnék, meg oltalmaztál
a' lángnak perfelésétől : mikor
az úton tévelygettem, a' te jó
lelkeddel igyenes ôsvent mutat-
tál ennékem : oltalmaztad lába-
imat botlástól. Oh Uram, a'
mely úton szíralmason mentem
vala el, i né azon úton vidám
ortzával viszsz. mostá el hagyot
házá felé Egy páltzával jövék-
ki az én Atyámnak házából, és
imé te engé meg. áldottál ! Oh
Uram ! kissebb vagyok minden

te itgalmaffagidnál kegyelmessé-
legidnél, melyeket velem tsele-
kedtél; nem voltā volna méltó-
tsak kissebbik itgalmaffagidnak
mortalitkjara-is. Sokakat Urā,
kik én nálamnál jobbak voltak,
így meg nem áldottál: Sokak
éjre napot edgyé télsznek, még-
is haszontalan minden fáradsá-
gok: Sokak ki-mennek házaikból
de soha haza nem térhetnek;
hanem nemelleyek a' vadaktól,
mint amaz ifjú Bérhelbéli oltár
ellen jövendő ō Proféta meg-
ölettetnek: némelleyek a' tolvaj-
joktól, mint amaz Jerusalemből
Jerichoba menő ember, holt c-
levené, mindenektől meg fosz-
tatván, hagyattnak: némel-
lyek ellenség fegyvere által vé-
letlen meg ölettetnek: némel-
lyek vízbé halnak, és sok ezer fé-
le nyomorúságos veszedelembé-
elerektől meg fosztatnak. Oh

Uram, ha te engemet el-hadál-
vóna ez en félelmes útamban,
mind ezek rajtam meg-eshettek
volna. A' vadak engemet el-izag-
gathattak volna. a' tolvajok
meg-ölhettek volna, a' vízek
el-borithattak volna, szegény
fejemet, az útnak rettenetes fá-
radtságos terhe el-fogyathatta
volna minden erőmet, hűzem-
is édes Uram, hogy ha te né se-
gitetted volna el-faradt tagai-
mat, az útnak kemensége miatt
eddig is mindő erőm el-izagadt
volna: El-vettem te löled ez en
útamban az áldást, vedd el tőle
az háládsáft: Aldott legy azért
oh én bujdosásimban velem ed-
gyűt járó, veszedelmimben ol-
talmazó édes jó Istenem! Dia-
tsirjenek tegedet menyegben a-
maz oltár alatt nyugovó lelkek,
a' kiket te ebben e' világban ve-

zérlettél, és igazgatrál mind
addig, míg haza juthattak a' fé-
nyeségekből. Aldgyon Abrahám
Isak, Jákob, kiknek igazgat jó-
vóltal e' bujdosásnak vőlgycé.
Uram segély, hogy köszö-
nem megtenéked, és adhas-
sam meg vig szível fogadásom.
Bujdosó életemnek rövid hátra-
maradott idejében is ne hadgy
el engemet: A' te jó Lelkeddel
vezérelly engemet igyenes öf-
venyen, amaz oltár alatt nyű-
govó szenteknek társaságokba,
kikkel tégedet vég nélkül áld-
haslak a' fényesekben, A-
men.

Autor ad Viatorem.

*Esai. 30. 21. Hæc illa est via; in-
cede per eam.*

*1. Sam. 17. 37. Abi, & Sit Jeho-
va Tecum.*

